തേന്മലകാട്ടിൽ മേവേതിൽ

കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി

ഉണ്ടാക്കിയ

കേരളകൌമുദീ

MALAYALAM GRAMMAR

Composed — by

T. M. KOVUNNI NEDUNGADI

വരാപ്പുഴെ മിശ്ശ്യൊൻവക

കുനമ്മാവുങ്കൽ

അ: മ: നാമധെയത്തിൽ സ്ഥാ:

അച്ചുശ്ശാടത്തിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടത.

൧൮൭൨

COPYRIGHT

അവതാരികാപഞ്ചകം

മലയാഴികളിടയായൊരുമലയാള മിതുദകം,
മലർകൊണ്ടിഹകൂടികൊണ്ടൊരുധരണസുരരുള്ളാം,
മണിസംസ്കൃതമണിയുംതമിഴുംപരിമിളിതം,
മലയാള മിതൊരുവാണിയുമുള വായിതുന്നരസം. ക

കൊട്ടാരക്കരകോട്ടയത്തരചരുംകോട്ടരുമുണ്ണായിയും
കൃട്ടക്കാരവരൊത്തുതൊട്ടതിലകപൊട്ടാമെഴുത്തച്ചനും
വാട്ടംവിട്ടൊരുവഞ്ചിവീരധരണീപട്ടംധരിച്ചോർകളും
കോട്ടംതീർന്നൊരുകുഞ്ചനും കൃതികളിന്നേട്ടിൽ പ്രമാണങ്ങളാം. ഖ

കവികള വരിലാരും കണ്ടനുലിട്ട കാട്ടി
ലവികല മതുകൊണ്ടിന്നേട്ടിലുംകാട്ടകെട്ടി
കവിയുമഴിനിലയ്ക്കിന്നുലുമുലാനരൂപം
കവികളിലുരചെയ്യാം ബാലബോധാർത്ഥമേവ. ന

ഗുണ്ടർട്ടെന്ന പ്രബലമതിമാനിട്ടനുലൊട്ടകൊള്ളാം
ശീവഗ്രീസ്സംപുനരൊരുരൂപം ചേർത്തുനന്നുപാർത്താൽ
ഗുണ്ടർട്ടിന്നുലുപരികലനംചെയ്യിതഗ്രാത്തുവൈഭവം
പൂവ്വന്മാരാമവരെയനുകൂലിപ്പനാവോള മെല്ലാം. ഭ

ഗാഢംപാണിനിസൂത്രവും തമിഴ നന്നൂലും ഗ്രഹിച്ചുസാ ശ്രദ്ധം കേരള സമ്പ്രദായ മഖില ഗ്രന്ഥ

പ്രയോഗങ്ങളും വൃദ്ധാംചേതസിയെന്നതെന്ന ഗ്രന്ഥ
ണൈവാലൊകനീയന്തിമം മൂഢന്മാരിതുകണ്ടുടൻ
രിഹസിച്ചാലും നമുക്കെന്തൊരു.

മേൽ അരുളിച്ചെയ്ത ശ്ലോകങ്ങളുടെ താല്പര്യം
ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നു.

ശ്രീ പരശുരാമക്ഷേത്രമെന്നപ്രസിദ്ധമായ- ഒരു
മലയാള ഖണ്ഡം കിഴക്കന്മല- പടിഞ്ഞാറുകടൽ ഇവക
ളുടെ ഇടയായികുമാരിഗൊകർണ്ണപര്യന്തമെന്നാകുന്ന
പുരാണപ്രസിദ്ധി. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ ശ്രദ്ധകേ
രളം മംഗലപുരം മുതൽ തെക്കോട്ടുമാത്രമായിരിക്ക
ുന്നു. മലയ= ആഴം= മലയാളം- ഇറങ്ങിനു കമ്മദ്രമി
കേരളം എന്നപേരുകളുംസംഗതിവശാൽ ഉണ്ടായി-

ഒരു കേരളത്തെ പരശുരാമനോട്ടു നീർകൊണ്ടു
കൊടികൊണ്ടവരായ നമ്പൂതിരിമാർ ആയ്ച്ചാവരത്തി
ലെ ആയ്ബ്രാഹ്മണരും. ശ്രോത്രാദികൾ അയൽ ദേ
ശങ്ങളിലേ തമിഴരും ആകുന്നു.

ആയ്ന്മാരുടെ പൂർവ്വഭാഷ സംസ്കൃതവും മറേവരു
ടെ തമിഴും ആയിരുന്നു. ഒരു കാണുന്ന ആഴ്ചെഴുത്തും
ആയ്ന്മാരാലുണ്ടായ്തതന്നെ. മറേവരുടെ വട്ടെഴുത്തു
മുതലായതു ഇപ്പൊൾ ചില പെട്ടിപ്രമാണങ്ങളിൽ
മാത്രം ശേഷിച്ചുപോയി. മേല്പറഞ്ഞ ഇരുകൂട്ടക്കാരു
ടെയും ഭാഷകൾ തമ്മിൽ കലർന്നതന്നെ നമ്മുടെ ഒരു

മണിപ്രവാളവും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ആര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ സംസ്കൃതത്തെ മറുള്ളവരിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാഞ്ഞനിമിത്തം മണിപ്രവാളം മദ്ധ്യകേരളത്തിലൊഴിയെ പ്രബലപ്പെടാതെ. ഏറിയ കാലത്തോളം ഇവിടെ (പ്രത്യേകം തെക്കുഭാഗങ്ങളിൽ) തമിഴതന്നെ നടപ്പായിരുന്നു എന്നതിന്നു പല പുരാതന രേഖകളും കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ രാമചരിതം എന്ന ഗ്രന്ഥവും തന്നെ സാക്ഷികളാകുന്നു ഏകദേശം കൊല്ലം 800-ാമാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യേ ഉരഭവിച്ചവരും ഒരു കേരളസന്തതികൾക്കു ഒരുശരകഥാശ്രവണപാഠാർത്ഥി സുകൃതസമ്പാദ്യത്തിന്നൊരു പെരുവഴിയെഞ്ഞറന്ന തന്നവരുമായ തുഞ്ചത്തുഗുരുക്കൾ ആര്യാരമരാമായണം മുതലായ അനേകസംസ്കൃതപുസ്തകങ്ങളെ മണിപ്രവാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി നടപ്പാക്കിയതുൽകൂ, മലയാളികളിൽ സംസ്കൃതജ്ഞാനവും നന്നുടെരുംഭാഷയുപരിഷ്കാരവുവളർന്നവന്നപിന്നെ മണിപ്രവാള കവികളായ പൊന്നതമ്പുരാക്കന്മാർ കൊട്ടാരക്കര- കോട്ടയത്ത- (അരചന്മാർ-) കോട്ടയത്തുണ്ണിത്താൻ ഉണ്ണായിവാരിയരു- രാമപുവപ്പിഷാരോടി- കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ- ആര്യഭടൻ മുതൽ ചിലനമ്പൂതിരിമാരും- മറവും ആട്ടക്കഥ- കിളിപ്പാട്ടുകൾ- കണ്ണശ്ശരാമായണങ്ങളുംമറവും പലതുംതീർത്തുനടപ്പാക്കിയേടത്തോളം മണിപ്രവാളം പ്രകാശിച്ചും- തമിഴിന്റെ നടപ്പു മങ്ങിയുംവന്നു- ഇപ്പോൾ ഭാഷാരീതിയും സാധാരണ സംസാരിച്ചുവരുന്ന വാക്കുകളും തമിഴുവഴിക്കെന്നറിവുള്ള മലയാളികൾ ചുരു

കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ മഹാകവികളുടെ പ്രയോഗങ്ങളെത്തന്നെ പ്രമാണിച്ചു ഒരു വ്യാകരണം തീർക്കുന്നതാകുന്നു. മുമ്പറഞ്ഞ കവികൾ അന്തരമായി സംഗ്രഹിച്ചു അവർപ്രയോഗിച്ച സൂത്രം പ്രസിദ്ധമാക്കായ്കയാൽ അവരുടെ കൃതികളിൽതന്നെ മൂഢന്മാർപകർത്തുപകർത്തും മറ്റും പല തെറ്റുകളുംപറ്റിപ്പാനിടയായി- എന്നാൽ ആവക അഴിമതി ഇനിവരാതിരിപ്പാൻതക്കവണ്ണം ബാലന്മാരുടെ അറിവിന്നുവേണ്ടി ഞാൻ സംസ്കൃതം, തമിൾ ഒരു മൂലഭാഷകളുടെ സൂത്രങ്ങളെ അനുസരിച്ചുതന്നെഇതുണ്ടാക്കുന്നു. ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കുന്ന സകല സൂത്രങ്ങളും ഉദ്ധാരണങ്ങളും ശ്ലോകരൂപേണയും ഒരു പുതുക്കവ്യാഖ്യാനവുംകൂടിചേർത്തുമിരിക്കുന്നതിനാൽ പാഠകന്മാരുടെ ഗ്രഹണധാരണകൾക്കു ഏളുപ്പമായിരിക്കും.

ഒരു ഭാഷയുടെ ഇക്കാലത്തിൽ സകല സാരാനേപക്ഷികളായഇംഗ്ലീഷുകാരിൽപൂജ്യനായഗ്രണ്ട്പാതിരിസായ്പുവർകളും മാത്തൻ ഗീവർഗീസുവർകളും ഗാൽതൈറ്റ സായ്പുവർകളും വ്യാകരണമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്-അവ പലവിക്ഷയങ്ങളിലും ശ്ലാഘിക്കത്തക്കതെങ്കിലും ചില ന്യൂനതകളാൽ ഒരു മലയാളികൾക്കു ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന പ്രയോജനം മുഴുവനും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നമാത്രമല്ല ചില അപകടങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ട്- എന്നാൽ എന്റെ ഒരു ഉത്സാഹത്തിന്റെനിമിത്തം മേല്പറഞ്ഞവ

രുടെ പ്രവൃത്തിയാകയാൽ ഞാൻ അവക്കു വണക്കം പറയുന്നു- എന്നതന്നെയല്ല ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളുടെ പുസ്തകം ഇനിക്കു ഇതിലെക്കു വളരെ ഉപകരിച്ചിരിക്കുന്നു കഴിയുന്നേടത്തോളം ഞാൻ ഇതിൽ അവരുടെ മാതൃകതന്നെ പിന്തുടരുകയുംചെയ്യും.

പാണിനിസൂത്രം- നന്നൂൽ

ഇവകളായ- മൂലഭാഷകളുടെ വ്യാകരണങ്ങളേയും മലയാളത്തിൽ മണിപ്രവാളങ്ങളായും മറ്റുമുള്ള അനേക പുസ്തകങ്ങളേയും വായിച്ചു നല്ലവണ്ണം ധരിച്ചിരിക്കുന്നവർതന്നെ ഈ വ്യാകരണത്തെ വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു-

മൂഢന്മാരായിരിക്കുന്നവർഇതുകണ്ടുപരിഹസിച്ചാലുംവേണ്ടതില്ലാ- ഈ അവതാരികയിൽ മറ്റുപലതും പ്രസംഗിപ്പാനുള്ളതു- അവസരമില്ലായ്കയാൽ ഒഴിച്ചു ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതിനു വഴിയെ കാണുന്ന അഭ്യാസസുബദ്ധ പത്രികയിൽ ചെറുതായും ചില തെറ്റുകൾ കാണാവുന്നതു വായനക്കാർ വിവേകത്തോടെ ശരിയാക്കി വായിക്കേണ്ടതും എ. ഏ. ഒ. ഓ. ഈ വ്യത്യാസവും സംപ്രതാനങ്ങളിൽ വേണ്ടതായ മീത്തൽ ചന്ദ്രക്കലാചിഹ്നമൊ. ചുവട്ടിൽ ഉ. ശാരികയൊ ഏതെങ്കിലുമൊന്നും അല്പയകാരവും ന ൻ എന്നഭേദവും ചില വിരാമവും എല്ലായിടത്തും ശരിയായി കാണുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലാത്തതു തരംപോലെ കണ്ടുകൊള്ളേണ്ടതുമാകുന്നു.

അക്ഷരപ്പേർ

തു ....തുഞ്ചൻ

കോയം .... കോട്ടയത്തുരചൻ

ഗ ....ഗുണ്ടർട്ട്

ഗാ .... ഗാർത്തൈവാരും

മാ ....മാത്തൻഗീവ്വർഗീസ്സ

ഗ്രന്ഥപ്പേർ

ഇ.... ....ഇരുപത്തുനാല്വൃത്തം

ഭാ .... ഭാരതം

ഭാഗ .... ഭാഗവതം

കാല.... ....കാലദീപിക

പാ.... ....പാതാളരാമായണം

കുഴി.... .... കുഴിക്കാട്ട

കണ്ണ ....കണ്ണാമ്മതം

കൃഷ്ണ.... .... കൃഷ്ണഗാഥാ

സം .... സാന്ത്വനം

മ.... .... മലയാളം

സകം.... ....സകർമ്മകം

അ .... അകർമ്മകം

അടയാളവിവരം

+ ഓരോ അടയാളം ഇരുപുറത്തുമുള്ള വാക്കുകളെ തമ്മിൽ കൂട്ടെണ്ടതെന്നും.

= ഇതു ഇരുപുറത്തുമുള്ളവയും ശരി എന്നും.

A അല്പകർ എന്ന പക്ഷാന്തരത്തെയും കാണിക്കും.

ഭാഗം	ചരി	അശുദ്ധം.	സുബദ്ധം.
൨	൫	ഇരുന്നലും	ഇരുന്നാലും
൩	൨൫	വാഗജ്ജാതാ	വാഗജ്ജാതാ
൪	൫	മറം	മരവും
൫൭	൫൦	ടിൽ	നെടിൽ
൫൫	൫	മുറക്കം	മുറുക്കം
൫൯	൫	അക്ഷക്കി	അക്ഷുക്കി
൩	൫൦	ക്ഷക്കി	ക്ഷുക്കി
൫൦	൫൯	അകമ്മം	അകമ്മകാ
൫൫	൫൫	കൊള്ളും	കൊള്ളു
൫൫	൪	ഇലപകം	ഇലവകം
൩	൫	ലപാഗം	ലവംതാം
൪൯	൫	പ്രത്യങ്ങളിൽ	പ്രത്യയങ്ങളിൽ
൫൦	൩	ശബ്ദപടലത്തിൽ	ശബ്ദാലൊകത്തിൽ
൫൨	൫൫	ധരിക്കണം	ധരിക്കെണം
൫൩	൫൩	ഒരു	ഒരു ഒന്ന
൩൫	൫൫	എന്ന	എന്ന
൩൫	൩	യന്നുള്ളി	യന്നുള്ളി
൩൫	൫൫	ഗന്ന	ന്നന്ന
൩൫	൫൭	പതിപ്പത്തീ	പതിപ്പത്തീത
൩൫	൫൫	തിങ്ങാ	തിങ്ങാം
൩൭	൫൫	അവറഹൽ	അവറിൽ
൩൩	൫൯	ശീല്ലുങ്ങാ	ശീല്ലുങ്ങാ
൫൦൯	൫൫	സംസ്ഥ	സംസ്ഥത
൫൦൩	൫൫	പ്രാതിപരിക	പ്രാതിപദിക
൫൦൩	൫൫	ദെശ	ദേശ

ഭാഗം	വരി	അശുദ്ധം	ശുദ്ധം
ക്രമം	൫	പല്ലിനത്തിൽ	വല്ലിനത്തിൽ
ക്രമം	൧	ധാതുക്കളുടെ	ധാതുക്കളുടെ
〃	൩	സന്ധി	സന്ധി
ക്രമം	൭	മുന്നു	മുന്നു
ക്രമം	൫	പൊയ്യാലും	പോയാലും
ക്രമം	൫	പരഞ്ഞേ	പാഞ്ഞേ
〃	൧൭	ഇ-ം	ഇം-
ക്രമം	൧	മനന്ദ	മാനന്ദ
ക്രമം	൧൦	ഒന്നാ	ന്നോ
〃	൧൩	ദ്വികമ്മാ	ദ്വികർമ്മക
ക്രമം	൧൩	കരത്തമത്തിൽ	കർത്തൃത്വത്തിൽ
ക്രമം	൧൫	പ്രാതിവദികം	പ്രാതിപദികം
〃	൧൭	യാം	യും
ക്രമം	൧൯	സാഗന	സാഗെന
〃	൨൩	മൊക	മാക
൧൫൦	൧൧	തട്ടക	തട്ടുക
൧൫൧	൧൫	(ഗാ)	(ഗ്ര-ഗാ)
൧൫൩	൧	പ്രഥമാ	പ്രഥമാ
൧൫൫	൧൩	തെന്ന	തെന്നാ
൧൫൬	൧൨	വാഗ	വ്യംഗ
൧൫൭	൨൩	സിദ്ധാസദാ	സിദ്ധാസ്തദാ
൧൫൭	൧	കെൽവതെ	കൊൽവതേ

കേരളകൌമുദീ

ക-ാമത്തെ അക്ഷരാലോകം.

മംഗലശ്ലോകം.

മൂലം- സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതാ
ദ്രാവിഡപ്രണീകളിന്ദ ജാമിളിതാ-
കേരള ഭാഷാഗംഗാ
വിഹരതുമമാന്തരസ സദ്ദാസംഗാ- ॥ ക ॥

വ്യാഖ്യാനം- സാക്ഷാത്സംസ്കൃതമാകുന്നൊരു ഹിമവാകൽനിന്നുപുറപ്പെട്ടും ദ്രാവിഡവാണീ(എന്നാൽതമിഴ, തെലുക, കന്നടം, തുളു, മഹാരാഷ്ട്രം, ഒരം പഞ്ചദ്രാവിഡങ്ങളിൽ പ്രധാന്മായ തമിഴ) ആകുന്ന കാളിന്ദീയൊടും- വാണിയാകുന്നവാണീ എന്നന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അന്തർവ്വാഹിനിയായി മറൊരു ദ്രാവിഡമാകുന്ന സരസ്വതീ നദിയൊടും ചേർന്നും ഇരിക്കുന്ന മലയാള ഭാഷയാകുന്നൊരു ഗംഗാ- (ശ്രീവെണീമുതൽക്കെന്നുകാണുക) എന്നെറ ഹൃദയമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽ നിരന്തരം പ്രവാഹിച്ചു വിളയാടേണമെന്നർത്ഥം- ദ്രാവിഡങ്ങളുടെ ബഹുത്വംകൊണ്ടു ഗണ്ഡകീ മുതലായ മറ്റു പോഷക നദികളെയും ഊഹിക്കേണം. പിന്നെ സംസ്കൃതത്തെ ഹിമവാനാക്കിയതിനെറ

യും ദ്രാവിഡങ്ങളെ നദികളാക്കിയതിൻെറയും മല യാളത്തെ ഗംഗയാക്കിയതിൻെറയും മറ്റും താല്പര്യം പ്രമാണാനുഭവ യുക്തികൾക്കൊത്തപോലെ ഊഹി ക്കേണം. ॥൮॥

ഗുരുവന്ദനം

മൂ- ഏഷഞാൻ ഭോഷനെന്നാലും
ഭാഷാവ്യാകരണാണ്ണവം
ഒരംശൽക്കുടാതെ ചാടുന്നേ
നീഷൽ ഗുരു കൃപാബലാൽ ॥൯॥

വ്യ- ഒരം ഞാൻ ശബ്ദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പരിചയം കു റഞ്ഞവനാണെങ്കിലും ഗുരുജനങ്ങളുടെ കരുണാബലം കൊണ്ടുതന്നെ ഒരു ഭാഷാവ്യാകരണമാകുന്നൊരു മ ഹാ സമുദ്രത്തെ ചാടിക്കടക്കുന്നുണ്ട് (ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്) ഒരു ശ്ലോകംകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥയിതാക്കന്മാരുടെ ലാഘ വം എത്രതന്നെയായിരുന്നലും ഗുരുജനമാഹാത്മ്യം സ്സാദ്ധ്യങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെയും എളുപ്പത്തിൽ സാ ധിപ്പിച്ചുതരുമെന്നുള്ള- പ്രമാണാനുഭവങ്ങളെയും ഇ വിടെ ശിഷ്യ പരമ്പരാബോധത്തിനായിട്ട വെളി വാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നും കാണ്ക. ॥൯॥

ഭാഷാഗമം.

മൂ- ആയ്ദ്രാവിഡവാഗജൂതാ
കേരളീ യോക്തികന്യകാ-

(൩)

ഏതത്സൂത്രവരാരൊഹാ
പ്രസൂതാം പ്രൌഢസമ്മദം ॥ ൩ ॥

വ്യ- ആയ്പ്പ്യാഹാരമെന്ന- സംസ്കൃതത്തിൻെറയും. ദ്രാ
വിഡവാക്കെന്ന- തമിഴിൻെറയും കലപ്പിൽനിന്നുണ്ടാ
യ- ംരം കേരള ഭാഷയാകുന്നൊരു കന്യകാ ംരം
വ്യാകരണമാകുന്നൊരു നേതാവിനൊടുചേന്ന പ്രൌ
ഢയായി മേലാൽ വിദ്വാന്മാരുടെ സന്തോഷമാകു
ന്നൊരു സന്തതിയെ പ്രസവിക്കേണമെ എന്ന താ
ല്പ്പര്യം.

ഇതിൽ അന്തരമായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന- സംസ്കൃ
ത പിതൃഭാവവും ദ്രമിള മാതൃഭാവവും ംരം പുസ്തക
ത്തിൽ ഒരു പ്രകൃതമായിരിക്കുമെന്നും മറ്റും അറി
ഞ്ഞുകൊൾക. ॥൩॥

ഉച്ചാരണം

മൂ- സംസ്കൃതോച്ചാരണം പ്രായ
സ്സൽകൃതംകേരളോക്തിയിൽ
എങ്കിലും താവഴിക്കതെ
തങ്കലെരീതിയൊക്കയും ॥ ൪ ॥

വ്യ- ംരം മലയാളത്തിൽ ഉച്ചാരണം പ്രായേണ
സംസ്കൃതത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും- ഉ- ം (സം)ലതാ-
ഇള്ള- (ത) ലതതെ- ഇള്ളെ- (മ) ലത- ഇള്ള-
ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിലെ അകാരാന്തങ്ങൾ തമിഴി

ൽ ഐകാരാന്തങ്ങളായും. അതു മലയാളത്തിൽ- അകാരാന്തത്തൊടടുത്ത- അകാരാന്തമായും ഇവിടെ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ നിജസ്ഥിതിയിൽതന്നെ ഉച്ചാരണഭേദംക്രടാതെ പുസ്തകങ്ങളിൽ ധാരാളമായും ഇരിക്കുന്നതും മറ്റും അതുകൊണ്ടു- ഉച്ചാരണം കൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തൊടധികം ചേർച്ചയുണ്ടായാലും ഭാഷയുടെ രീതിയും മറ്റും തമിഴുമുതലായതുതന്നെയെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലതാനും. ॥൯॥

പ്രകൃതസ്വഭാവം

മൂ- മുന്നിരസംസ്കൃത സൂത്രന്താ
ന്വിന്നിൽ നിന്നുൽ ചുരുക്കവും
മുന്നുലാക്കിപ്പിരിക്കുന്നേ
നിന്നുലിക്കേരളോചിതം ॥ ൧൦ ॥

വ്യ- സംസ്കൃതദ്രമിള സംമിശ്രമെന്നർത്ഥമായ- മണിപ്രവാളമായിരിക്കുന്ന ഒരു മലയാളഭാഷയിലുണ്ടാകുന്ന വ്യാകരണവും മേൽപ്രകാരം മണിപ്രവാളമായിരുന്നാലേ തക്കതാവൂ എന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഒന്നാമതായി സംസ്കൃതപ്രമാണവും രണ്ടാമതായി തമിൾ മുറകളും ചെയ്തുതന്നെ ഒരു വ്യാകരണത്തെ തീർക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. ॥ ൧൦ ॥

മൂ- അമ്പത്തൊന്നക്ഷരന്താനി
ങ്ങുമ്പർഭാഷാവലംബിതം

(൫)

പിമ്പെതാവഃഴി നാലോട്ട
മമ്പത്തഞ്ചെന്നുസിദ്ധമാം ॥ ന്യ ॥

വ്യ- മലയാള ഭാഷയ്ക്കുമുമ്പെ സമ്പ്രദായികൾ പറ
ഞ്ഞിട്ടുവന്ന സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങൾ അമ്പത്തൊന്നതന്നെ
പ്രമാണം അവയെതാഴെ കാണുക- അ ആ ഇ ഈ ഉ
ഊ ഋ ൠ ഌ ൡ എ ഏ ഐ ഒ ഓ ഔ അം അഃ ക ഖ ഗ
ഘ ങ ച ഛ ജ ഝ ഞ ട ഠ ഡ ഢ ണ ത ഥ ദ ധ ന
പ ഫ ബ ഭ മ യ ര ല വ ശ ഷ സ ഹ ള ക്ഷ- ഒരം
മേൽപറഞ്ഞവയിൽ- എ ഒ ര ള- ഇവയുടെ ഭേ
ദമായി- തമിഴുവഴിക്ക നാലുകുടി വട്ടെഴുത്തിൽ വേ
റെപഠിപ്പിക്കുമാറുണ്ട് അവ- ഹ്രസ്വോച്ചാരണമുള്ള
എ- ഒ ഇവയും- റ ഴ ഇവയുംകൂടി നാലാകുന്നു- എ
ന്നാൽ- എ ഒ ഇവയിൽ ദീർഘോച്ചാരണത്തിന്ന ഏ-
ഓ- (അവ വ്യഞ്ജനങ്ങളിലെങ്കിൽ) കേ കോ ഇങ്ങ
നെയും എഴുത്തിൽ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുമാകുന്നു- ഇങ്ങ
നെ മലയാളത്തിന്നമ്പത്തഞ്ചക്ഷരങ്ങളെന്നു സിദ്ധം
ൻ- ൻ കാരാഭ്യവും- റ- റകാരദ്വിതവും ആകയാ
ൽ അവയെ പൂർവ്വസിദ്ധമായ ക്ഷ പോലെ കണക്കാക്കു
ട്ടേണ്ടതുമല്ല. ॥ന്യ॥

മൂ- ഋ ൠ തദ്ദ്വിഗ്വും പിന്നെ
യനുസ്വാരം വിസർഗ്ഗവും
വർഗ്ഗ മദ്ധ്യത്രികോഷ്മാവും
തത്ര സംസ്കൃതമാത്രമാം ॥ ൭ ॥

വ്യ- ൠ ൡ ഌ ൡ അം അഃ- ഖ ഗ ഘ ങ ച ജ ഝ ഞ ഠ ഡ ഢ ണ ഥ ദ ധ ഫ ബ ഭ മ ശ ഷ സ ഹ- ക്ഷ- (തരു എന്ന പദൽപെരാലും)ംരം ഇരുപത്താറും സംസ്കൃതവാക്കുകളിൽ മാത്രമെ നടപ്പുള്ളൂ തമിഴർ പറയുന്ന വടമൊഴി സംസ്കൃതം തന്നെയാകുന്നു- എന്നാൽ ൠ സംസ്കൃതത്തിൽ തന്നെ ഉച്ച രിമോയിരിക്കുന്നതും ൡ കേവലം ആ ലൌകികമാകുന്നതും- ക്ഷ പക്ഷാന്തരത്തിലുൾപ്പെട്ടതും, അം- കേവലാനുനാസികമല്ലാതെ മകാരാനുസരണത്താൽ തമിഴിലും നടപ്പുള്ളതും, അറിഞ്ഞിരിക്ക.॥൫॥

തമിഴെഴുത്തുകൾ

മൂ- പന്തിരണ്ടുയിരും പിന്നെ
പ്പതിനെട്ടായ്മൈകളും-
കൂടിമുപ്പത്തുതാന്നല്ലൊ
കൊട്ടം തമിഴെഴുത്തുകൾ ॥ ൬ ॥

വ്യാ- ആകെ അമ്പത്തഞ്ചിൽ മുമ്പറഞ്ഞ ഇരുപത്താറും പോകെശേഷം ഇരുപത്തൊമ്പതും- ൻഎന്നതിനെ പൂർണ്ണാക്ഷരമായെടുത്തും- തമിഴിലാകെ മുപ്പതക്ഷരംമാത്രമാകുന്നു- ഇങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങളെ രണ്ടുതരമാക്കിപ്പറഞ്ഞതിനാലുള്ള പ്രയോജനം- മേൽ ശബ്ദാലോകത്തിൽ വളരെ അറിയിക്കുന്നതിനാൽ ംരം- വകതിരിവു മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊള്ളുകയും വേണം.൬-൯ ॥ ൬ ॥

മൂ- കാരം തകരമാനം വാ
പരമാലിപിതാനെടൊ
വരാങ്ങാനാദിഞാവൊറാ
ചേരാനെ ച്ചാരമാദിയും ॥ ൻ ॥

വ്യാ- കാരം- ത= തപം- കരം-ജനം- വ്- ഇവപര
മായിനിന്നാൽ ജ്യ- അക്ഷരമെന്നെ അർത്ഥമുള്ള- ഉ-
ം- കകാരം- ഖത- ഗതപം- ചകരം- ജ്ഞാനം- ഞാവ-
പിന്നെ- ഇവിടെജ്ഞാനവും ഒരുവാക്കിനാദിയല്ലാത്ത
ഞാവും ഇരട്ടയായെവരും- ഉ-ം- മാഞ്ഞു ഞരിഞ്ഞൽ-
നകാരത്തിന്നു. ഒരു വാക്കിന്റെ ആദിയിൽ ന് കാര
ത്തിന്റെ ഉച്ചാരണവുമില്ലേ. ॥ ന്ദ ॥

മൂ- ഠ ഥങ്ങാണഴളാകാണാ
മൊഴിതന്തുടരായിഹ
ഠ്ഥല്ലാദ്യാപമല്ലെന്നാൽ
ഠാണാചാന്യത്തൊകതെ ॥ ൮൦ ॥

വ്യാ- ംരം മാലയാള പുസ്തകങ്ങളിൽ-ഠ ഥ ങ ണ ഴ ള-
ംരംആറും ഒരുവാക്കിനാദിയായികാണുന്നതല്ലാ എ
ന്നാൽ- ഠ ക് എന്ന- സംസ്കൃതവ്യാകരണ സംജ്ഞയും
ഹരിനാമകീർത്തനത്തിൽ- ഥ ല്ല് - എന്നതും ഒരു വാക്ക
ല്ലെന്നും- ഠാണാ എന്നതു- ഹിന്ദുസ്ഥാൻ വകയായി
വെറും സംസാരത്തിൽ മാത്രം നടക്കുന്നതെന്നും ശാക
ന്തളത്തിൽ തൊകതെ എന്നതു ംരം ശുദ്ധമലയാള

ക്കിലെക്കുസംബന്ധംകൊയ്യുന്നതെന്നും മറ്റും കാണ്മാ. ൧൨

ശ്ലോ- ഘോഷാതിഖരവണ്ണാനാം
ദ്വിതീയം തൽപൂർവ്വ സംഗമാൽ
പോഷിക്കാഹരഴാതന്നി
ലീഷലാംവംഗമുദ്ദയാ ॥ ൧൫ ॥

വ്യ- ഘ ഝ ഢ ധ ഭ ഖ ഛ ഠ ഥ ഫ ഇവയുടെ ദ്വിതീയാംതന്നക്ഷരംചേർന്നാകുന്നു- ക്ഖ - ഗ്ഘ - ങ്ഝ - ഞ്ഛ - ണ്ഠ - ന്ധ - മ്ഫ (ഹ്മ ഹ്മ) ഒട്ടുവിലേക്കുവരുമ്പോൾ ഹ്മ- ർഷ ഇങ്ങനെയും ഇപ്പോൾ നടപ്പു. ഖകാള അച്ചിൽ ഖ ഘ ണ്ഹ ഇങ്ങനെയും കാണും പിന്നെ ഛ ര ഴ ഇവയിലും ദ്വിതീയമില്ലാ എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ലിപികാരന്മാരെന്ന അക്ഷര ശാസ്ത്രക്കാരുടെ രീതിയും അവ ഭേദം വരുത്താവുന്നതുമാണു. ॥ ൧൫ ॥

ഇതി പ്രഥമകലാരൂപം അക്ഷരാലോകം

സമാപ്തം.

൨൩൪ സംജ്ഞാലോകം

മൂ- അണാദിപാണി നീയങ്ങ
ളനിന്തുചാണ്ടപേർകളും
കാണിക്കാം ഗ്രുണവീരേണ
പ്രണീതഞ്ചനവംഹിതം ॥൨൨॥

വ്യാ- ഇനി ംരം ആലോകത്താൽ ംരം പുസ്തകത്തിൽ പലൊടത്തും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന- സംജ്ഞകളെ കാണിക്കുന്ന സാജ്ഞ എന്നാൽ ചുരുക്കത്തിന്നുവേണ്ടി നിയമിക്കുന്ന പേരുകളാകുന്നു- ഇവിടെ കാണിക്കുന്ന. സംജ്ഞകളിൽ മിക്കതും പാണിനീയ സൂത്രം- നന്നൂൽ. ഇവയിലെവതന്നെയായിരിക്കും- എന്നാൽ ഇപ്പടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്നതും- ഗ്രണ്ടട്ട് പാതിരി സായ്പവർകൾ സ്ഥാപിച്ചതും ആയ ചില പുതിയ സംജ്ഞകളിൽ ശരിയായവ ചിലതും കാണിക്കുന്നതു നല്ലതെന്നു വരാം- ഇനിമേൽ കാണിക്കുന്ന- സംജ്ഞകൾ എല്ലാം ഹംസപാദങ്ങളിലും വിവരണം ശരി എന്നു കാണിക്കുന്നു= അടയാള ശേഷവും ആയിരിക്കുമെന്നും അറിക- ഉ-ം- (അൺ)= അ ഇ ഉ- ഇവയുടെ ദിശ്ശങ്ങളും.. ॥൨൨॥

മൂ- ആദ്യഞ്ചക്കിക്കിനാലേ ച്ചാ
മേനാലുമുയിരസ്സുരാഗ

അനുസ്വാരം വിസർഗ്ഗ ഞ്ച
ശേഷം വ്യഞ്ജനമൈഹിളഃ ॥ ൫൯ ॥

വ്യാ- (അക്ക)=അ ഇ ഉ ഋ ഌ-(ഇക്ക)= ഇ ഉ ഋ ഌ- ഇവയിൽ ദീർഘങ്ങളും കാണ്മു- (ഏച്ച)= എ ഐ ഒ ഔ-(ഉയിർ, A അച്ച് , A സ്വരം)= അ മുതൽ ഔവരെയുമെണ്ണം- (അനുസ്വാരം)= അം- (വിസർഗ്ഗം)=അഃ-(വ്യഞ്ജനം,A മൈ,A ഹല്ല്)=ക മുതലായവഎല്ലാം- ഉയിർ ജീവൻ- മൈ ഉടൽ- ॥൫൯॥

മൂ- ചുട്ടെഴുത്ത ണ് താനെയൊ
തിട്ടചോദ്യമെഴുത്തുകൾ
ഒട്ടുംമാത്രകൾപൊൽ ഹ്രസ്വം
കാട്ടും ദീർഘാദിസംജ്ഞയും ॥ ൫൭ ॥

വ്യാ- നന്നൂൽപ്രകാരം (ചുട്ടെഴുത്ത)= അണ് -(തിട്ടെഴുത്ത)= എ-, (ചൊദ്യെഴുത്ത)= ഒ- പിന്നെ മാത്ര എന്ന- ഒരുനൊടിയിടയുള്ള. ഉച്ചരിച്ചുകുടുന്ന (ഹ്രസ്വം,A ലഘു, A കുറിൽ)= അ ക മുതലായവ- രണ്ടു നൊടിയിടയുള്ള ഉച്ചരിച്ചുകുടുന്ന (ദീർഘം, A ഗുരു,A ടിൽ)= ആ കാ- മുതലായവ- സചരിത, പ്ലുതങ്ങളുടെ ഉപയോഗം- പാട്ടിലും- വേദത്തിലും മാത്രം നടപ്പു. ॥ ൫൮॥

മൂ- പരമാകൃതി രാദ്യാനാ
മൊരു മെയ്യണയുംവിധൌ

(൨൨)

പേരാംവള്ളി കുനീപുള്ളി
മുറക്കംകുത്തിവക്രമാൽ ॥ ൨൫॥

വ്യാ- അകാരാദിസപ്രങ്ങൾക്ക കകാരാദികളിൽ അ കാരഭേദവും അപ്പൊഴും ദീർഘാദി ചിലപേരും ഉ ണ്ട- ഉ-ം-ാ= അ (ദീർഘം) ി ീ= ഇ- ംരം (വ ള്ളി) ൂ-ൃ=ഉ- ഉൗ (കുനി) െ- േ= എ- ഏ (പു ള്ളി) ം= അം (മുറക്കം) ഃ= വിസർഗ്ഗം (കുത്ത്) ഇവ യുംമറ്റും ചേർന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ കകാരത്തിന്റെ മാത്രം ദൃഷ്ടാന്തം താഴെകാണ്ക.

ക് ്അ=ക കീ ്ആ=കാ- കീ ്ഇ=കി-ക് ംരം= കീ-ക് ുഉ=കു-ക് ൂഉൗ=കൂ- ക് ൃ ഋ=കൃ-ക് ൄ ൠ= കൄ- ക് ൃ ഌ= കഌ- ക് ൃ ൡ= കൡ- ക് ൃ എ= കെ-ക് ൃഏ= കേ-ക് ൃഐ= കൈ- ക് ൃഒ= കൊ- ക് ൃഓ= കോ- ക് ൃഔ= കൌ- ക് ൃം= കം- ക് ൃഃ= കഃ- ഇങ്ങനെതന്നെ എല്ലാ ഹല്ലുകളി ലും കാണ്ക- താവഴിക്കള്ള- റ ഴ കാരങ്ങളിൽ- ള ൾ ൺ ൻ ർ ൽ ൿ- ഇവ ചേർന്ന കാണുകയില്ലെന്നും അ റിഞ്ഞിരിക്കേണം. ॥൨൫॥

മൂ- കാദിയാമിരിപത്തഞ്ചി
ലയ്യഞ്ചിന്നൊരുവഗ്ഗമാം
കപാദി സംജ്ഞയുമുണ്ടാകു
മാദിഭാഷയിലോകെടൊ ॥ ൨൬ ॥

വ്യാ- ക മുതൽ മ വരെ ഇരുപത്തഞ്ചും അനുക്രമായി ഏ
ടുത്താൽ അതിന്നു വഗ്ഗമെന്നുപേർ- ഇതിന്നു ക- ച-
മുതൽ സംജ്ഞയുമുണ്ട - ഉ - ം - (കം= കവഗ്ഗം)= ക ഖ
ഗ ഘ ങ- (ചു= ചവഗ്ഗം)= ച ഛ ജ ഝ ഞ- (ടു=
ടവഗ്ഗം)= ട ഠ ഡ ഢ ണ- (തു= തവഗ്ഗം)= ത ഥ ദ ധ
ന- (പു= പ വഗ്ഗം)= പ ഫ ബ ഭ മ- ॥൧൩॥

മൂ- ഓരൊവഗ്ഗാദ്യവ ണ്ണങ്ങ
ളഞ്ചിന്നുംഖരസംജ്ഞയാം
പിന്നൊക്രമേണാതിഖര
ദ്വിഘോഷാന്നനാസികാഃ ॥ ൧൪ ॥

(ഖരം)= കചടതപ- (അതിഖരം)= ഖ ഛ ഠ ഥ
ഫ- (ദ്വിഘോഷം)= ഗ ജ ഡ ദ ബ- (അന്നനാസികം)= ങ ഞ ണ ന മ-॥൧൪॥

മൂ- ഖരന്താൻവല്ലിനംറാവും
മെല്ലിനംനാന്നനാസികം.
യണ്ണാമിടയിനംഴാവും
പേരിലക്കണസമ്മതം ॥ ൧൫ ॥

വ്യാ- നന്തൽപ്രകാരം- (വല്ലിനം)= ക ച ട ത പ
റ - (മെല്ലിനം)= ങ ഞ ണ ന മ ൻ - (ഇടയിനം)=
യ ര ല വ ള ഴ ॥൧൫॥

മൂ- കണ്ണാദ്യാസഗ്ഗമകൃഹാ
സ്സാലോരിചുയശാഉപ

(൧൩)

ഓക്ഷ്യാദ്യുദ്ഭവരഷ്ടാമ്യൈ്യാ
ദന്താൽ ഞതുലസാ അപി ॥ ൧൯ ॥

വ്യാ- മനുഷ്യദേഹത്തിൽനിന്നു സരസ്വതീനാഡിയുടെ വ്യക്തമായിവരുന്ന- അകാരാദ്യാക്ഷരങ്ങൾക്കു അതാതു സ്ഥാനസംബന്ധമായ പേരുമുണ്ട്- ഉ-ം (കണ്ഠ്യം)= അ ആഃ ക ഖ ഗ ഘ ങ ഹ- (താലവ്യം)= ഇ ച ഛ ജ ഝ ഞ യ ശ- (ഓക്ഷ്യം)= ഉ പ ഫ ബ ഭ മ- (മൂർദ്ധന്യം)= ഋ ട ഠ ഡ ഢ ണ ര ഷ- (ദന്ത്യം)= ഌ ത ഥ ദ ധ ന ല സ- മൂലത്തിൽ അപി ശബ്ദംകൊണ്ടു- (കണ്ഠതാലവ്യം)= ഏ ഐ- (കണ്ഠോക്ഷ്യം)= ഒ ഔ- (ദന്തോക്ഷ്യം)= വ- എന്നും കാണുക. ॥ ൧൯ ॥

മൂ- കണ്ഠ്യാദിയവതാന്തമ്മിൽ
കണ്ടുകൊൾകസവർണ്ണമാം
യണ്ണാംയരലവാന്തസ്ഥ
മുഷ്മാശഷസഹക്ഷവാ ॥ ൨൦ ॥

വ്യാ- കണ്ഠ്യാദിസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിൽതമ്മിൽസവർണ്ണമെന്നുപേർ തമ്മിൽതമ്മിലെന്നതിനാൽ (പ്രായേണ ഇതിൽ) സ-രങ്ങൾക്കു സ-രങ്ങളും വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു വ്യഞ്ജനങ്ങളുമെന്നും കാണുക- (യണ്ണ A അന്തസ്ഥാ) യ ര ല വ(ഉഷ്മാ)= ശ ഷ സ ഹ- ക്ഷ- ॥ ൨൦ ॥

മൂ- അരചില്ലാദിയാകാരാ
ലങ്ങഞംമുക്കുരേഫലം
അപേതജീവമെയ്യെല്ലാ
മരചന്തിരചൂഡവും ॥൨൫॥

വ്യാ- അങ്ങഞം എന്നാൽ- ങ- ഞ- ഇവക്രമാതെയുള്ള അനുനാസികങ്ങളും- രേഫലഭമെന്നാൽ- ര ല ഇവയും- സവർഗീനങ്ങളായുമ്പോൾ ഒരാകാരഭേദവും വഹിക്കും- ഗ്-ം ൺ- ൻ- അം- ർ- ൽ- ൾ A ൺ ൻ മ് ർ ൽ ള - ഇവയുള്ള (അർ A ചില്ല)- എന്നപേർ- മറുള്ളഹല്ലുകളും സവർഗീനങ്ങളാകിൽ- മീത്തൽ കാണിച്ച ചന്ദ്രക്കലാചിഹ്നവും- അരപ്പേരും ധരിക്കും ॥൨൫॥

മൂ- അന്തസ്ഥയോഗാൽ ക്യക്രാദി
ക്കാന്തംക്രുട്ടക്ഷരങ്ങളാം
ചിൽഖരച്ചേപ്പിലിങ്കഞ്ച
ണ്ടന്തമ്പൻറാദിയും മതം ॥൨൬॥

വ്യാ- അന്തസ്ഥങ്ങളായ- യ, ര, ല, വ- രേഫശാഖയായ ർ ഇവ യഥാക്രമം കകാരാദികളോട് ചേർന്ന- ക്യ, ക്ര, ക്ല, കവ, ക്ഷ- എന്നവയും ചില്ലുകളായ- ൺ ൻ ം ർ ൽ ൽ. ഇവ ഖരങ്ങളിൽ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന- ങ്ക, ഞ്ച, ണ്ട, ന്ത, മ്പ, ൻറ എന്നവയും ക്രുട്ടക്ഷരങ്ങളാകുന്നു- ॥൨൬॥

ഇതി ദ്വിതീയ കലാരൂപം സംജ്ഞാലോകം
സമാപ്തം.

പരിഭാഷാലോകം.

മൂ- ശബ്ദമർത്ഥം ജനിക്കുമ്പോ
ലക്ഷരംചേർത്തു ചൊൽവതാം-
തന്നേമുച്ചതാം രൂഢി
ചേർന്നുള്ളാം യോഗരൂഢിയും ॥൨൩॥

വ്യാ- ഇതിന്നു മുമ്പിലത്തെ ആലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ സംജ്ഞകളെ പോലെയുള്ള മറ്റുചില സംജ്ഞകളെ വിവരിച്ചു പറയുന്നതാവശ്യമാകയാൽ ഇതിന്നു പരിഭാഷാലോകമെന്നു പേർ- ശബ്ദമെന്നാൽ അർത്ഥമുണ്ടാകുംവണ്ണം അക്ഷരങ്ങളെ ചേർത്തു പറയുന്നതുതന്നെ- ഉ-ം രാമൻ കൃഷ്ണൻ മല പുഴ- രൂഢി എന്നാൽ അവയവാർത്ഥം കൂടാതെയുള്ള ശബ്ദം ഉ-ം ഘടം മരം മുതലായവ- യോഗരൂഢി എന്നാൽ രൂഢികൾ ചേർന്നു മറ്റും അവയവാർത്ഥമുള്ള ശബ്ദം- ഉ-ം ദിവാകരൻ നരപാലൻ മുതലായവ- മൂലത്തിൽ പറഞ്ഞ- ഉ-ം- എന്നതിനാൽ ഔപാധിക രൂഢികളും കാണ്ക. ॥൨൩॥

മൂ- ധാതുമൂലാക്ഷരംവേരാം
പ്രകൃതിഃപ്രാകൃതാകൃതിഃ
പ്രത്യയം പ്രകൃതേരന്യേ
നിത്യംകാണുന്നതൊക്കവെ ॥൨൪॥

വ്യാ- ധാതു A വേരു എന്നാൽ ഒരു ശബ്ദം ഏതു മൂലാക്ഷരത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നുവൊ ആ അക്ഷരമൊ അക്ഷരങ്ങളൊതന്നെ- ഉ-ം ദ്രു. (സം) ഓട. (മ) മുതലായവ ധാതുപാലോകത്തിൽ കാൺക. പ്രകൃതി എന്നാൽ ധാതുക്കളിൽ ഗുണവൃദ്ധികളുംമറ്റും വന്നും വരാതെയും പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർപ്പാൻ തക്കതായി വരുന്ന ഒരു ആകൃതിതന്നെ- ഉ-ം രാമ് - പോക് മുതലായവ- പ്രത്യയം എന്നാൽ പ്രകൃതിക്കു മേൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങൾതന്നെ ഉ-ം അം ഉന്നു മുതലായവ ഇതിന്റെ വിവരം വഴിയേ അറിയാവുന്നതിന്നു പുറമേ അവസാനത്തെ ആലോകത്തിൽ വിവരിക്കുകയും ചെയ്യും. ॥൨൬॥

മൂ- സന്ധിയക്ഷരസംയോഗം
സമാസംപദയോഗവും
ശാരികാശബ്ദഭംഗിക്കു
വെറുതേ ചേന്നു നിൽപതാം ॥൨൭॥

വ്യാ- സന്ധി- എന്നാൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ ചേർപ്പു തന്നെ ഉ-ം അൻ+അംഗൻ= അനംഗൻ- ആഴി+ൽ= ആഴിയിൽ- സമാസമെന്നാൽ സന്ധിമുറയ്ക്കു പദങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതുതന്നെ- ഉ-ം നീല+അഞ്ജനം= നീലാഞ്ജനം- എന്നാൽ സന്ധി അക്ഷര സംബന്ധിയും സമാസം അർത്ഥസംബന്ധിയുമെന്നു ദിഗ്ദർശനയിലറിയാം മഴ+കാലം= മഴക്കാലം- ഇതിൽ കകാരദ്വിത്വം സന്ധിമുറയ്ക്കും, മഴയുടെ കാല

മെന്നർത്ഥം സമാസമുറയ്ക്കും കണ്ടുകൊൾക. ശാരികാ- എന്നാൽ സന്ധികളിലും മറ്റും ഉച്ചാരണ ശ്ലഥത യ്ക്കോ ഭംഗിക്കോ വേണ്ടി വെറുതേ വന്നുകൂടുന്ന അ ക്ഷരങ്ങൾതന്നെ. ഇതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ- സ ന്ധ്യാലോകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതിനാൽ ഇവിടെ ചു രുക്കുന്നു- വെറുതേ എന്നാൽ മിക്കതും നിരർത്ഥകമെ ന്നു താല്പര്യം. ॥൫൫॥

മൂ- സന്ധിപ്പിൽ പോവതാം ലോപ
മൊന്നതിൽ ക്രുടലാഗമം
പകരഞ്ചെയ്പ്പു താദേശം
ദ്വിതീയം താൻ ഹല്ലിരട്ടിയും ॥ വന്യ ॥

വ്യ- ലോപം എന്നാൽ സന്ധിയിൽ ഒന്നു പൊ യ്പോകുന്നതുതന്നെ- ഉ-ം കാണാതെ+ഇരുന്നു= കാ ണാതിരുന്നു (എ ലോപിച്ചു) ആഗമം എന്നാൽ- ഒ ന്നു പുറമേ വന്നു ചേരുന്നതുതന്നെ- അ+ഇടം= അവിടം- (വ ആഗമിച്ചു) ആദേശം എന്നാൽ ഒന്നു ലോപിച്ചു അതിന്നു പകരം മറെറാന്നു ആഗമിക്കുന്ന തുതന്നെ- ഉ-ം ഉൽ+ടു=ഉണ്ടു (ൽ ലോപിച്ചു ൺ ആഗമിച്ചു)ആദേശിക്കു= കല്പിക്കുന്നു ലോപാഗമങ്ങ ൾക്കു വ്യവസ്ഥവേണമെന്നർത്ഥം- ദ്വിതീയം എന്നാൽ വ്യഞ്ജന ഇരട്ടിപ്പു- ഉ-ം ക്ക ങ്ങ ച്ച മുതലായവ-

മൂ- തത്സമംസംസ്കൃതം പ്രായ
സൂത്രവംതമിൽദേശ്യവും

വിഭക്ത്യന്തപദം തത്ര
സുബന്തംപേരുനാമവും ॥ ൨൭ ॥

വ്യാ- തത്സമം. എന്നാൽ സംസ്കൃതവാക്ക- പ്രായഃ എന്നാൽ പ്രത്യയം മാത്രം ദ്രാവിഡമായാലും തത്സമമെന്നു കാൺക. ഉ-ം രാമഃ രാമൻ. തദ്ഭവമെന്നാൽ- സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ദക്ഷിച്ചുവന്ന വാക്ക- ഉ-ം ദേവർ= ദേവൻ- (ശബ്ദാലോകത്തിൽ വിവരിക്കാം) പദം എന്നാൽ ഒരു വിഭക്തിയിലവസാനിക്കുന്നതു ഉ-ം രാമൻ ചെയ്യുന്നു- ഇതിൽ രാമൻ എന്നതു പ്രഥമ വിഭക്തിയും, ചെയ്യുന്നു എന്നതു പ്രഥമ പുരുഷനും; എന്ന വിഭാഗം ധരിക്ക. സുബന്തം A പെരുA നാമം- എന്നാൽ ഒന്നിന്റെ പേരുതന്നെ- ഉ-ം കൃഷ്ണൻ- കുപാലു ഉന്നി- ॥൨൭॥

മൂ- ക്രിയാതിങന്തം വിനയ
മവ്യയന്തന്നിപാതവും
ലിംഗമാണ്ടൻവിഭാഗന്താൻ
രൂപഭേദം-വിഭക്തിയും ॥ ൨൮ ॥

വ്യാ- തിങന്തം A വിന A- ക്രിയാ- എന്നാൽ ഒന്നുചെയ്യുന്നതു- ഉ-ം വരുന്നു- ഇരുന്നു- അവ്യയം എന്നാൽ നാമ ക്രിയാപദങ്ങളുടെ ലക്ഷണം കെട്ട ഒരു മട്ടിൽ കിടക്കുന്നതു- ഉ-ം അല്ല- ഉടൻ. ലിംഗം എന്നാൽ ഒരു വസ്തു- അതോ പെണ്ണോ രണ്ടുമല്ലാത്തതൊ എന്നു കാണിക്കുന്നതു- ഉ-ം രാമൻ സീ

ാ വനാ- വിഭക്തി എന്നാൽ നാമത്തിന്നും ക്രിയ
യ്ക്കും സമയംപോലെ അനുഭവത്തിന്നുതക്കവണ്ണം വ
രുന്ന രൂപഭേദംതന്നെ. ഉ-ം രാമൻ- രാമന്റെ
വന്നു- വരുന്നു.

മൂ- അഷ്ടഷ്ടികാരകംകാങ്ക
വചനം സംഖ്യയും മതം
കർത്താചെയ്യുന്നവൻ കർമ്മ
മിപ്സിതത്തേദമാം പുമാൻ ॥ ൨൯ ॥

വ്യ- കാരകം എന്നാൽ- ക്രിയ ഒഴികെയുള്ള വിഭ
ക്തികൾ- വചനാ എന്നാൽ- സംഖ്യതന്നെ ഉ-ം രാ
മൻ- രാമന്മാർ- കർത്താവു എന്നാൽ ആ ചെയ്യുന്ന
വൻ- പുരുഷൻ എന്നാൽ- ആ ചെയ്യൽ ഞാനൊ
നിയ്യാ, മറൊരുവനൊ എന്നു കാണിക്കുന്നതു- കർ
മ്മാ എന്നാൽ- കർത്താവിന്റെ ഇപ്സ.

മൂ- വിനയെച്ചം ക്രിയാപൂർണ്ണം
പേരെച്ചംപേർവിശേഷണം
വിശേഷ്യമുപ്രധാനംതാ
നപ്രധാനംവിശേഷണം ॥ ൩൦ ॥

വ്യ- വിനയെച്ചം- എന്നാൽ ഒരു വാചകത്തിൽപ
ലെ ക്രിയാപദങ്ങളാവശ്യമാകുമ്പൊൾ പ്രധാന ക്രി
യയ്ക്കു മുമ്പെ പൂർവ്വകാലക്രിയ A അപൂർണ്ണക്രിയ ആ
യി പ്രയോഗിക്കുന്നതു- ഉ-ം രാമൻ കുളിച്ചുണ്ടു

പോയി ഇതിൽ, കൂളിച്ചു- ഉണ്ടു ഇവ രണ്ടും അ പൂർണ്ണങ്ങൾ. തമിഴിൽ മാത്രം പ്രധാന ക്രിയയ്ക്കു ലിംഗ ലക്ഷണം കൂടി ചേർന്നു സൂക്ഷ്മമായിരിക്കും. ഉ-ം രാമൻ കൂളിച്ചുണ്ടുപോന്നാൻ- പേരെച്ചം എന്നാൽ ക്രിയാപദങ്ങളിൽ അപ്രത്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന നാമ വിശേഷണം- ഉ-ം വന്നഃ+അൻ= വന്നവൻ- വിശേഷ്യം എന്നാൽ ഒരു വാചകത്തിൽ ക്രിയയ്ക്കു കർത്താവായും വിശേഷണങ്ങളാൽ പുകഴ്ത്തപ്പെട്ടതായുമുള്ള പ്രധാന പദംതന്നെ- ഉ-ം പെരിയ കാട്ടിൽ വേട്ടയാടുന്ന ദേവൻ വരം തരേണമെ- ഇതിൽ ദേവൻ എന്നതു വിശേഷ്യം- വിശേഷണം എന്നാൽ- നാമത്തിനും ക്രിയയ്ക്കുംസഹജമൊ, താല്ക്കാലികമൊ ആയ ഗുണത്തെ കാണിക്കുന്ന പദംതന്നെ- ഉ-ം കറുത്തപശു, പൂത്ത മരം, കറുത്ത- പൂത്ത- രണ്ടും വിശേഷണം. ॥൫൦॥

മൂ- കർത്തൃകർമ്മക്രിയായോഗ
മോർത്തു കൊള്ളുകവാചകം
ശ്ലോകംവൃത്തമചതുഷ്പാദം
യതിസന്ധിവിരാമവും ॥ ൫൧॥

വ്യാ- വാചകം A വാക്യം A ഗദ്യം- എന്നാൽ തികവായി ഒരർത്ഥം ജനിക്കും പ്രകാരം കർത്തൃപദം, കർമ്മപദം, ക്രിയാപദം ഇവമൂന്നും ക്രമപ്പെടുന്നതുതന്നെ- ഉ-ം ദൈവം എന്നെ കാക്കുന്നു- ക്രിയ അകർമ്മം (കർമ്മശക്തിയെക്കൂടി അടക്കുമ്പോൾ) ഏകിൽ കർത്തൃപദവും

ക്രിയാപദവും മാത്രവും മതിയാവും. ഉ-ം അവൻ പോയി- ശ്ലോകം A പദ്യം എന്നാൽ നാല്വ പാദങ്ങളായി കാണുന്ന കാവ്യങ്ങൾതന്നെ- ഉ-ം സ്പഷ്ടം യതി- എന്നാൽ ഗദ്യത്തിലൊ, പദ്യത്തിലൊ ഇന്നിന്നേടത്തു നിന്ത്തി ഉച്ചരിക്കേണമെന്ന വിരാമം A വെപ്പതന്നെ- കല്യാണശ്ലോഷം, പറയാവതല്ലെ- മറ്റും കാണ്ക.

മൂ- പ്രാസമെകാക്ഷരാവൃത്തി
പ്രയോഗംപലദിക്കിലും
വാഗർത്ഥാദിചമല്ക്കാര
മലങ്കാരവുമോക്കെടോ ॥ ൩൨ ॥

വ്യാ- പ്രാസം എന്നാൽ പാദങ്ങളിലൊ, പദങ്ങളിലൊ ക്രമത്തിൽതന്നെ ആവൃത്തിച്ച അക്ഷര പ്രയോഗങ്ങൾതന്നെ. ഉ-ം ജൃംഭരിപുകുംഭിവരകുംഭയുഗഡാഭ- അല്ലലില്ലികില്ലെന്നു. അലങ്കാരം- എന്നാൽ ശബ്ദങ്ങളുടെയൊ, അർത്ഥങ്ങളുടെയൊ, രണ്ടിന്റെയുമോ വിശേഷം വരുത്തുന്ന ഉപമ- ഉൽപ്രേക്ഷ മുതലായവതന്നെ.

ഇവയെല്ലാം മേൽ വിവരിക്കുന്നതുകൊണ്ട ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു.

ഇതി തൃതീയകലാരൂപം
പരിഭാഷാലോകം
സമാപ്തം.

സന്ധ്യാലോകം.

മൂ- അക്കിന്നൊത്തക്കുചേരുമ്പോ
ളൊക്കയൊത്തൊരുദീപ്തിമാം
അക്കാഗ്നീന്ദ്രുപമശ്രീമാ
നോക്കിലെപ്പൊന്നുതമ്പുരാൻ॥൯൯॥

വ്യാ- അക്കിന്നു അതാതുതന്നെ പരമായി ചേരുമ്പൊൾ, സമാനദിക്കും ആതേജസ്സുമാവും. ഉ-ം അക്ക+അഗ്നി+ഇന്ദ്ര+ഉപമശ്രീമാൻ= മേൽ ശ്ലോകം മൂന്നാം പാദം- ശ്രീകാരങ്ങളാലുള്ളവ അപ്രസിദ്ധങ്ങൾ- പിന്നെ മലയാളത്തിൽ യാ+ആക്കി=യാക്കി- (തു.ഇ) ഇവ+ആരിന്നും= ഇവാറിന്നും രാഹു+ഉടെ= രാഹുടെ- (കാല) ഊഴി+ഇന്ദ്രൻ ഊഴീന്ദ്രൻ (പതി) ഇങ്ങനെ കാണുന്നവയ്ക്കെല്ലാം ഒരു സൂത്രം ഉണ്ടെന്നായാക്കുന്നു- അതി+ഇവ= അതിവ- (പാ) മറ്റും ഒരുവക അബദ്ധാതന്നെ- എന്തെന്നാൽ സാധനസൂത്രമില്ലെങ്കിൽ അതുതന്നെ പ്രമാണിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇൽ വാക്കും ശുദ്ധ ദ്രാവിഡങ്ങളെങ്കിൽ ഒരു മുറയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു വിദ്വാന്മാക്കു പക്ഷമല്ല ഉ-ം പടു+ആൽ= പടാൽ- ഇതു തമിഴ് മുറയ്ക്കു പടയാൽ എന്നുതന്നെ സാധു ॥൯൯॥

മൂ- ഇക്കിന്നച്ചുപരം വന്നാ
ലൊക്കുംയണ്ണുയഥാവലെ-

(൨൩)

കക്ക്യാദിക്കുനഹംചെയ്യി
പ്പിക്കുമാതുച്ച ഹോമവും ॥ ൨൪॥

വ്യാ- ഇക്കിന്ന ഏതെക്കിലും ഒരച്ചു പരമായിച്ചേ രുമ്പോൾ ക്രമത്തിൽ യ വ ര ല ഇവ ആദേശമാവും ഇ-ം കക്കിഷ്ഠആദി= കക്ക്യാദി- അനുഷ്ഠആഹഃ= അ നുപഹം മാതുഷ്ഠഅച്ച= മാതുച്ച- ൽകാരത്തിൽ അലൌ കികംതന്നെ. പിന്നെ ഏന്നിഷ്ഠഎ= എന്നെ വള ത്തിഷ്ഠഉൽക്കനിവു= വള ത്തുൽക്കനിവു (ഭാഗ) മറ്റും തുംപോലെ മലയാളത്തിലും കാണുന്നവയുള്ള ഇതു തന്നെ മുൻ വിവരിച്ചപോലെ സാധു. ॥൨൪॥

മൂ- ഏച്ചിന്നമയവായാവാ
മച്ചിശ്ശീവഞ്ചിനായകൻ
കവയെപൂണ്ണുചന്ദ്രോപി
രിപവെപാവകോപമൻ ॥൨൫॥

വ്യ-ാ ഏച്ചിന്ന അച്ചു പിഞ്ചേരുമ്പോൾ ക്രമേണ അ യ അവ ആയ ആവ ഇവ ആദേശമാവും ഇ-ംക വെഷ്ഠഎ= കവയെ- രിപൊഷ്ഠഎ= രിപവെ- ൈന ഷ്ഠഅകൻ= നായകൻ- പൌഷ്ഠഅക= പാവകഃ-ംരം സൂത്രം തദ്ഭവത്തിൽ വരില്ല. ॥൨൫॥

മൂ- അകാരാപ്പരമിക്കെന്നാ
ല്പുണമേച്ചെങ്കിൽവൃദ്ധിയും

മഹൈന്ദ്രോപമരാജ്ഞിഷ്വി
മ്മഹൈശ്വര്യ്യ മഹൌഷ്ധിഃ ॥ ൧൨൯॥

വ്യാ- അകാരത്തിന്റെ പിമ്പെ ഇക്ക വന്നാൽ ഗുണ സന്ധി ഉ-ം മഹാ+ഇന്ദ്ര+ഉപമരാജ+ഇന്ദ്രിക്കി= മഹേന്ദ്രോപമരാജ്ഞിക്കി- പിന്നെ മെൽ പ്രകാരം അകാരത്തിന്റെ പിമ്പെ ഏച്ചു വന്നാൽ വൃദ്ധിസന്ധി ഉ-ം മഹാ+ഐശ്വര്യ്യ= മഹൈശ്വര്യ്യ- മഹാ+ഔഷധി= മഹൌഷധിഃ ഏ ഓ ഇവകൾക്കു, ഐ- ഔ- പോലെ തന്നെയാകയാൽ മൂലത്തിലുമാഹരിക്കാഞ്ഞതു. ഉ-ം ലതാ+ഏവ=ലതൈവ- ജല+ഓഘം= ജലൌഘംഇവയിൽ ഗുണസന്ധി ഇവിടെ ഇല്ലതന്നെ: വൃദ്ധിസന്ധിയുള്ള രീതിയായികൊള്ളിക്കാം. ഉ-ം ഇല്ല+ഐക്യം =ഇല്ലൈക്യം ചില+ഇടം=ചിലൈടം എന്നും ചില+ഏടം= ചിലേടം എന്നും കൊള്ളാം. ॥൧൨൯॥

മൂ- ഏങ്ങിനുപരരൂപന്താ
സ്പ്രേജതെപ്രോഷതിപ്പുട്ടു
ഇങ്ങുമുന്നായ്യരാമിനു
നമനീഷാദിനിപാതമെ ॥ ൧൩൦ ॥

വ്യാ- അകാരത്തിനു പിമ്പു വരുന്ന ഏ ഓ ഇവയുള്ള സപ്തമ്യന്തരൂപംതന്നെ ഉ-ം പ്രേ+ഏജതെ= പ്രേജതെ- പ്ര+ഓഷതി= പ്രോഷതി- തമിഴർമുറയുള്ള വാക്കുകളുടെ അറ്റത്തിൽ ഉ ചേർത്തുച്ചരിക്കാത്തപക്ഷം ംസം സൂര്യം തദ്ഭേദത്തിൽ സാധാരണമായുള്ളതും ഉ-ം വാക്ക്+ഏല്ലാം= വാക്കെല്ലാം- നോക്ക+ഒക്കും= നോ

ക്കൊക്കും- മറവും കാൺക. ഇന്നുൽ എന്നതിനാൽ മേല്പറഞ്ഞ അഞ്ചുസൂത്രവും എന്നോക്ക. പിന്നെ മനസ് + ംരംക്ഷാ= മനീക്ഷാ- മുതലായവ ചില സൂത്രലംഘിക ളാക്കുന്നു. ॥൯൬॥

മൂ- അംമതാനുയിർപിന്നെന്നാൽ
സമാസെഹലിലോപവും
നാമീശപാദാശ്രിതരെ
ന്നോമ്മയുൾക്കാമ്പിൽവേണമെ ॥൯൭॥

വ്യാ- അം എന്നതിനു സ്വരം പരമാകുമ്പോൾ ത ത്സമ തദ്ഭവങ്ങളിലും മകാരംതന്നെ ആദേശം ഉ-ം നാം + ംരംശ= നാമീശ- പിന്നെ സമാസത്തിൽ ഹ ല്ലു പരമാകുമ്പോൾ ലോപവുംവരും ഉ-ം പാദം + ആശ്രിത= പാദാശ്രിത- മദയാന- വെളിച്ചെണ്ണ മു തലായവയിലെ പൂർവ്വപദം (ഗ്ധ) പറഞ്ഞപോലെ അമന്തമല്ല. മദ എന്ന പ്രകൃതി മേലും, വെളിച്ച= വെള്ള എന്ന പേരെച്ചത്തിനെലും സമാസിച്ചതാ ണു. ॥൯൮॥

മൂ- സുപ്പാംവിസർഗ്ഗമഖരാ
തിഖരംപരമാകിലോ
ശഷമുന്നവയൊക്കുമ്പോ
ത്തല്പരംരേഫലോപവും ॥൯൯॥
രാമൊഗതിഷ്വന്ധുരംഹൊ
നാശനുകാമഷ്ഠവനു
ഭീമശ്ശരൊധനുഷ്ടാണി
ശ്ചതുഷ്ടയികലാവിദ്ഭഃ ॥൧൦॥

വ്യാ- അഃ=(സ്) എന്നതിന്റെ ഖരാതിഖരങ്ങളല്ലാത്തവ പരമാകുമ്പോൾ ഓ ആദേശം (അകാരാന്ത പുല്ലിംഗസകാരാന്ത പ്രഥമൈക വചനാന്തത്തിലെന്നകാണുക.) ഉ-ം രാമഃ+ഗതിഃ=രാമൊഗതിഃ- അഃഫഃ+നാശനഃ= അഃഫൊനാശനഃ- ശൂരഃ+ധന്വഃ= ശൂരൊധന്വഃ- ഖരാതിഖരം പരമാകുമ്പോൾ രൂപഭേദം കൂടാതെയും ചിലപ്പോൾ രൂപാദേശവും വരും. ഉ-ം നാശനഃ+കാമഃ= നാശനഃകാമഃ- പാണിഃ+ചതുഃ=പാണിശ്ചതുഃ-ധന്വഃ+പാണിഃ=ധന്വഷ്പാണിഃ പിന്നെ കഃ+കഃ= കഃക്ക എന്നും കാൺക. രൂപാന്തരത്തെ പരമാകുമ്പോൾ അവയിൽതന്നെ ദ്വിതീയം ഉ-ം ദീർഘഃ+ശ്രുതഃ=ദീർഘശ്രുതഃ- ചതുഃഷഷ്ടിഃ= ചതുഷ്ഷഷ്ടിഃ- (രൂപാദേശം താഴെ സൂത്രത്തിൽ സ്പഷ്ടമായ്ക്കാണും) ഇകാരാന്താദിയിൽ രണ്ടാദേശമാവും ഉ-ം ഗതിഃ+ബന്ധുഃ= ഗതിർബന്ധുഃ- ബന്ധുഃ+അംഫഃ= ബന്ധുരംഫഃ- സ്വരം പരമാകുമ്പോഴുംമറ്റും ലോപവും വരും. ഉ-ം കാമഃ+ഏവ= കാമഏവ- പിന്നെ വാമാഃ+ഗതാഃ=വാമാഗതാഃ- എന്ന ബഹുവചനാന്തത്തിലും കാൺക. രകാരം പരമാവുമ്പോൾ ദീർഘാദേശമുള്ളതു ചുരുക്കമാകയാൽ മൂലം ഒഴിച്ചിട്ടതാണ. ഉ-ം സ്ഥാണുഃ+രുദ്രഃ= സ്ഥാണൂരുദ്രഃ- രം വിസർഗ്ഗാക്ഷരം രൂപവത്തിൽ ഇല്ലായ്കയാൽ രം മുറയ്ക്കുള്ള സന്ധി ദ്രാവിഡവാക്കുകളിൽ വരില്ല.॥൯൦॥

മൂ- സ്യോശ്ച ഷ്ടുതോല്ലി ലമിനാം
പശ്ചാദജ്ഝടിദാംഹധ്യാം
കശ്ചിദിഷ്ടംബലാദ്ധന്തി

നിശ്ചലസ്സുരിപുസ്സുടം ॥൫൮॥

മൂ- ശരച്ഛശധരാന്നിഷ്ട്വീ
ട്ടീപ്യജ്ജ്യോത്സ്നാഭമോദിവ
മരുല്ലലന്മാലതികോ
ഷ്ഠീനമീക്ഷസ്വക്ഷസ്ഥദം ॥൫൯॥

വ്യാ- പദാന്തമായ സ= (സ്)തഃ= (ത് =ൽ) ഇവ യ്ക്കുപരം ച ട വർഗ്ഗങ്ങളെങ്കിൽ സകാരത്തിന്നു ശഷ കാരങ്ങളും ത വർഗ്ഗത്തിന്നു ചടവർഗ്ഗങ്ങളും ക്രമേണ ആദേശമാവും. ഉ-ം കസ് + ചിൽ=കശ്ചിൽ-ഇസ് + തഃ= ഇഷ്ടം- പിന്നെ ശകാരത്തിന്നു ല-എങ്കിലതും മ- ന- പരമെങ്കിൽ നകാരവും (ഛട്)=ഛയ് വ ര- ഞ ച്ചു ഇവ പരമെങ്കിൽ ദകാരവും ആദേശം ഉ-ം ശ രൽ + ശശധരാൽ + നിഷ്ടൽ + ടീപ്യൽ + ജ്യോത്സ്നാഭ മാൽ + ഇവ= ശരച്ഛശധരാന്നിഷ്ടീപ്യജ്ജ്യോത്സ്നാഭ മാദിവ- മരുൽ + ലലൽ+ മാലതികാ+ൽ + ഡീനം= മരുല്ലലന്മാലതികോഷ്ഠീനം- എന്നാൽ ൽ എന്നതിന്നു ച ജ ട ഡ ന ല ഇവ ആദേശമാവുമെന്ന താല്പര്യം. പിന്നെ ഛകാരത്തിന്നു ജ ദ ഇവ മുൻ ക്രുടി വരുമ്പോൾ ദ്ധ ഏന്ന വരും. ഉ-ം അച് +ഛടി=അച്ഛടി- ബലാൽ + ഹന്തി= ബലാദ്ധന്തി മറ്റും കാൺക. ॥൫൯॥

മൂ- അന്തസ്ഥമൂഷ്മോഷ്മാച്ചി
ന്മുമ്പിലോമൂദുവാംഖരം
സുബന്താജന്തവാശ്ചേദ
മബ്ജസംഭവകല്പിതം ॥൫൯൰॥

വ്യാ- അർത്ഥംസ്പഷ്ടം ഉ-ം സുപ് +അരന്തം= സുഖന്തം അച്ച് +അന്തം = അജന്തം.'വാക്+ഭേദോ=വാഭേദം. ഇങ്ങനെ ചെരുങ്ങൽക്ക ള്ള ആദേശമായവയെ കണ്ടു കൊൾക. ॥൯൩॥

മൂ- അനുനാസികമാകുമ്പോ
ളനുനാസികവുംമതം
വ്യഞ്ജനമ്മയമീലോക
മവാങ്മനസഗോചരം ॥൯൪॥

വ്യാ- അർത്ഥം സ്പഷ്ടം ഉ-ം അപ് +മയം=അമ്മയം വാക്+മനസ= വാങ്മനസ- മറ്റും ചെരുങ്ങൽക്ക അനുനാസികമാദേശമായി വരുന്നതും ഓത്തുകൊൾക. ॥൯൪॥

സംസ്കൃതസന്ധി സമാപ്തം

മൂ- നന്നൂലാലിതുയിക്കുള്ളി
ലുന്നാംയവയിലൊന്നിഹ
തോന്നിയാൽതരുവാൻവഞ്ചി
മന്നന്നിന്നെതിരാരെടൊ ॥൯൫॥

വ്യാ- തമിൽ നന്നൂലിനെ അനുസരിച്ചിവിടെയും രണ്ടു സ്വരങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ നടുവെ പ്രായേണ സ്ഥാനബന്ധംപോലെ യ വ ഇവയിലൊന്നു ആഗമമായിരിക്കും ഉ-ം തോന്നി+ആൽ= തോന്നിയാൽ തരു+ആൻ= തരുവാൻ- പിന്നെ വഴിയല്ല- കരു

വാണമുതൽകാൺക. സംസ്കൃത സൂത്രത്തെ അനുസരിച്ചും കണ്ടപക്ഷം കൊള്ളാം വഴ്വില്ല കരപാണം- പ്രഥമ അക്കിഎന്നുള്ള പ്രഥമാവ് അക്കി എന്നാണം. ॥ ൪൪ ॥

മു- രണ്ടിലൊന്നുലയിച്ചീടും
രണ്ടുംകാണാതയുംവരാം
മിണ്ടാതിങ്ങനെനിന്നാലൊ
കൊണ്ടോടാതങ്ങുപോം ജനം ॥൪൫॥

വ്യാ- സപരസന്ധിയിൽ പൂർവ്വപദാന്തം പരപദാദിയും സപരങ്ങളിൽ ഒന്നു സാധാരണമായും രണ്ടുംചുരുക്കമായും ലോപിക്കും ഉം മിണ്ടാതെ+ഇങ്ങനെ= മിണ്ടാതിങ്ങനെ- ഓടാതെ + അങ്ങു= ഓടാതങ്ങു- ഇതിൽ രണ്ടാമുദാഹരണത്തിൽ പരപദാദി ആയ അകാരം എഴുത്തിൽ ലോപിച്ചാലും ഉച്ചാരണത്തിൽ ധ്വനിക്കും. വാ+ഏടാ=വാടാ A വാ+ഓടാ=വാടാ- (കോയം) എന്ന പരപദാദി ലോപവും കാൺക. ॥൪൫॥

മു- താടിചുണ്ടുയിമ്മൈ തമ്മിൽ
പാട്ടുപോൽ മാറുമാറുമാം
എടത്തിലൊണ്ടു മൈലൊട്ടും
മേടമേലെജുമാനനം ॥൪൬॥

വ്യാ- താടി- എന്നാൽ താലവ്യം- ഇ ഏ ഐ യ ഇവയും ചുണ്ടു എന്നാൽ ഓഷ്ഠ്യം- ഉ ഒ വ ഇവയും ജാ

രി ദേശാടി ദ്വേദാപോലെ ഒന്നിന്നുപകരം മറെറാ
ന്നുവരാം. തു-ം എടം=ഇടം- ഒണ്ടു= ഉണ്ടു- മൈ
ലാട്ടം= മയിലാട്ടം- എജുമാനൻ=യജമാനൻ- പി
ന്നെ എമൻ= യമൻ- ഏശോദാ= യശോദാ- യി
വിടെ= ഇവിടെ- യെങ്ങനെ= എങ്ങനെ- ഇനിക്ക=
എനിക്ക- എനി= ഇനി- എല= ഇല- ഇവയും, ഒ
രൽ= ഉരൽ- ഒല്യാ= വല്യാ- കൊള്ളം= കുള്ളം-
കൊടം= കുടം- ഇവയുംമറും ഒരും സൂത്രപ്രകാരം ത
ന്നെ. എന്നാൽ തമിൽ മറ്റുള്ള ധാതുപ്രകാരം ര
ണ്ടാമത്തെവരുന്നെസാധു. ഇങ്ങനെപതു=ഇതിപതു॥൯൫॥

മൂ- അന്നമാറത്തിടാതുതാ
നെന്നുമാമിന്നുകേരളേ
മുന്നച്ചിന്നിലയില്ലാതെ
വന്നീടുന്നവശാരികാ ॥ രൂവ്വ ॥
കരിങ്കുയിൽകൾ പൂങ്കാവിൽ
കൂകീടുന്നിതുശാരിയും
കണ്ണുത്തിലുണ്ടിവററുള്ള
കൽകണ്ടക്കാതൽതങ്കരു ॥ രൻ॥

വ്യാ- തമിഴനന്തൂൽപ്രകാരം ശാരികയായി വരു
ന്നവ അധികമുള്ളതിൽ ചിലതു തള്ളി ഇവിടെക്കപ
കാരമുള്ളവയെ പറയുന്നു.
അം അൻ അൽ- അറ അത്ത ഇട അതു ഉ താൻ അം
ഇവ പത്താകുന്നു. ഇവയുള്ള മുന്നിൽ ഉച്ചാരണ ദ്വിത
രുള്ളായി കാണുന്ന സചരങ്ങൾക്ക നിലയില്ലെന്നാ

ൽ- ദിശ്ചി ച്ചും, കരുകിയും, മാറിയും, ലോപിച്ചും വ രുമെന്നും കാൺക. ഉ-ം കരു+ (ഇൽ) + കയിൽ= കരിങ്കയിൽ- പൂ + (ഉം) + കാവിൽ= പൂങ്കാവിൽ- ക്രൂ + (ംരംട്ട) + ഉന്ന + (ഇതു)= ക്രൂകീട്ടുന്നിതു- കണ്ണു + (ത്ത)+ ഇൽ=കണ്ണുത്തിൽ- ഉൽ+ ടു+(ഉ)= ഉണ്ടു- ഇവ+(ററ)+ഴുള്ള=ഇവററഴുള്ള- കാതൽ+(ത ൽ=താൻ)+കരു= കാതൽതങ്കരു- പിന്നെ തമിഴ മ റഴുള്ള ആം- ആ- ഇവഴുള്ള പക്ഷാന്തരമുണ്ടാകയാൽ മൂലത്തിൽ ഉദാഹരിച്ചിട്ടില്ല- ഉ-ം പൊൻ+(ആം) + കണ്ണി= പൊന്നാകണ്ണി.. മിൻ + (ആ) + മിന്നഞ്ഞു= മിന്നാമിനഞ്ഞു- നൂലാംമാല- മണ്ണാങ്കട്ട- ഇല്ലാമഴ- പോകാപൊക മുതലായവയും കാൺക. ആം- ആ ഇവ നിഷേധപേരെച്ചമെന്നും, സാധാരണപേരെച്ച മെന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതുതന്നെ പക്ഷാന്തരമെന്നമ റിക. (ഗ) ത്ത ആദേശമെന്നതും യുക്തി വിരോധമ ല്ല. ॥ രന്ദ ॥

മൂ- അല്വക്കിലെന്നിയേലോപ
മനന്തക്കുറിവേ ദി
കലപിന്മലമാൻപേട
യെണ്ണെട്ടോടുന്നകാങ്കുടൊ ॥ ൫൦॥

വ്യാ- ലോപംക്രടാതെയുള്ള സമാസ സന്ധിയിൽ അല്ലാതെ അവസാന പദത്തിലൊഴികെ വിളക്കതി പ്രത്യയം ലോപിക്കും ഉ-ം കലപിൻ= കലപിൻ- (കലയുടെ പിന്നാലെ) മല+മാൻ= മലമാൻ- (മല

യിലേമാൻ) എന്നാൽ പ്രാതിപദികത്തിന്മേൽ സമാ
സമെന്നർത്ഥം വേർമ തി എന്നതിനാൽ ഇവിടെ പൂ
ർവ്വപദം ധാതുതന്നെയും മതി എന്നും കാൺക. ഉ-ം
എൺ+എട്ടു= എണ്ണെട്ടു- ശേഷം സമാസാലോകത്തി
ൽ വിവരിച്ചുപറയുന്നൊക്കിക്കൊൾക.
എന്നാൽ ദ്രാവിഡങ്ങളിൽ പ്രഥമാന്തപത്തിന്നുമേൽ
തന്നെ മിക്കതും സമാസവിധി ഉ-ം കുള+കര=കു
ളക്കര- കാലം+അതു= കാലമതു= അക്കാലം- ॥൩൦॥

മൂ- അരചില്ലൊരുമെയ്യാമേ
പരമാമുയിരെങ്കിലൊ
അരയാലിലതാനേണ
മിഴിയാളുദരംസഖെ ॥൩൧॥

വ്യാ- . അല്പാക്ഷരമായ ചില്ല= അം അൽ അൺ
അൽ അർ അൽ ഇവയുള്ള വഴിയേ സചരം വന്നാൽ
പൂർണ്ണതവരും ഉ-ം അൽ+ഇല= ആലില- താൻ+
ഏണ= താനേണ- അൽ+ഉദരം= ആളുദരം- പി
ന്നെ അം+ഉടൻ= ആമുടൻ- അൺ+ഇവൻ= അ
ണിവൻ- കാർ+ഒളി= കാറൊളി- എന്നുംമറ്റും കാ
ൺക. ॥ ൩൧ ॥

മൂ- കുറെഴത്തിനുമേലെങ്കി
ത്തെറന്നതിലിരട്ടിയും'
പോറിയാംകണ്ണനെന്നുള്ളി
ലുറവുവാഴേണമെപ്പൊഴും ॥൩൨॥

വ്യാ- മുൻപറഞ്ഞ ചില്ലുകൾ ഹ്രസ്വസ്വരത്തിനു മേലെക്കിൽ ഇരട്ടിച്ചിരിക്കും ഉ-ം കൺ+അൻ= കണ്ണൻ- എൻ+ഉൽ+ഇൽ= എന്നുള്ളിൽ മറ്റും കാൺക. എന്നാൽ കണ്ണൻ+ഉ= കണ്ണനു- കണ്ണനു- രണ്ടും സാധു. ॥ ൩൨ ॥

മൂ- ചില്ലിനുമാറ്റംതമ്മിത്താ
മ്പല്ലാദിക്കൊത്തപോലെയും
വല്ലാതെനോറ്റുകൊണ്ടാലും
നില്ലാപൊൽപുവ്വിൽമാനിനീ ॥ ൩൩ ॥

വ്യാ- മുൻപറഞ്ഞ ചില്ലുകൾക്കു ആദേശം വരുന്നതു മിക്കതും തമ്മിൽതന്നെ എന്നാൽ സവണ്ണങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചുമിരിക്കും. ഉ-ം നോൽ+റു= നോറു (ർ) കൊൾ+ടു= കൊണ്ടു- (ൺ) പൊൻ+പുവ്വ് = പൊൽപുവ്വ് (ൽ) പിന്നെ- പുൻ=(പുതു)+ചിരി= പുഞ്ചിരി- (ഞ്) തേൻ+ചോരും= തേഞ്ചോരും- പൂ+(ം) ചേല= പൂഞ്ചേല- മൺ+ചാരി= മഞ്ചാരി- വെൺ+ചാമരം= വെഞ്ചാമരം- ചേൽ+ങ്ങനു= ചേങ്ങാനു- മറ്റും കാൺക. എൺ+തിശ= എണ്ടിശ- എന്നതിനെ എണ്ടിശ- എണ്ണ്ടിശ എന്നും സാധുവാക്കാം॥൩൩॥

മൂ- വല്ലിനംപരമാകുമ്പോൾ
ചില്ലയിച്ചുതിരട്ടിയാം
നല്ലപാക്കഞ്ഞികുട്ടെന്നാ
ത്തല്ലുമേതമ്പുരാട്ടിമാർ ॥ ൩൪ ॥

വ്യാ- ഖരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ചില്ലുലോപിക്കാം അ പ്പോൾ ഖരങ്ങളിൽ ദ്വിതീയപൂർവ്വം ഉ-ം പാൽ+ കഞ്ഞി= പാക്കഞ്ഞി- കൽ+ ട്ട= കട്ട- രാൾ+ ടി= രാട്ടി= രാത്തി= രാജ്ഞി- ചില്ലു ലോപിക്കാതേയും ഖരത്തിൽ ദ്വിതീയം ചേർന്നും കാണാം. ഉ-ം പാൽക്കഞ്ഞി- അതു തെറാകുന്നു- ॥൫൬॥

മൂ- ഒട്ടിലുംപുനരേതൊട്ടും
ക്രുട്ടാംപേർടിയാം ട റ
കട്ടെന്മുകൾകാട്ടാറനിൽ
പെട്ടനാട്ടിൽപരന്നുതെ ॥ ൫൭ ॥

വ്യാ- ഒട്ടിൽ എന്നാൽ സമാസത്തിലെന്നും ഏതൊട്ടു എന്നാൽ ദ്വിതീയമുതൽക്കെന്നും അർത്ഥം മേൽപറഞ്ഞവയിൽ ട റ കാരാന്തം ഇരട്ടിക്കും ഉ-ം കട്ട+ എറുമ്പു= കട്ടെറുമ്പു- കാട്ട+ ആറ+ ഇൽ= കാട്ടാറിൽ- നാട്ട+ ഇൽ= നാട്ടിൽ- മറ്റും കാണ്ക- ൦൫൦ സൂത്രത്തെ ലംഘിച്ചു ആടിനെ ആടെ ആടിന്നു ഇങ്ങനെ കാണുന്നതു ശരിയല്ല ॥൫൭॥

മൂ- ഉയിർപിന്മെയ്യിരട്ടിപ്പി
ങ്ങുചിതംപോലെതന്നയാം
ഉതിരപ്പുലിയെക്കണ്ടാ
ലൊഴിയെപ്പേടിയില്ലമെ ॥ ൫൮ ॥

വ്യാ- ഇവിടെ സമാസസന്ധികളിൽ പരത്തിൽ

ടിതപത്തിന്റെ നല്ല വ്യവസ്ഥയില്ലായ്മ- എന്നാൽ പരിഭയം കൊണ്ടു ചിത്തംപോലെ കണ്ടുകൊള്ളണമെന്നാകുന്നു- ഉം- മേൽശ്ലോകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പ-ക ഇവ നോക്ക- പിന്നെ കറുകഴൽ മഴക്കാർ പടഞ്ഞനം ഒറഴുരം മുതലായവ കാണുക ॥൩൬॥

മൂ- നെട്ടെഴുത്തുകളൊട്ടുമ്പോൾ
കുറവായ്മ റേറതിരട്ടിയാം
അക്കരച്ചെന്നുപാക്കുന്നാ
നിക്കരത്തോണിമുക്കിപോൽ ॥൩൭॥

വ്യാ- ദീർഘ സ്വരങ്ങൾ പരപദാദി വ്യഞ്ജനത്തോടു സന്ധിക്കുമ്പോൾ ഹ്രസ്വമായി മറേറതിരട്ടിക്കും; ഉം ആ + കര= അക്കര- ഒരം + കര = ഇക്കര- ഏ + പോൽ= എപ്പോൽ- ഏ + നാൽ- എന്നാൽ- മറും കാൺക ॥൩൭॥

മൂ- പരാദിയെയ്യുംലോപിച്ചു
പാട്ടിൽപാടീടിനാർചിലർ
പുണ്യംചെയ്യോളുകാവുമ്പോൾ
പാപംചെയ്യുടബാലരെ ॥ ൩൮ ॥

വ്യാ- പരപദാദി ആയ വ്യഞ്ജനത്തിനും ചില പാട്ടിൽ ലോപം കാണുന്നു ഉം- ചെയ്യോളു- ചെയ്യുടാ= ചെയ്യുകൊള്ളും ചെയ്യുക്രടാ- എന്നും ഉഭയപദത്തിലും ആത്മാവുണ്ടെ ലോപിച്ചു ചെയ്യാതെ

കണ്ടു ചെയ്യാണ്ടു എന്നും മറ്റും തുഞ്ചാടി മഹാ കവി
ക്കൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാൽ ഇനിമേൽ പറയു
ന്ന ആഭാസ തദ്ഭവത്തിൽ ംരംവക നിന്നിതങ്ങളായി
പ്പറയും- ॥൫൨॥

മൂ- വണ്ണ്ാനാമാഗമാദിക്കു
നിണ്ണയംനാസ്സിതത്തവെ
വണ്ണിക്കുംപിമ്പതിക്കാലം
ജീപ്പ് മുത്തമകേരളെ ॥ ൫൯॥

വ്യാ- ഇനിമേൽ തദ്ഭവ മഞ്ചാടയിൽ അക്ഷരാഗ
മ ലോപാദികളുടെ വ്യവസ്ഥകേടിനെ കാണിക്കും-
എന്നാൽ ഒന്ന രണ്ടു മാത്രയൊ ഒരക്ഷരമൊ മാത്രം
ലോപിച്ചു കാണുന്നതായ തുഞ്ചാടി പ്രയോഗങ്ങൾ
ഒഴികെ ശേഷം ഇപ്പോൾ ഉത്തമമലയാളികളിൽ
ആഭാസമായിരിക്കുമെന്ന താല്പര്യം ॥൫൯॥

മൂ- ഗീർവ്വാണദ്രാവിഡാചാര
സർവ്വംക്ഷകഷായിതം
പൂർവ്വൈരാചരിതംക്രൂരാ
ന്നിർവ്വഹിക്കയഥോചിതം ॥ ൬൦ ॥

വ്യാ- ംരം മണിപ്രവാള ഭാഷയിൽ സംസ്കൃതം തമി
ൾസൂത്രങ്ങളെ അനുസരിച്ചും അവയെ അറിയാത്ത
വർ വല്ലപ്രകാരവും പ്രയോഗിച്ചുമിരിക്കുന്ന മലയാ
ള സന്ധികളെ ഒരുവിധം ക്രമപ്പെടുത്തി കാണിച്ചി

രിക്കുന്നു- എന്നാൽ ഇതിൽ പറഞ്ഞവയും തുഞ്ചാടി പ്രയോഗത്താൽ കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു സവ്വസാധാരണമായിരിക്കുന്നവയും ഒഴിയെ ശേഷമെല്ലാം കേവലം ആഭാസംതന്നെ എന്നുമാത്രമല്ല ആകാരാടി സൂതികളിലും മറും- ആഃവണ്ണം= അവണ്ണം- എന്നതു- ഔവണ്ണം- എന്ന പ്രയോഗിച്ചതു തെറ്റുതന്നെ. ॥൬൦॥

ഇതി- ചതുർത്ഥ കലാരൂപം സന്ധ്യാലോകം സമാപ്തം.

ശബ്ദാലൊകം

മൂ- ശുഡ്ധംജാത്യുദ്ഭിധാശബ്ദം
ശുഡ്ധിയുംയോഗശുഡ്ധിയും
ശങ്കയില്ലശശാങ്കന്താൻ
മങ്കയാൾമുഖപങ്കജം ॥ ൬൧ ॥

വ്യാ- ശബ്ദം ഉദ്ഭവംകൊണ്ടു രണ്ടു തരമാകുന്നു. ക- ശുഡ്ധി. ഉ-ം ശങ്ക മങ്ക മുതലായവ. ഖ- യോഗശുഡ്ധി. ഉ-ം ശശാങ്കൻ പങ്കജം- മുതൽ കാൺക. പിന്നെ യോഗശുഡ്ധിക്കു മേൽ യൌഗികമെന്നുമുണ്ടു ഉ-ം മുഖപങ്കജം. ॥൬൧॥

മൂ- ആത്മനേപനനാലാക്കാം
ജാതിസംജ്ഞാഗുണംക്രിയാ

(൯൨)

ഓതിവിപ്രൻദേവദത്ത
നതിനിമ്മലപാചകൻ ॥ ൯൨ ॥

വ്യാ- മേൽപറഞ്ഞ ശബ്ദംതന്നെ അർത്ഥംകൊണ്ട് നാലു തരമുണ്ട്. ക- ജാതിപരം. ഉ-ം വിപ്രൻ ഖ- സംജ്ഞാപരം. ഉ-ം ദേവദത്തൻ. ഗ- ഗുണപരം. ഉ-ം നിർമ്മലൻ. ഘ- ക്രിയാപരം. ഉ-ം പാചകൻ. എല്ലാ ശബ്ദവും ഒരേ നാലിലൊരുതരമായിരിക്കുമെന്നറിക. ॥൯൨॥

മൃ- തരസമംതത്ഭവംദേശ്യം
തരസമംമന്യുകേരളെ
മംഗലംമങ്കലംപിന്നെ
മങ്ങലന്തരമിങ്ങനെ ॥ ൯൩ ॥

വ്യാ- ഒരു മലയാളത്തിൽ ശബ്ദങ്ങളുടെ ഉരുഭവം മൂന്നു തരമാകുന്നു. ക- തത്സമം- ഇതു ശുദ്ധ സംസ്കൃതവും അതിൽ ദ്രാവിഡ പ്രത്യയം മാത്രം ചേർന്നതും അടഞ്ഞാ. ഉ-ം മംഗലം- പിന്നെ സിംഹഃ സിംഹം വൃക്ഷഃ വൃക്ഷം രാമഃ രാമൻ ജായാ ജായ മാതാ മാതാവു രാജാ രാജാവു വാക് വാക്കു വേധാഃ വേധാവു കർമ്മ കർമ്മം പയഃ പയസ്സു ഇത്യാദി. ഖ- തരുഭവം സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങൾ അക്ഷര മാറ്റങ്ങളോടെ ദ്രാവിഡവും മറ്റും തമിഴിൽനടപ്പായതു. ഉ-ം മങ്കലാ- പിന്നെ ചിങ്കം- കെന്തകം- ചിട- അഞ്ചനം- കഞ്ചൻ- വഞ്ചി- തേവർ- കട്ടിൽ- ചന്ദനം- പാലൻ-

ചാരി- ആയിലിയം- ആത്തം- കുടം- കനം- ചവ൪ മുതലായവ. ന- ദേശ്യം- മേൽപറഞ്ഞ തരഭവത്തിൽനിന്നും അക്ഷര മാറഞ്ഞുള്ളോടെ ഉഷിച്ചും മറ്റും ഒരും മലയാളത്തിൽ നടപ്പായവ. ഇ-ം മങ്ങലം- ചിങ്ങം- അഞ്ഞനം- പഞ്ചി- ചന്ദനം- ഇങ്ങനെ- മരങ്ങൾ- ഏഞ്ഞൂ ഒരും വക തരഭവതരഭവങ്ങളും എരിശ്ശേരിഎരുളി ഓലൻ ചെന്നും മുതലായ സ്വദേശജാതങ്ങളും ആയവ. ഇതുക്രൂടാതെ ഠാണ- പേരയ്ക്ക- കത്തു- താഴ്ക്ക- കച്ചേരി- കോട്ട മുതലായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഇപ്പടയിൽ സാധാരണ ജന സംസാരങ്ങളിലും ചിലകൃകവികളിലും കാണുന്നവ പുരാണ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഇല്ലായ്കയാൽ അവയെ ഒരു തരമാക്കി പറയാത്തതുമാകുന്നു. ॥൯൬॥

മൂ- തത്തതത്സമമാതുങ്ങൾ
ക്കുതതദ്ഭവഭാഷയിൽ
ചിത്രമാറഞ്ഞിനൊത്തോരു
സൂത്രമോതുവനിന്നിഹ ॥ ൯൭ ॥

വ്യാ- തത്ത- എന്ന ഇരിപത്താറു തത്സമ മാതുവർണ്ണങ്ങൾക്കു ഇവിടെ തരഭവങ്ങളിൽ ഏതേതെഴുത്തുകൾ ആ ദേശമാവുമെന്നതിനു ശരിയായി ഞാൻ ഇവിടെക്കു ഒരു സൂത്രം പറയുന്നു എന്നർത്ഥം. ॥൯൭॥

മൂ- സവ്വർണ്ണവല്ലിനംവാഴ
മിങ്ങുമെല്ലിനമാകിലാം

തേവിക്കിച്ചിടയന്തേവ
രെങ്ങുംതെണ്ണുങ്ങൾമാറുമെ ॥ ന്യ൪ ॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ കണ്ണാടി വഴുങ്ങളിലെ നട്ടവിലെ മൂന്നിന്നും പകരം ഒന്നാമത്തേതുതന്നെ വരും ഉ-ം കട്ടിൽ= ഖട്ടാ- ഗുരുക്കൾ=ഗുരുക്കൾ- ഗനം= ഘനം- ചലം= ജലം- ചായ= ഛായ- ചറി= ഝറി- ചരം= ശരം- ഉടക്ക= ഡക്ക- പാരൻ= പാർത്ഥൻ നന്ദനം= നന്ദനം- പൂത്തി= ബുദ്ധി- പലം= ഫലം- പാരം= ഭാരം മുതലായവ ഇവയിൽവച്ചും ഇവിടെ ൫൫ ഖരങ്ങൾക്ക ചിലേടത്തു സവർണ്ണത്തിൽ അനുനാസികങ്ങളായും വരും. ഉ-ം മരങ്ങൾ= മരങ്കൾ- മാങ്ങ= മാങ്ക- ശേഷം (൯൬ നോക്കുക) പിന്നെ മട്ട= മധു- ചട്ടി= ക്ഷട്ടി- വിസ്തീ= വിധി: മുതലായവ ചില സൂത്രലംഘികൾ. ॥൯൭॥

മൂ- ഋകാരത്തിനുരേഫന്താ
നിവിടെത്തന്നിതാനുമാം
ഇരണംപലതെന്നാലും
നാല്ലണംപോക്കുവേണമെ ॥ ന്യ൯൯ ॥

വ്യാ- ഋ എന്നതിന്നു ര- തന്നെ ഉ-ം ഇരണം= ഋണം- ഇരുക്കി മുലായതും കാൺക. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഋകാരം നടപ്പായതിനാൽ അതുതന്നെ മാറാതെ ക്രുടാതിരിക്കും ഉ-ം നാലു A നാൽ + ഋണം= നാല്ലണം- ൯൬ എന്നതിന്നു ല- ഉ-ം കിലുപ്പം= ക്ലിപ്പം

പൂ൦- ആ ശ്ലോകയിൽ മന്ത്രത്തിൽ മാത്രമെ ഉള്ളൂ. ॥൯൭॥

മൂ- രലമുന്നിയെഴുംതാനെ
ഹലിചേന്ന് യിരുക്കിലാം
ഇലപങ്കത്തിന്നിരവി
ക്കുലകിന്നരചൻപ്രിയൻ ॥ ൯൮॥

വ്യാ- തരുവേത്തിൽ ർ ല ഇവ പദാദിയാകുമ്പോൾ അവയുടെ മുമ്പിൽ ഇകാരം താനെ എഴുന്ന വരും. ഉ-ം ഇരവി = രവി- ഇലപകം = ലപംഗം- പിന്നെ ംരം രലുകളിൽ ചേർന്നിരിക്കാവുന്ന ഉയിരുക്കളെ പിരിച്ചും മേൽപ്രകാരം മുമ്പിലിടാം. ഉ-ം ഉലകു = ലോകം- അരചൻ= രാജാ- പിന്നെ അരക്കൻ = രാക്ഷസൻ- മുതൽ കാൺക. ഗെജും- ജെന്മം- ഇങ്ങനെ എ ക്രുട്ടുന്നതും മറ്റു ചില അക്ഷരങ്ങളിലും എ ഒ ക്രുട്ടി ഉച്ചരിക്കേണമെന്ന (ഗാ) പറഞ്ഞതും വേണ്ടാ. ॥ ൯൯॥

മൂ- അന്തസ്ഥംവേർപിരിച്ചിട്ട
മൊന്നുമന്തിരകാരിയം
ചിന്തിക്കിലിവയെല്ലാമെ
സന്തോന്നിന്ദന്തികേരളെ ॥ ൯൯൫॥

വ്യാ- കൃ- ക്ര- മുതലായ ക്രുട്ടക്ഷരങ്ങളെ വേർപിരിച്ചിട്ടും ഒരുവകവരും- ഉ-ം മന്തിരം= മന്ത്രം- കാരിയം= കാഴ്ച്ച- പിന്നെ അരിക്കൽ= അക്കൽ-

മുൽകാൺക- ംരംവക ഉത്തമമലയാളികളംഗിക
രിക്കുന്നില്ല- ॥൬൨॥

മൂ- ഉൗക്കുാക്കൾ മാഞ്ഞാ വല്ലച്ചിൽ
മറിഞ്ഞൊ കാണുമാറിഹ
മയ്യുണ്ണിമാരിതംനോക്കും
മായയാമാമുനീന്ദ്രനും ॥ ൬൩॥

വ്യാ- ഉൗക്കുാക്കളായ ശ ക്ഷ സ ഫ് ഇവ രുടെവ
ത്തിൽ കേവലം വിട്ടുകളഞ്ഞൊ അല്ലെങ്കിൽ പക
രം വല്ല അച്ചൊ മറെറാ മാത്രമായി ശേഷിപ്പിച്ചൊ
കാണും ഉ-ം മയി- മൈ= മക്ഷി- ഇതം= ഹിതം-
മാമുനി= മഹാമുനി- പിന്നെ മാമല- മാലൊകർ മാ
പാപി കുട്ടം=കുഷ്ഠം- അസന്തം= ഹസന്തം- മറുംകാ
ൺക- എന്നാൽ സന്തോയം= സന്തോഷം എന്നും മ
റും എത്രയും താണ ജാതികൾ മാത്രമെ ഇവിടെ
സംസാരിക്കു- ॥൬൩॥

മൂ- തണ്ടവോദിത ദേശൃത്തി
ത്താവിനുഞനചാനവും
കാവിനുങ്ങാവും റാവിനു
നാന വും പ്രത്യയാദിയിൽ ॥ ൬൦॥
ഉറഞ്ഞുവന്നുകല്പിച്ചി
ട്ടടങ്ങിലെന്തുകോമരം
ഉറങ്ങുന്നിന്നിതുരാള
രുടില്ലാതവരായിതൊ ॥ ൬൧॥

വ്യാ- തദ്ഭവത്തിൽനിന്നു വന്നദേശ്യ ശബ്ദങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകങ്ങളിൽ ചില മാറ്റങ്ങളുണ്ട്- എന്തെന്നാൽ തകാരത്തിനു ഞ ന ച ഇവയും കകാരത്തിനു ങ റകാരത്തിനു ന ഇവയും ആദേശം വരും. ഉ-ം ഉറഞ്ഞു = ഉറങ്ങു- വന്നു= വരു- കല്പിച്ചു= കല്പിയ്ക്കു- അടങ്ങി= അടക്കി- ഉറഞ്ഞുന്നു= ഉറക്കുന്നു- പിന്നെ വേഴിച്ചു= വേഴിക്കു- മുതൽ കാൺക. ॥൫॥

മൂ- ഞയമാവളഴാതമ്മിൽ
ഞായംപോലെവരാമിഹ
ഞാനെന്നിഴിക്കുനേരിട്ടാൽ
ഞെരിക്കുംപഴമാകുവെ ॥ ൬ ॥

വ്യാ- മുൻ പറഞ്ഞതുകൂടാതെ തദ്ഭവദേശ്യത്തിൽ- ഞയ- മവ- ളഴ- ഇവയ്ക്കും ചിലപ്പോൾ തമ്മിൽമാറ്റംവരും ഉ-ം ഞാൻ = യാൻ- മിഴി= വിഴി- പഴം= പദ്യം- ആന് = യാന- എന്നാൽ കുളം കേളിമുതലായചിലശബ്ദങ്ങളിൽ മാറ്റമില്ലതന്നെ॥൬॥

മൂ- തത്തദ്ഭവാചാരമീവണ്ണ
മത്തത്താകാരാമോക്കെടൊ
തത്സമാലാപമേസാധു
സത്സുകേരളഭാഷയിൽ ॥ ൭ ॥

വ്യാ ംരം കേരളത്തിൽ ആഭ്യുല്ലാംക്ഷണരെ അന്യ

സരിച്ചു ആചാര്യന്മാർ ബാലന്മാക്ക സുഖ്രഹ്രതംകൊ
ണ്ടു വിദ്യാരംഭം ചെയ്യിക്കുമ്പോൾ ഒന്നാമതു സുവണ്ണം
കൊണ്ടു നാവിന്മേലും പിന്നെ കൈപിടിച്ചു അരി
യിലും മണലിലും എഴുതിയും എഴുതിച്ചും പിന്നെ സ
ുവണ്ണും പഠിപ്പിച്ചും വരുന്ന പാരമ്പര്യത്തിൽ അൽപ
ത്തൊന്നക്ഷരങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ആയക്ഷ
രങ്ങളിൽ ശരിയായുള്ള സംസ്കൃത വാക്കുകളെ ഇപ്ര
കാരം രൂഢവശമുണ്ടാക്കുന്ന ആഭ്യാസമാക്കുന്ന നടപ്പു ഇക്കാ
ലം സംസ്കൃത സമ്പർക്കംകൊണ്ടു പരിഷ്കൃതമായിരിക്ക
ുന്ന നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ കഴിയുന്നേടത്തോളം ഒഴി
ച്ചുകളയേണ്ടതും ആകകൊണ്ടു സജ്ജനങ്ങളിൽ ശ
രിയായ വാക്കുതന്നെ വേണ്ടുവെന്നു താല്പര്യം ॥പ്പെ॥

ഇതി പഞ്ചമകലാരൂപം രത്നാലോകം
സമാപ്തം

പദാലോകം.

മൂ- വ്യാകരിപ്പതിനുതക്കതാംപദം
സുപ്തിങന്തമതിലുന്നമവ്യയം
പേർവിനാദിതമിഴാറതെങ്കിലും
സംസ്കൃതത്രിവിധമിങ്ങുസമ്മതം ॥൧൪॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ വിഭക്തി പറവാൻ തക്കവണ്ണ
മുള്ളതായ പദം രണ്ടുതരംതന്നെ. ക- സുബന്തം A
നാമം ഖ- തിങന്തം A ക്രിയ. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടി

ൽനിന്നും ഊനത വന്നുപൊയതായി അവ്യയമെ
ന്നും ഒരുതരം മൂന്നാമതായിട്ടുണ്ടു. തമിൽ നന്നൂൽപ്പ
കാരം പദാ ഭേദതരമാകുന്നു. ക- പേർചൊൽ ഖ-
വടച്ചൊൽ. ഗ- തിരുച്ചൊൽ. ഘ- വിനച്ചൊൽ. ങ-
ഇടച്ചൊൽ. ങ- ഉരിച്ചൊൽ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ
മൂന്നും നാമവും പിന്നത്തെ ക്രിയയും ഒടുവിലേത്തെ
രണ്ടും അവ്യയവുമായി ഏകദേശം സമപ്പിക്കാവുന്ന
തിനാൽ ഇവിടെ സംസ്കൃതപക്ഷാ മൂന്നതരംതന്നെ
യോഗ്യമായിരിക്കും.

ഇതി ക്ഷുദ്രകഥാരൂപം പരാലോകം
സമാപ്തം

മൂ- നാമന്താൻനാമപകരം
കൃത്തദ്ധിതസമാസജം
ഭാവനാമംക്രിയാനാമം
സംഖ്യാസവ്വ ത്ഥ മഷ്ടധാ ॥ ൭൪ ॥

വ്യാ- ഇനി പദങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായി പറഞ്ഞനാ
മത്തിന്റെ തരഭേദത്തെ പറയുന്നു. ക- നാമങ്ങൾ
ക്കുപകരം പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന പ്രതിസംജ്ഞ. ഖ- കൃ
ദന്തം. ഗ- തദ്ധിതൻ. ഘ- സമാസജം. ങ- ഭാവനാ
മം. ങ- ക്രിയാനാമം. ച- സംഖ്യാനാമം. വ- സവ്വ
നാമം. സംസ്കൃതത്തിൽ കൃത്തദ്ധിതങ്ങളിൽ ഇവ ഏ
ട്ടോമട്ടെങ്കിലും അധികം വിവരിക്കുന്നത ഇവി
ടേക്കു ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നതിനാൽ ഏട്ടതരമാക്കി

യിരിക്കുന്നു. ॥൭॥

മൂ- യത്തദേതദദഃകിംയു
യുഷ്മദസ്മച്ഛസംസ്കൃതം
അവനേവനിവന്നീഞാ
നിവതാൻപ്രതിസംജ്ഞകൾ ॥൯൬॥

വ്യാ- സംസ്കൃതപ്രതിസംജ്ഞകൾ (പ്രഥമപുരുഷൻ) യൽ- തൽ- ഏതൽ- അദഃ- ഇദം- കിം- (മദ്ധ്യമപുരുഷൻ) ത്വം- (ഉത്തമപുരുഷൻ) അഹം- മലയാളത്തിൽ (പ്രഥമൻ) അവൻ- ഇവൻ- ഏവൻ- (മദ്ധ്യമൻ) നീ- (ഉത്തമൻ) ഞാൻ = യാൻ- മദ്ധ്യമനിൽ താനെന്നും ഇവയുടെ രൂപഭേദം രൂപമാലയിൽ കാണിക്കും. ॥൯൬॥

മൂ- കൃദന്തപ്രത്യയംതവ്യാ
നീയയാകൃതിനന്തവൽ
അനാനമാന് തുന്യുത്വാ
ദിവധാതുപരങ്ങളാം ॥൯൭॥
കർത്തവ്യമെന്നുടജനംഭജനീയനാരോ
കർത്താവുപുണ്ണ്യനവിധം കൃതവാസ്വപ
ഞ്ചം ॥സ്മൃതേഹകാരകപദംകൃതകായ്യ്വി
ഭാരഃ ॥ കവ്വ്വാ ണനാകയിവസൻഭഗ
വൽസ്തുതിംഭൊഃ ॥൯൮॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിലെ കൃദന്തപ്രത്യയങ്ങൾ, തവ്യ്-

അനീയ- യ- അക- ത- രിൻ (ഇ) തവൽ- അന്ന് അ= (൧൬൯) ന് - മാന്- തും- ത്വ- ത്വ- അൽ- ഇവകളാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ധാതുവിന്നുമേൽ ത ന്നെ വരും. എന്നാൽ ചില ധാതു പ്രത്യയമദ്ധ്യത്തി ൻ ഇ അ- മുതൽ ചിലതു ആഗമിച്ചും കാണും. മേ ൽപറഞ്ഞവയിൽ തവ്യ- തു- ത- മാന- യ- അക- തവൽ- ഇവ ഏഴും ക്രിയാതുവിൽ ചേർത്താൽ- കർത വ്യം- കർത്താ- കൃത- കൃവ്വാണൻ- കാര്യം- കാരകൻ- കൃതവാൻ- എന്നവ ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ കാര്യം- കാ രകൻ- ഇവയിൽ ധാതുവിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തിൽ വൃ ദ്ധി (ആ) വന്നു- കാർ എന്നായതിന്നു മേൽ യ- അക- ചേർന്നു എന്നും കാൺക. ജ്ഞ ധാതുവിൽ- അ ന- അനീയ- ഇവ ചേർന്നു ജ്ഞാനം. ജ്ഞനീയൻ എ ന്നും പൂർ ധാതുവിൽ ന - ചേർന്നു പൂർണ്ണം എന്നും- അവ ധാതുവിൽ- തും- ചേർന്നു അവിതും- എന്നും സൃ- ധാതുവിൽ ത ചേർന്നു സൃത്വാ എന്നും ഭൃ ധാതു വിൽ വൃദ്ധിപരം അ- ചേർന്നു ഭാര- എന്നും സൃ- ധാതുവിൽ തി- ചേർന്നു സൃതി- എന്നും വസ് ധാ തുവിൽ അൽ A അൽ- ചേർന്നു വസൽ എന്നും ക ണ്ടുകൊൾക. പിന്നെ ഗന്തവ്യം- വക്തവ്യം- ഗന്തും- വക്തും- വചനീയം- കമനീയം- രമണീയം- യോ ഗ്യം- ഗാഹ്യം- ത്യാജ്യം- നിന്ദ്യൻ- വന്ദ്യൻ- വദ്ധ്യ ൻ- സ്ഥിതം- സ്ഥിതം- കൃതം- ജാതം- വിദിതം- സി ദ്ധം- ബദ്ധം സൃഷ്ടം- പ്രഷ്ടം- ഛിന്നം- ഭിന്നം- ഭഗ്നം- കൃതവാൻ- ഗതവാൻ- ഭൂതവാൻ- ജിത്വാ- ഗത്വാ- പചിത്വാ- നിധായ- വിധായ-

വിസ്മൃത്യ- പ്രണിപത്യ- ആഗത്യ- ഭരിത്വാ- വക്തൃത്വാ- ഭാഷ്യ- നിവാഷ്യം- പനേം- ഗമനം- പചനം പാകഃ- പാചകഃ- യജമാനഃ- വക്ഷ്യമാനഃ- നതി- ഗതിഃ- യുക്തിഃ- പതിഃ- മറ്റും കാൺക. ഇവയിൽ ചില ഭാവക്രിയാനാമങ്ങളും മറ്റു ചില അവ്യയങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ॥൭൨॥

൭൩- തദ്ധിതൻവിഷമംപാത്താൽ
മത്തുബാദിയനേകമാം
ബുദ്ധിമാൻഗ്രണവാനെങ്കിൽ
സിദ്ധിക്കുംപുരുഷാർത്ഥം ॥ ൭൩ ॥
കാണാമിണാണ് ഷ്ണ്യത്യുക്ഷാ
ഠക്ഠംതാതസിലങ്ങിമ് -
ഉണരുന്നിവതാസ്ത്രാതി
പദികാലെന്നുമോക്കൈടൊ ॥ ൭൪ ॥
ദ്യൗഷ്പന്തിഭാഗ്ഗ്വൊജാമ
ദഗ്ന്യാദന്ത്യന്തദ്ധിയവും
വാങ്ക്മികംഖല്വശീതത്വം
സതാമഹിമമാനതഃ ॥ ൭൫ ॥

൭൪- ഇനി തദ്ധിത പ്രത്യയങ്ങൾ- മൽ= വൽ- (ഇണ് = ഇ)- (ഞ്ണ് = അ)- (ക്ഷ്ണ് = യ)-യ- (ക്ഷാ= ഠഃയ്യ)- (ഠക്= ക)- ത്വം- ത- (തസിൽ= തഃ)- (ഇമ് = മ)- ഇവകളാകുന്നു- ഇവയെല്ലാം പ്രാതിപദികത്തിന്നുമേൽ വരും- ദ്യൗ- ബുദ്ധിമാൻ- ഗ്രണവാൻ- ദ്യൗഷ്പന്തിഃ- ഭാഗ്ഗ്വഃ- ജാമദഗ്ന്യഃ- ദ

ന്യും- തദീയം- വാക്കിനകം- ശീതത്വം സ്വതാ- മ
ഹിമ- മാനത്വം- ഇതിൽ ന- ന്ത- ര- ഴ- ഇവ ആ
ദി പ്രത്യയോടുകൂടെ യെന്നും കാൺക. ശീതത്വം-
സ്വതാ- മഹിമ- ഇവ മൂന്നും ഭാവത്തിലായിരിക്കും.
പിന്നെ ഗുരുത്വം- മൃഢത്വം- ലാഘവം- മൌഢ്യം-
മൃഢത- ആഹ്നികം- പൌരാണികം- ഔദ്ദാസിന്യം-
പൌരോഹിത്യം- ധാർത്തരാഷ്ട്രം- പാവ്വതി- രാമത-
പാവ്വതത്വം- മദീയം- നാരായണീയം- മറ്റും വിചാ
രിച്ചുകൊൾക. ॥൨൮॥

മൂ- ഓരോശബ്ദത്തിലോരോരോ
ലിംഗാദിക്കുറിചേർക്കയാൽ
കേരളേതദ്ധിതൻചേരും,
കാരശാല്യാദിയാലുമാം ॥ ൨൯ ॥

വ്യാ- മലയാള തദ്ധിതന്റെ ലിംഗാദിചിഹ്നങ്ങൾത
ന്നെ പ്രമാണം എന്നാൽ അവധാതുപ്രകൃതികളിലൊ
നാമങ്ങളിന്മേലൊ വരികയും ചെയ്യും. പിന്നെകാ
ര- ശാലി- എന്ന പ്രത്യയങ്ങളും കൊള്ളാം. ഉ-ംകൃ
ഷിയൻ- വണ്ണൻ- കുന്നൻ- ഇവ ധാതുപരവും- ന
രയൻ- പൊന്നൻ- നാമപരവും- പിന്നെ (സ്ത്രീ)
ലൊപിച്ചു. (ത്തി = ച്ചി = ട്ടി) കള്ളത്തി- ആശാരി
ച്ചി- തമ്പുരാട്ടി- പിന്നെ സംസ്കൃതത്തിലെ (ഇ) വി
ല്ലാളി- മുതലാളി- കുന്നവാഴി- പിന്നെ പണക്കാ
രൻ- മാനശാലി- ഇങ്ങനെ പല വിധവും കാൺക.
ഇവയിൽ അൻ- അൽ- അം- (ഇ = രി) ഇവത

ന്നെ സാധാരണ പ്രത്യയങ്ങൾ. ॥൧൬॥

മൂ- ജാത്യാദിനാലുദിക്കാല
ദേശസംബന്ധമായ്വരും
നാമങ്ങളവകണ്ടാലും
തദ്ധിതനിന്നിയും ॥ ൧൭ ॥

വ്യാ- മുമ്പെ ശബ്ദപടലത്തിൽ അർത്ഥംകൊണ്ടു ശബ്ദം നാലു തരംപറഞ്ഞവയും ദിക്കു- കാലം- ദേശം- ഇവയും സംബന്ധിച്ചു അനേകം തദ്ധിത നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാം. അവയിൽ അൻ- സാധാരണവും ഇ- ഉള്ള് ഉവും പുല്ലിംഗത്തെയും- അൽ- ഇ- ത്തി- A ച്ചി A ട്ടി- ഇവ സ്ത്രീലിംഗത്തേയും- അം- നപുംസകലിംഗത്തേയും കുറിക്കും. ഉ-ം (ജാതി) അന്തണൻ- നമ്പൂതിരി- നങ്ങു- (അന്തർജ്ജനം) അമ്പലവാസി- വാരിയൻ- വാരിയത്തി- മാരാൻ- മാരാത്തി- ഓരംഴവൻ- ഓരംഴവത്തി- കമ്മാളൻ- കമ്മാളത്തി- പറയൻ- പറച്ചി A പറയി- പാണൻ- പാട്ടി- മറവും (സംജ്ഞ) കേളൻ- ചേരൻ- ചക്കൻ- ചക്കി- കാളി- മറവും- (ഗുണം) ഊക്കൻ- കരുപ്പൻ- മുണ്ടൻ- മടിയൻ- ഏഷണിക്കാരൻ- പണക്കാരൻ-പൊന്നൻ- കതിരവൻ- ഇളയവൻ- മൂത്തവൻ- മൂത്തി- മടിച്ചി- കുഴലിയാൾ- മറവും- (ക്രിയ) വെപ്പുകാരൻ- വെപ്പാട്ടി- വില്ലാളി- തൊഴിലൻ- ശാന്തിക്കാരൻ- മറവും (ദിക്കു) തെക്കൻ- അകലത്തോൻ- അയൽക്കാരൻ- മറവും (കാലം) പണ്ടേവൻ- പിന്നേ

വൻ- (ദേശം) നാടൻ- വീടൻ- മലയൻ- കുന്നൻ- പാണ്ടിക്കാരൻ- മറ്റും പല വിധത്തിലും കണ്ടും കേട്ടും അറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതല്ലാതെ എല്ലാം ഇതിൽ അടക്കുന്നതു പ്രയാസംതന്നെ: തദ്ധിതമിഥാ- വയ്യാകരണാ: എന്നുമുണ്ടല്ലൊ. തമിഴിൽ നമ്പു- നങ്ങ-A നകു- ഇവയുടെ ഉത്തമ പുരുഷ- സ്ത്രീകളെന്ന അർത്ഥം. പിരാൻ= പുരാൻ- പൂജ്യനെന്നും കാൺക. വ്യു

മൂ- സമാസജുങ്ങളോനാനാ
നാമാദികലനോദിതം
അല്പിത്താരമ്പവില്പല്ലൊ
മല്ലടിക്കില്ലിയല്പിദം ॥ വ്യ ॥

വ്യാ- സമാസജുമെന്നതു പല പദങ്ങൾക്രുട്ടി ഒരു പദമൊ വാക്കൊ ആക്കുന്നതുതന്നെ. ഉ-ം നാനാനാമാദികലനൊദിതം- (ഒരുപദം) പല പദങ്ങളെയും ഒന്നാക്കി ചേർത്തുള്ളതെന്നർത്ഥം. ആ സമ്പ്രദായത്തെ അനുസരിച്ച് മലയാളത്തിൽ- അല്പിത്താരമ്പവില്പ് - മല്ലടിക്കില്ലി- അർത്ഥം- സ്പഷ്ടം- എന്നാൽ വനെപാസാദി സംസ്കൃതത്തിലെ അലോപ സമാസത്തെപോലെ മലയാളത്തിലും അനേകം ഉള്ളവയെ തമിൽ രീതിക്കു വെവ്വേറെ എടുത്തു വ്യാകരിക്കുന്നതു നിക്രുയോജനവും ചിലതു അനുഭവവിരോധവുംതന്നെ. ആ ധാതുവിൽനിന്ന ഉള്ളവയെല്ലാം വിശേഷണ വിശേഷ്യങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽനിന്ന സംബന്ധം കാണിക്കുന്നതു തമിഴിൽ പേരെച്ചമെന്ന അ

പൂണ്ണക്രിയയായി പറകമാത്രമെ ഉള്ളൂ. അതിന്നിപി
ടെച്ചിലർ കർത്തൃകർമ്മങ്ങളേയുംമറും വിഭക്തിപറയു
മ്പോൾതന്നെ പറയേണമെന്ന കല്പിച്ചതു അധികപ്ര
സംഗമെന്നേ പറവാനുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു രണ്ടാമൻ=
രണ്ടാമവൻ- മുതലായവ സംസ്കൃതത്തിലെ ദ്വിതീയ
ൻ- തൃതീയൻ- എന്നപോലേയും, വീരനാം രാജാ
വു= വീരോരാജാ- എന്നപോലെ രണ്ടുപദമാക്കി
യും, ഒരു എന്നതും- അത അവസാനിക്കുന്ന- ഇരി
പ്പോരു- എന്നതും ഏ അന്തമായ- ഓരാണ്ടത്തെ-
വെള്ളത്തിലെ- മുതലായവയും വിശേഷണപദമാ
യെടുത്തു അവ്യയമാക്കിയും വ്യാകരിക്കേണം. അഥ
വാ- വീരനാം എന്നതു- വീരൻ ആം. ഇങ്ങനെ ര
ണ്ടാക്കി ഒന്നാമത്തേതു വിശേഷണമെന്നും, രണ്ടാമ
ത്തേതു സംബന്ധവാചകമവ്യയമെന്നും പറകയുംആം,
ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിനു അനേകയുക്തിയും പ്രമാണ
വും അനുഭവവും ഉള്ളതിനെ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്ന
തു ആവശ്യമെങ്കിലും ഗ്രന്ഥവിസ്താരഭയംകൊണ്ടു ചു
രുക്കുന്നു. തെക്കൻകാറു എന്നതു സമസ്തമല്ല. കാ
റു തെക്കൻ- ആളു പണ്ടേത്തേ അല്ല- എന്നുംമറും
പറയാം. ശേഷം സമാസാലോകത്തിൽ വിവരിക്കു
ന്നതുമാകുന്നു. ॥൭൨॥

മൂ- നാമക്രിയാസമാസങ്ങ
ളാമോദ്രേനധരിക്കണം
ഭാനമ്പാടികിളിക്കുണ്ടൊ
തീണ്ടിക്കളിനിനയ്യെടൊ ॥ ൭൩ ॥

വ്യാ- നാമവും ക്രിയയും, ക്രിയയും നാമവും ക്രുടിയ ചില സമസ്തപദങ്ങളുണ്ടു അവ താഴെ പറയുന്നു. ഉം വാനമ്പാടി (ഒരു പക്ഷിയുടെ പേരു) തീണ്ടിക്കുളി- പിന്നെ തുണ നിൽക- നട്ടം തിരിഞ്ഞു- പിടിക്രുടി- നാണംകെട്ട- പാട്ടുപാഞ്ഞു- ചെവിപാക്ക- അടിച്ചുതളി- വിടകൊൾക- അടിപെട്ട- കുടിപൂകൽ- ഇവയും കണ്ടുകൊൾക. നാമവും ക്രിയയും ക്രുടിയവയിൽ തൽപുരുഷൻതന്നെ. ഉം അടിപെട്ട= അടിയിൽപട്ട- ॥൭൪॥

മൂ- ഭാവത്തിന്നിമ് താകതാ
യാദിസംസ്കൃതസമ്മതം
തത്തൽപംഖരവുംവാവും
തനവുംകാട്ടുമിങ്ങറി ॥ വ്യന്യ ॥
മഹിമാമൂർത്താബുദ്ധി
ഗൌരവംരാമണീയകം
ദാർഢ്യതപംധൈര്യ മെന്നെല്ലാ
മൊത്തതീവഞ്ചിനായകൻ ॥ വ്യ ॥
ആണത്തംനന്മയുംനോട്ടം
പുരുക്കഞ്ചവലിപ്പവും
മൈച്ചുംകളവുമൂഢത്ത
നങ്കളുക്കാട്ടുമോക്കിഹ ॥ വ്യവ ॥

വ്യാ- ഭാവനാമത്തിനു മുൻ കൃത്തദ്ധിതങ്ങളിൽ പറഞ്ഞവയിലുള്ള- ഇമ് - ത- അ- അക- ത്വ- യ- ഇവ സംസ്കൃതത്തിലും- ഇവയിൽ മ- മാഹാത്മ്യയും

തച്ചം- ത- ഇവ ഉഷിച്ചു ത്ത ആയും ആതിന്നു സ്വ
രംപോലെ ശേഷം ചന്ദ്രൻ ആദേശമായും വന്ന
തുക്രൂടാതെ- വു- തനം- വി A ഇ- അം കാട്ട-
ഇവയും മലയാളത്തിലും പ്രത്യയങ്ങളാകുന്നു- (ത
നം പ്രാകൃതസമ്പ്രദായം) ഉ-ം (സം) മഹിമ- ഉ
ത- ഗൌരവം- രാമണീയകം- ദാത്രുത്വം- ധൈ
ര്യം- (മ) ആണത്തം- നന്മ- നോട്ടം- പുതുക്കം- വ
ലിപ്പം- മെച്ചം- കള്ളു- കേൽവി- മൂഢത്തനം- ക
ള്ളക്കാട്ട- പിന്നെ- അടിമ- കൂടിമ- വെളിച്ചം-
ആട്ടം- പാപ്പു- മറ്റും തരംപോലെ കണ്ടുകൊൾ
ക- മാൺപു= മഹിമ (ക്രിഗാ) ॥൧൨൫॥

മൂ- സംസ്കൃതത്തിൽകൃദന്തപ്പേ
രുൽകൃഷ്ടംതദ്ധവത്തതഃ
സംസ്കൃതംദ്ധവാൻപൊന്നു
സംസ്കൃതജ്ഞാനിനാംപ്രഭുഃ ॥൧൯॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ- ക്രിയാനാമം A സുബന്തക്രി
യ- എന്നതിന്നു പ്രധാനമായി- ത- തവൽ- ഇവ
യാകുന്നു- ഉ-ം- സംസ്കൃതം- ചെയ്തവൻ- ഗതഃ പി
ന്നെ കൃദന്തത്തിൽ സുബന്തങ്ങളായവ- എല്ലാം ചേ
രുംതാനും- ഇവ ക്രിയപോലെതന്നെ- കർത്തൃകർമ്മ ഭാ
വങ്ങളിൽ ആയിരിക്കും ॥൧൯൫॥

മൂ- കല്പൽകാവാല്പമിങ്ങുണ്ടോ
മല്പോപാദ്ധ്യായമേൽവിധി

(൬൩)

മല്ലാക്ഷിപോകനിമ്പോകൽ
ക്കില്ലമൽപോവപോവുക ॥ ൯൦ ॥

വ്യാ- ഇഞ്ഞു തമ്പുവത്തിൽ ക്രിയാനാമത്തിന്നു തമി ൾമുറയുള്ള. കൽ- അൽ- ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങ ളാകുന്നു. ഉ-ം- പോകൽ- വരൽ- എന്നാൽ ഇവി ടെ അൽ- ലോപിച്ചു കേവലം വിധിരൂപമായ ക- അ- ഇവതന്നെ മതി- ഉ-ം പോക- പോവ- കവി കളിൽതന്നെ തമിഴുമുറയും നടക്കും- പിന്നെ സംസ്കൃ ത്തിലെ ത- തമിഴിൽ- അ- ആയി- അല്ലാത്തതോ ടെ നടക്കും. ഉ-ം തിരുത്തൽ- അതിവിടെ പാട്ടിലും നാട്ടിലും സ്വാധാരണയായതിനു, പുതുമെ പലവിധ ആദേശത്തോടും നടക്കും- ഉ-ം- പാച്ചിൽ- പൂട്ടൽ- എന്നാൽ തിരുത്തു എന്നും മറ്റും കാണുകയുംചെയ്യു പിന്നെ ധാതുപ്രത്യമാത്രത്തിൽ; ഭാവരൂപമെന്നും പറ യാം- ഉ-ം കാണത്തന്നെ A കാൺകത്തന്നെ ഇതിൽ പഴയ- പുതിയ- എന്നു (ഗ) പറഞ്ഞതും ശരി തന്നെ. ॥൯൦॥

-ാ ചുട്ടെഴുത്തുരുവിച്ചുവന്ന
മിട്ടാലുംകണ്ടുകൊള്ളേണം
കേട്ടതൊകേട്ടുകേൾപ്പതും
കേട്ടുകേൾക്കുന്നതെന്തഹൊ ॥൯൧॥

വ്യാ- തമിഴിൽ വിനയാലണയും പേരായവ ത്രി കാലത്തിലും ക്രിയയുള്ളപിന്നിൽ ചൂണ്ടുപേർകൾ ചേ

൪൭൨ തന്നെ ആകുന്നു. ഉ-ം- കേട്ടതു- (ശ്രുതം) കൈ
ൽപ്പൂതു- (ശ്രുയമാണം) കേൽക്കുന്നതു- കേട്ടവൻ-
കേട്ടവൽ- മുതൽ കാൺക. ॥൫൭॥

൫- സംഖ്യയെന്നതഹൊലോക
വ്യവഹാരായകല്പിതം
സംസ്മൃതംതന്നിലേകദാ
ശതകോട്യാപരാർദ്ധ മാം ॥൯൨॥
മലയാളത്തിലൊപാത്താ
ലായിരംമേലുസംസ്മൃതം
ഇരുവത്തൊന്നുവെള്ളംപോൽ
കുരങ്ങുപ്പടരാമനു ॥൯൩॥

വ്യാ- തത്സമതദ്ഭവ സംഖ്യാനാമങ്ങൾ താഴെ കാ
ൺക.

തത്സമം-	തദ്ഭവം-	ലക്കം-
ഏക=	ഒരു=	൧-
ദ്വി=ദ്വേ=	ഇരു=ർണ്ടു=	൨-
ത്രി=ത്രയഃ=	മൂ=മൂന്നു=	൩-
ചതുഃ=ചതാരഃ=	നാൽ=നാല്പു=	൪
പഞ്ച=	ഐം=അഞ്ചു=	൫
ഷഡ് = ഷൽ=	ആർ= ആറു=	൬-
സപ്ത=	ഏഴ= ഏഴു=	൭
അഷ്ട=	എൺ= എട്ടു=	൮-
നവ=	ഒമ്പതു=	൯-
ദശ=	പതു= പത്തു=	൧൦-

പിന്നെ വിംശതി= ഇരുപതു= ൨൦-

ത്രിംശൽ= മുപ്പതു= ൩൦-

മുതലായവയും൧൦൦=നൂറു- ൧൦൦-

മുതലായതും൧൦൦൦=ആയിരം= ൧൦൦൦-

സം- ലക്ഷം-

ലക്ഷം= ൧൦൦൦൦൦-

കോടി= ൧൦൦൦൦൦൦൦-

പിന്നെ ദശസ്ഥാനമായീ ക്രമ്മീട്ടു- അബ്ജം- അർബ്ബുദം മുതൽ പരാർദ്ധംവരേയും കണ്ടുകൊൾക.

മലയാളത്തിൽ ആയിരത്തിന്നുമേൽ സംസ്കൃതസംജ്ഞകൾതന്നെ നടക്കുന്നു എങ്കിലും ജലധി എന്നതിന്നുപകരം വെള്ളമെന്നുമുണ്ടു. ൫൦ പതു= പത്തുപത്തോടൊട്ടിയതു. തൊട്ടു ൫൦൦=തൊണ്ണൂറു-നൂറൊട്ടു തൊട്ടതു. തൊട്ടു ൫൦൦൦ ആയിരം= തൊള്ളായിരം ॥൯൬॥

൪൭- എല്ലാമെന്നത്ഥം മാകുന്ന
തെല്ലാംസർവ്വപദംമതം
ചൊല്ലൊക്കവെന്നീവൃത്താന്ത
മെല്ലാംനല്ലതുതാനെടൊ ॥൯൭॥

വ്യാ- സ്വയം- ആകെ- മുഴുവൻ- മുറ്റും- മറ്റും- എന്നാൽ ആനും= ആയിനും- ഏനും ചേർത്തു ചില അസീമതാവാചികൾ സർവ്വനാമമല്ല. ഉം ആരാനും എങ്ങേനും- നാനാതരങ്ങളായ പല ചിലാടിയിൽ ഉം- ചേർത്താൽ സർവ്വനാമംതന്നെ. ॥൯൭॥

മൂ- ലിംഗംവിഭക്തിവചന
മിവതാൻനാമലക്ഷണം
സ്വതലിംഗംമൂന്നതെ
ക്രമാൽപുംസ്ത്രീനപുംസകം ॥ ൻ൫ ॥

വ്യാ- പും- സ്ത്രീ- നപുംസകമെന്നാൽ: പുല്ലിംഗം സ്ത്രീലിംഗം- നപുസകലിംഗം- ഇങ്ങനെ മൂന്നു ലിംഗങ്ങൾതന്നെ തന്നാമതരവേങ്ങളിലും നടപ്പു. ॥൯൫॥

മൂ- സംസ്കൃതലിംഗനിയമം
പ്രായശ്ശബ്ദാനുരൂപമാം
ദൃഷ്ടാന്തംദേവശബ്ദത്തി
ദ്തേവദൈവതദേവതാഃ ॥ ൻന്യ ॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ ദൃഷ്ടാന്തശ്ലോകമായിട്ടല്ല. ലിംഗനിയമം- മിക്കതും ശബ്ദാനുരൂപമാണു. ദേ- ദൈവം- ദേവതാ- ദൈവതം- ഇങ്ങനെ ഒരു പേരു തന്നെ മൂന്നിലും നടക്കുന്നു. ॥൯൯॥

മൂ- ലിംഗംമൂന്നിലുമിരന്ത
മജന്തഞ്ചഹലന്തവും
രാജന്താനിയുക്തരായ്പോയാൻ
രാമസ്സീതാചകാനനെ ॥ ൻ൬ ॥

വ്യാ- മൂന്നുലിംഗത്തിലും അജന്തമെന്നും, ഹലന്ത മെന്നും രണ്ടുവിധം ശബ്ദം- ഉ-ം രാമഃ- സീതാ കാനനം രാജാ-

മൂ- പ്രഥമാദ്വിതീയാച
തൃതീയാചചതുർത്ഥിയും
പഞ്ചമീഷഷ്ഠിയുംസപ്ത
മ്യേവമേഴുവിഭക്തികൾ ॥ ൯൫ ॥

വ്യാ- സ്പഷ്ടം- സംബോധനം പ്രഥമതന്നെ. ॥൯൫॥

മൂ- കർത്താവുകർമ്മംകരണ
സാഹിത്യംസമ്പ്രദാനവും
അപാദാനഞ്ചസംബന്ധ
മാധാരഞ്ചാർത്ഥമാംക്രമാൽ ॥ ൯൬ ॥

വ്യാ- സ്പഷ്ടം- എന്നാൽ കരണം സാഹിത്യം രണ്ടും തൃതീയക്കു കാൺക. ॥ ൯൬ ॥

മൂ- ഇവറിന്നിഹവെവ്വേറെ
മുമ്മൂന്നുവചനംമതം
ഏകദ്വിബഹുമൂന്നേവ
മൊന്നുരണ്ടധികാർത്ഥമാം ॥൯൭॥

വ്യാ- ഓരോ വിഭക്തിയിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ഏകം= ഒന്നു- ദ്വി= രണ്ടു- ബഹു= പല-വചനങ്ങ

൰ മുന്നെന്നറിക. ഉ-ം രാമഃ- രാമൌ- രാമാഃ ॥൫൩॥

മൂ- സെപൗജസ്സുമൌട്ട് സ്ഭ്യാംഭി
ൎഭ്യാംഭ്യശ്ചയഥാവലെ
ങസിഭ്യാംഭ്യാങ്ങസൊസ്സ്വാഞ്ച
ങിയോസ്സുപ്പിവസംസ്ഭ്യതെ ॥൫൪॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിലെ ഏഴുവിഭക്തികളിലടങ്ങിയ ഇരിപത്തൊന്നു ഭാഗങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പ്രത്യയങ്ങളെകണ്ടു ധരിക്ക. ॥൫൪॥

വിഭക്തി-	ഏക-	ദ്വി-	ബഹു-
പ്ര-	സു= അഃ	ഔ	ജസ് =അഃ
ദ്വി-	അം-	ഓട് =ഔ	ശസ് =അൻ
തൃ-	ടാ= ആ-	ഭ്യാം	ഭിഃ
ച-	ങെ=ഏ-	ഭ്യാം	ഭ്യഃ
പ-	ങസി=അൽ	ഭ്യാം	ഭ്യഃ
ഷ-	ങസ് =സ്യ=അഃ	ഓഃ	ആം
സ-	ങി= ഇ-	ഓഃ	സുപ് =സു ॥൫൩॥

മൂ- ഏവംമുവ്വെഴുചിഹ്നത്താ
ലാദ്യേശാദപിതീരുമെ
സിദ്ധരൂപത്തിലുണ്ടാകും
രൂപംനാമപദൊചിതം ॥൫൩॥

വ്യാ- മേൽപറഞ്ഞ ഇരിപത്തൊന്നു പ്രത്യയംതന്നെ എങ്കിലും അവസ്ഥാ പലവിധ ആദേശ ലോപാദിക

ളെക്കൊണ്ടുതന്നെ അജന്തഫലന്തങ്ങളായ- ശബ്ദങ്ങളുടെ രൂപസിദ്ധിയെല്ലാമടങ്ങുമെന്നറിക. എന്നാൽ അവയെല്ലാം അതാതു സ്ഥലത്തു നോക്കിവിചാരിച്ചാലേകദേശം മനസ്സിലാക്കാമെന്നമാത്രമെ ഇതിൽ പറവാനിടമുള്ളൂ. ॥൫൦॥

മൂ- ശൃംഗഭാഷ്യയിലെല്ലാമേ
ലിംഗമത്ഥാനുശാസനം
ഖഗവൃക്ഷലതാപ്രായോ
ലിംഗമിങ്ങുനപുംസകം ॥൫൧॥

വ്യാ- സംസ്കൃതംഒഴികെ ഭാരത ദേശഭാഷകളിലും മറ്റും ലിംഗനിയമം മിക്കതും അർത്ഥത്തിന്നൊത്തവണ്ണംതന്നെ- അതിനാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ പുല്ലിംഗമായ- ഖഗഃ വൃക്ഷഃ- സ്ത്രീലിംഗമായ- ലതാ- ഇവയും മറ്റും ഇവിടെ നപുംസകമായിരിക്കും- ഉം- ഖഗം- വൃക്ഷം- ലത- എന്നാൽ പ്രായഃ എന്നപദത്തിനാൽ- സംസ്കൃതത്തെ അനുസരിച്ചും കാണുമെന്നർത്ഥം ഉ-ം- വാനരൻ- മത്തെടൻ.. കാളി- മറ്റും കാൺക. ॥൫൧॥

മൂ- ദ്രാവിഡങ്ങളിലെങ്ങും താൻ
നൈവദിവചനംസഖെ
ഇരുസംഖ്യാപദംചേർത്തി
ട്ടിരുവക്കാദിസമ്മതം ॥൫൨॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിലല്ലാതെ- രണ്ടു എന്നർത്ഥമായ ദ്വി വചന പ്രയോഗമില്ല- എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഇരിന്നുപകരം- ഇരു- ഇണ- ഒരുവക പക്ഷങ്ങളെ മേ ൽപ്പറയുന്നതാണും- ഉ-ം- ഇരിവർ- കാലിണ- പിന്നെ ദ്വയം- യുഗളം- ഇവയും പറയുമെന്നും കാ ൺക. ॥൫൦൯॥

൩- കടച്ചൂട്ടട മൈച്ചുട്ടം
തുടരിന്നൊരുമകുറി
പെട്ടമാണ്ടിടയന്നുള്ളി
ലിടയുംപന്മകളുർമാർ ॥൫൦൰॥

വ്യു- ഒരു മലയാളത്തിൽ നന്തൽമുറയുള്ള- ഉയി രന്തത്തിൽ (ചുട്ടം)= അ ഇ ഉ ഋ ഌ ഇങ്ങനെ നാ ലും- മെയ്യന്തത്തിൽ(കടച്ചൂട്ടടമൈ)= ക് ങ്ങ് ച് ഞ്ഞ് മുതലായവും തന്നെ പ്രഥമൈകവചന പ്രത്യയങ്ങ ളാകുന്നു ക്രമേണ ഉ-ം- കാള- കുഴി- കുരു- മരം- വിറ കു ചൂട് അശ്വ നാർ ആല്- വാഴ്പ- വാ ൻ വാള്- എന്നാൽ വിറകു മുതലായവയിൽ (ഉ) ശാരിക ചേർത്തു- വിറകു- ചൂട്ട അതു എന്നും ചില്ലുണ്ണുള്ളായ- ആലു വാള മുതലായവ- ആൽ- വാൾ- എന്നും സാധു- പിന്നെ- പുംസ്ത്രീവിഭാഗത്തി ൽ രൂഢിതനായി- അൻ- അൽ- ഇവയുംകാൺക- ഉ-ം- മകൻ- മകൽ- പ്രഥമാബഹുവചനത്തിന്നു- കൾ- അർ- മാർ ഇങ്ങനെ മൂന്നു കുറികളാകുന്നു- ഇ വയിൽ കൾ സച്ച് സാധാരണവും- മറ്റേവരണ്ടും

മനുഷ്യാദിവിശേഷ ബുദ്ധികൾക്കുമാത്രവും ആയിരിക്കും ഉ-ം- കവികൾ- ബ്രാഹ്മണർ- മക്കൾ- ചിലപ്പൊൾ- കൾ-ങ്ങൾA മാർ- രണ്ടുകൂടിയും ബഹുമാനാദിക്കായി ചേർന്ന കാണും- ഉ-ം- രാജാവവർകൾ- മകമാർകൾ- (ഗ്ര) പറഞ്ഞപൊലെ- ശിക്ഷ്യർകൾ എന്നതു ശരിയാക്കാതെമക്കിലും- ശിക്ഷ്യകൾ (ഭാ) എന്നതുമതി. ॥൫൦॥

മൂ- ഏയാലോടുടെകൊണ്ടായി
ക്രുവുമെക്കാളിൽന്നിന്നുമാം
ക്രുവിൻെറയുടെയുംകാങ്കെ
കല്പിലുംവിളിപിന്നെയാം ॥൫൧॥

വ്യാ- തമിഴിൽ വേറൊരുമെയെന്ന ദ്വിതീയാദികളിൽ വചന പ്രത്യയമല്ല- വിഭക്തി പ്രത്യയംമാത്രമാകുന്നു- എന്തെന്നാൽ ഏകവചനത്തിലും ബഹുവചനത്തിലും അവസാനിക്കുന്ന പ്രത്യയം ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു- എന്നറിക.

വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ

ദ്വിതീയയ്ക്കു- എ- എന്നുമാത്രം- കർമ്മാർത്ഥാ-

തൃതീയയ്ക്കു- ആൽ-ഓട്ട ഊടെ- കൊണ്ടു- ആയി- ഇവയിൽ- ആൽ- കൊണ്ടു- രണ്ടിന്നും- കരണാ A കാരണാ- ശേഷം മൂന്നിന്നും- സാഹിത്യം-

ചതുർത്ഥിയ്ക്കു- ക്കു A ഉമാത്രം- ഉദ്ദേശം A സമ്പ്രദാനം-

പഞ്ചമിയുടെ- ഏക്കാൽ- ഇൽനിന്നു- താരതമ്യം- അവധി-

ഷഷ്ഠിക്കു- കു A ഉ- ഇന്റെ- ഉടേ- ശക്തി A സംബന്ധം-

സപ്തമിക്കു- കൽ- ഇൽ- അധികരണം-

സംസ്കൃതത്തിൽ സംബോധനം- നാമത്തിന്നു മുമ്പിൽ ഹെ- ചേർത്തും- ഇവിടെ- ഏമാത്രം നാമത്തിന്നു പിന്നിൽ ചേർത്തും- നടപ്പു- ഉ-ം- ഹെ രാമ= രാമനെ. ॥൫൩॥

മൂ- അമന്തമെയ്യിലത്തിന്മേ
ലനന്തെയിന്നഷ്ടിയിൽ
അനാദികുറിയുക്തംപോ
ലാദിയേകബഹുപരി ॥ ൫൪ ॥

വ്യാ- മുമ്പറഞ്ഞ ദ്വിതീയാദി വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ അമന്ത നാമങ്ങളിൽ പ്രകൃതിമേൽ ത്ത- സാധാരണമായും ചിലപ്പോൾ അതിന്നുമേൽ ഇൻ ക്രുടിയും ശാരികയായി ചേർന്നതിന്നുമേൽ തന്നെവന്നുകാണും. ഉ-ം (മരം എന്നതിൽ) മര ഴ ത്ത ഴ ഏ= മരത്തെ- A മര ഴ ത്ത ഴ ഇൻ ഴ ഏ= മരത്തിനെ- അനന്തമായ മാൻ- വാൻ- മുതലായവയിൽ തരംപോലെ- ഇൻ മാത്രം ശാരികവരും. ഉ-ം മാൻ ഴ ഏ= മാനെ- A മാൻ ഴ ഇൻ ഴ ഏ= മാനിനെ- എന്നാൽ ഇൻ ശാരികക്കുമേൽ- ന്റെ പ്രത്യയംവരുമ്പോൾ ആ ശാരിക ലോപിക്കും. ഉ-ം മരത്തിൻ ഴ ന്റെ=

മരുത്തിൻെറ- രാമൻ +ഃ ൻെറ= രാമൻെറ- ദ്വിതി
യാദിയിൽ ഏക ബഹുവചനങ്ങളെ ക്കാണിക്കുന്നു
പ്രഥമൈക ബഹുവചനങ്ങൾതന്നെയെന്നും കാൺക.
ഉ-ം രാമൻ +ഃ എ= രാമനെ- രാമൻ +ഃ മാർ+ഃ എ=
രാമന്മാരെ- ॥൫൩॥

മൂ- ഞാനീതാനിവമൂന്നിന്നും
ദ്വിതീയാദിയിലൊക്കവെ
എന്നിന്നെന്നൊരാദേശം
ദ്രാവിഡന്തന്നിലൊക്കൊടൊ ॥൫൩൭॥

വ്യ- ഞാൻ- നീ- താൻ- ഇവയുടെ പ്രഥമയിലെ
ഴികെ ക്രമേണ എൻ- നിൻ- തൻ= എന്ന ആദേ
ശം. ഉ-ം എൻ +ഃ എ= എന്നെ- നിൻ +ഃ ആൽ=
നിന്നാൽ= തൻ +ഃ (ഇ) ക്ക= തനിക്ക- ഇവിടെ ഇ
കാരികതന്നെ. ॥൫൩൭॥

മൂ= തൃതീയാദികളോരോന്നി
ന്നനേകംപലതാങ്കുറി
പ്പുതെങ്കിലുംതരംപോലെ
മതിയായ്വരുമോത്തുകൊൾ ॥൫൩൮॥

വ്യാ- തൃതീയമുതൽ ഓരോ വിഭക്തിക്ക ഒന്നില
ധികം പ്രത്യയങ്ങളുള്ളവയിൽ, മിക്ക രണ്ടുങ്ങളിലും
പ്പുതെങ്കിലുമൊന്ന ചേക്കാം. എന്നാൽ അർത്ഥത്തെയാ
ൻസരിച്ചുതന്നെ വേണമെന്നും കാൺക. അതുകൊ

ണ്ടു ഇനിമേൽ സംസ്കൃത രൂപത്തിനു വഴിയെ ദ്രാവിഡപ്രത്യയം ചേർത്തു കാണുന്നവയിൽ സാധാരണമായ ഒന്നതന്നെ കാണിക്കയുള്ളൂ. ഏഴുമതികം.॥ ൮൦൯॥

മൂ- പുംസ്യകാരാന്തസുപ്പന്നാ
മിയാദ്യന്തേകവചിൽകെട്ടം
രാമനെമ്പതിയുംപിന്നെ
ഗുരുവുംതന്നെകേവലം ॥ ൮൧൦॥

വ്യാ- അകാരാന്തപുല്ലിംഗത്തിൽ പ്രഥമൈകബഹുവചനങ്ങളിലെ- അഃ- ആഃ ഇവകൾക്കു മലയാളത്തിൽ അൻ- എന്നും ആർ- മാർ- എന്നും ആയിരിക്കും. ഉ-ം രാമഃ- രാമൻ- രാമാഃ- രാമന്മാർ- A രാമർ- പിന്നെ ഇ- ഉ- അന്തങ്ങളിൽ ഏകവചനപ്രത്യയം കെട്ടും- ഉ-ം പതിഃ- പതി- ഗുരുഃ- ഗുരു- ഇവയിൽ ബഹുക്കുറി- കൾ A മാർ- ഉ-ം പതികൾ A പതിമാർ ॥൮൧൦॥

മൂ- സ്ത്രീദീഘ്ർങ്കുർക്കിപ്പ്രോകാം
മായനായകിസുഭ്രുതാൻ
ജസ്സിന്നകള്ളാർമാർകൊള്ളും
മായകൾക്കാണിമങ്കുമാർ ॥ ൮൧൧ ॥

വ്യാ- അർത്ഥം- സ്പഷ്ടം- ഉ-ം മായാ= മായ- നായകീ= നായകി- സുഭ്രൂ= സുഭ്രു- മായാഃ= മായകൾ- പിന്നെ രുചികൾ- നാരികൾ- മതങ്ങൾ- ഇവയെ

ല്ലോം കാൺക. ॥൧൧൮॥

മൂ- ജ്ഞൊസ്വാന്തങ്ങൾവാന്തം ചേ
ത്തു ച്ചരിക്കൈണമിന്നിഹ
പിതാവിന്നിഹരാജാവി
പ്രജാനാംദ്യോവിലിന്ദ്രനം ॥൧൧൯॥

വ്യാ- ജ്ഞ- ന- ഭ- സ- ംരം അന്തമായ സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങൾ ഇവിടെ അറത്തിൽ വകാരം ചേത്തു പറയേണം ഉ-ം പിതാ- പിതാവു- രാജാ- രാജാവു- ദ്യോവു- ഗോവു- വേധാവു- വേധസ്സു മുതൽ കാൺക. ॥൧൧൯॥

മൂ- ഹലന്തങ്ങളിലദ്ധ്യന്തം
പൂർണ്ണമായുച്ചരിക്കൈണം
അപത്തിങ്കലൊതുങ്ങിത്താൻ
സമ്പത്തിങ്കൽകയക്കൈണം ॥൧൨൦॥

വ്യാ- ക് ത്. പ് മുതലായ അവ്യക്തകാന്തങ്ങൾ ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കേണം. ഉ-ം അപൽ- അപത്ത് - ഭിക്ഷൽ- ഭിക്ഷക്ക- വേധസ് - വേധസ്സു- മുതൽ കാൺക. ॥൧൨൦॥

പിന്നെ ചില രസികന്മാർ പരിഹാസമായിട്ടൊ കഥയില്ലാഞ്ഞിട്ടൊ സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളെ തദ്ഭവ ദേശ്യങ്ങളുടെ അറത്തിൽ ചേത്തും, ശുദ്ധ സംസ്കൃത രൂപത്തിന്മേൽ ദ്രാവിഡ വിഭക്തിരൂപവും കൂട്ടി ചേ

൪൭ംകാണ്ടും ൪-ം മുകതിൽൽ൪ൃ= മുകതിൽനിന്ന- ചൊ
ല്ലുന്തി ചൊല്ലുന്ന- ശിരസിയിൽ ഭവിയിൽ= ശി
രസ്സിൽ ഭ്രവിൽ- ംരംവകയെ൪ൃാം .ഖിദ്വാന്മാരു
ടെ ഉക്തിയിലാദോസമെന്നും അറിക. കാരണം- ആ
ന്നലൊമ്യം സവ്വ൪ു സ്മ്മതവും- പ്രാതിലോമ്യം സവ്വ
൪ു വിരോധവുമാകയാലെന്നുമാത്രം ചുരുക്കിപ്പറവാ
ന്നെ ഇതിലെടമുള്ളൂ.

അകാരാന്തഃ പുല്ലിംഗഃ രാമശബ്ദഃ

തത്സമം-	——		തത്സമപ്രകൃതി-	—— തദ്ഭവം
ഏക-	ദ്വി-	ബഹു-	ഏക-	ബഹു-
പ്ര- രാമഃ	രാമൌ	രാമാഃ	രാമൻ	രാമന്മാർ
സം- ഹേരാമ	ഹേരാമൌ	ഹേരാമാഃ	രാമനെ	രാമന്മാരെ
ദ്വി- രാമം	രാമൌ	രാമാൻ	രാമനെ	രാമന്മാരെ
തൃ- രാമേണ	രാമാഭ്യാം	രാമൈഃ	രാമനാൽ	രാമന്മാരാൽ
ച- രാമായ	രാമാഭ്യാം	രാമേഭ്യഃ	രാമന=(ന്ന)-	രാമന്മാക്കു
പ- രാമാൽ	രാമാഭ്യാം	രാമേഭ്യഃ	രാമനിൽനിന്നു	രാമന്മാരിൽനിന്നു
ഷ- രാമസ്യ	രാമയോഃ	രാമാണാം	രാമന്റെ	രാമന്മാരുടെ
സ- രാമെ	രാമയോഃ	രാമേകു.	രാമനിൽ= (കൽ)	രാമന്മാരിൽ

(മാറ്റം)

സ്വ ശബ്ദഃ-

സ്വഃ	സ്വൌ	സ്വേ	സ്വൻ	സ്വർ

ഷൈസവ്വ്	ഷൈസവ്വൌ	ഷൈസവ്വൈ	സവ്വന	സവ്വരെ
സവ്വം	സവ്വൌ	സവ്വാൻ	സവ്വനെ	സവ്വരെ
സവ്വേണ	സവ്വാഭ്യാം	സവ്വൈഃ	സവ്വനാൽ	സവ്വരാൽ
സവ്വസ്മൈ	സവ്വാഭ്യാം	സവ്വേഭ്യഃ	സവ്വന	സവ്വർക്ക്
സവ്വസ്മാൽ	സവ്വാഭ്യാം	സവ്വേഭ്യഃ	സവ്വനിൽനിന്ന	സവ്വരിൽനിന്ന
സവ്വസ്യ	സവ്വയോഃ	സവ്വേഷാം	സവ്വന്റെ	സവ്വരുടെ
സവ്വസ്മിൻ	സവ്വയോഃ	സവ്വേഷു	സവ്വനിൽ	സവ്വരിൽ

ഇകാരാന്തഃ

കവിഃ	കവ	കവയഃ	കവി	കവികൾ
ഷൈകവെ	ഷൈകവീ	ഷൈകവയഃ	കവിയെ	കവികളെ
കവിം	കവീ	കവീൻ	കവിയെ	കവികളെ
കവിനാ	കവിഭ്യാം	കവിഭിഃ	കവിയോട്	കവികളോട്

കവയെ	കവിഭ്യാം	കവിഭ്യഃ	കവിക്ക	കവികൾക്ക
കവേഃ	കവിഭ്യാം	കവിഭ്യഃ	കവിയിൽനിന്ന	കവികളിൽനിന്ന
കവേഃ	കവ്യോഃ	കവീനാം	കവിയുടെ	കവികളുടെ
കവൌ	കവ്യോഃ	കവിഷു.	കവിയിൽ	കവികളിൽ

ഉകാരാന്തഃ

കാരുഃ	കാരൂ	കാരവഃ	കാരൂ	കാരുക്കൾ
ഹൈകാരൊ	ഹൈകാരൂ	ഹൈകാരവഃ	കാരുവെ	കാരുക്കളെ
കാരും	കാരൂ	കാരൂൻ	കാരുവെ	കാരുക്കളെ
കാരുണാ	കാരുഭ്യാം	കാരുഭിഃ	കാരുവാൽ	കാരുക്കളാൽ
കാരവെ	കാരുഭ്യാം	കാരുഭ്യഃ	കാരുവിന്ന	കാരുക്കൾക്ക
കാരോഃ	കാരുഭ്യാം	കാരുഭ്യഃ	കാരുവിൽനിന്ന	കാരുക്കളിൽനിന്ന
കാരോഃ	കാവ്വോഃ	കാരുണാം	കാരുവുടെ	കാരുക്കളുടെ

ചിത്രം	ചിത്രകാരൻ	ചിത്രകാരി	ചിത്രകാരികൾ	ചിത്രകാരിമാർ	ചിത്രകാരിയുടെ	ചിത്രകാരിയുടെയും
ചിത്രകാരൻ	ചിത്രകാരനും	ചിത്രകാരിയും	ചിത്രകാരികളും	ചിത്രകാരിമാരും	ചിത്രകാരിയുടെയും	ചിത്രകാരിയുടെയുമായ
ചിത്രകാരി	ചിത്രകാരനുമായ	ചിത്രകാരിയുമായ	ചിത്രകാരികളുമായ	ചിത്രകാരിമാരുമായ		

2 ചിത്രകാരനെ

കാക്ക	കാക്കയ്ക്ക്	കാക്കയിൽ	കാക്കകൾ	കാക്കകളിൽ	കാക്കകളിലെ	കാക്കകളിലേക്ക്
കാക്കയും	കാക്കയ്ക്കും	കാക്കയിലും	കാക്കകളും	കാക്കകളിലും	കാക്കകളിലെയും	കാക്കകളിലേക്കും
കാക്കയുടെ	കാക്കയുടെയും	കാക്കയുടേതായ	കാക്കകളുടെ	കാക്കകളുടേതായ		

(൭൨)

ഷെപിതഃ	ഷെപിതരൌ	ഷെപിതരഃ	പിതാവെ	പിതാക്കളെ
പിതരം	പിതരൌ	പിതൄൻ	പിതാവെ	പിതാക്കളെ
പിത്രാ	പിതൃഭ്യാം	പിതൃഭിഃ	പിതാവാൽ	പിതാക്കളാൽ
പിത്രെ	പിതൃഭ്യാം	പിതൃഭ്യഃ	പിതാവിന്ന	പിതാക്കൾക്ക
പിതുഃ	പിതൃഭ്യാം	പിതൃഭ്യഃ	പിതാവിൽനിന്ന	പിതാക്കളിൽനിന്ന
പിതുഃ	പിത്രോഃ	പിതൄണാം	പിതാവിന്റെ	പിതാക്കളുടെ
പിതരി	പിത്രോഃ	പിതൃക്ഷു.	പിതാവിൽ	പിതാക്കളിൽ

ഒകാരാന്തഃ

ഗൌഃ	ഗാവൌ	ഗാവഃ	ഗോവു	ഗോക്കൾ
ഷെഗൌഃ	ഷെഗാവൌ	ഷെഗാവഃ	ഗോവെ	ഗോക്കളെ
ഗാം	ഗാവൌ	ഗാഃ	ഗോവെ	ഗോക്കളെ
ഗവാ	ഗോഭ്യാം	ഗോഭിഃ	ഗോവാൽ	ഗോക്കളാൽ
ഗവെ	ഗോഭ്യാം	ഗോഭ്യഃ	ഗോവിന്ന	ഗോക്കൾക്ക
ഗൊഃ	ഗോഭ്യാം	ഗോഭ്യഃ	ഗോവിൽനിന്ന	ഗോക്കളിൽനിന്ന

ഗോഃ	ഗവൌഃ	ഗവാം	ഗോവിങ്കൽനിന്ന	ഗോക്കളുടെ
ഗവി	ഗവോഃ	ഗോഷു.	ഗോവിൽ	ഗോക്കളിൽ

ആകാരാന്തം സ്ത്രീലിംഗം

കമലാ	കമലെ	കമലാഃ	കമല	കമലമാർ (കൾ)
ഹെകമലെ	ഹെകമലെ	ഹെകമലാഃ	കമലയെ	കമലമാരെ
കമലാം	കമലെ	കമലാഃ	കമലയെ	കമലമാരെ
കമലയാ	കമലാഭ്യാം	കമലാഭിഃ	കമലയാൽ	കമലമാരാൽ
കമലായൈ	കമലാഭ്യാം	കമലാഭ്യഃ	കമലയ്ക്കു	കമലമാക്കു
കമലായാഃ	കമലാഭ്യാം	കമലാഭ്യഃ	കമലയിൽനിന്ന	കമലമാരിൽനിന്ന
കമലായാഃ	കമലയൊഃ	കമലാനാം	കമലയുടെ	കമലമാരുടെ
കമലായാം	കമലയൊഃ	കമലാസു	കമലയിൽ	കമലമാരിൽ

ഇകാരാന്തം

രുചിഃ	രുചീ	രുചയഃ	രുചി	രുചികൾ

ഹെരുചെ	ഹെരുചീ	ഹെരുചയഃ	രുചിയെ	രുചികളെ
രുചിം	രുചീ	രുചീഃ	രുചിയെ	രുചികളെ
രുച്യാ	രുചിഭ്യാം	രുചിഭിഃ	രുചിയാൽ	രുചികളാൽ
രുച്യൈ രുചയെ	രുചിഭ്യാം	രുചിഭ്യഃ	രുചിക്ക	രുചികൾക്ക
രുച്യാഃ രുചെഃ	രുചിഭ്യാം	രുചിഭ്യഃ	രുചിയിൽനിന്നു	രുചികളിൽനിന്നു
രുച്യാഃ രുചെഃ	രുച്യൈഃ	രുചീനാം	രുചിയുടെ	രുചികളുടെ
രുച്യാം രുചൌ	രുച്യൈഃ	രുചിക്കു	രുചിയിൽ	രുചികളിൽ

ഒരംകാരാന്തം

ഗൌരീ	ഗൌര്യൌ	ഗൌര്യഃ	ഗൌരി	ഗൌരികൾ
ഹെഗൌരീ	ഹെഗൌര്യൌ	ഹെഗൌര്യഃ	ഗൌരിയെ	ഗൌരികളെ
ഗൌരീം	ഗൌര്യൌ	ഗൌരീഃ	ഗൌരിയെ	ഗൌരികളെ
ഗൌര്യാ	ഗൌരീഭ്യാം	ഗൌരീഭിഃ	ഗൌരിയാൽ	ഗൌരികളാൽ
ഗൌര്യൈ	ഗൌരീഭ്യാം	ഗൌരിഭ്യഃ	ഗൌരിക്ക	ഗൌരികൾക്ക
ഗൌര്യാഃ	ഗൌരീഭ്യാം	ഗൌരീഭ്യഃ	ഗൌരിയിൽനിന്നു	ഗൌരികളിൽനിന്നു

ഗൌഭ്യാഃ	ഗൌഭ്യൌഃ	ഗൌരീണാം	ഗൌര്യുടെ	ഗൌരികളുടെ
ഗൌഭ്യാം	ഗൌഭ്യൌഃ	ഗൌരീക്കു.	ഗൌര്യിയിൽ	ഗൌരികളിൽ

വ

ഊകാരാന്തം

സുഭ്വഃ	സുഭ്വൌ	സുഭ്വഃ	സുഭ്വു	സുഭ്വുക്കൾ
ഹെസുഭ്വ	ഹെസുഭ്വൌ	ഹെസുഭ്വഃ	സുഭ്വുവെ	സുഭ്വുക്കളെ
സുഭ്വം	സുഭ്വൌ	സുഭ്വഃ	സുഭ്വുവെ	സുഭ്വുക്കളെ
സുഭ്വാ	സുഭ്വുഭ്യാം	സുഭ്വുഭിഃ	സുഭ്വുവാൽ	സുഭ്വുക്കളാൽ
സുഭ്വുവെ	സുഭ്വുഭ്യാം	സുഭ്വുഭ്യഃ	സുഭ്വുവിന്നു	സുഭ്വുക്കൾക്കു
സുഭ്വുവഃ	സുഭ്വുഭ്യാം	സുഭ്വുഭ്യഃ	സുഭ്വുവിൽനിന്നു	സുഭ്വുക്കളിൽനിന്നു
സുഭ്വുവഃ	സുഭ്വുവൊഃ	സുഭ്വുവാം	സുഭ്വുവുടെ	സുഭ്വുക്കളുടെ
സുഭ്വുവി	സുഭ്വുവൊഃ	സുഭ്വുക്കു.	സുഭ്വുവിൽ	സുഭ്വുക്കളിൽ

അകാരാന്തം നപുംസകലിംഗം

ജ്ഞാനം	ജ്ഞാനെ	ജ്ഞാനാനി	ജ്ഞാനം	ജ്ഞാനങ്ങൾ

ഹെജ്ഞാനം	ഹെജ്ഞാനെ	ഹെജ്ഞാനാനി	ജ്ഞാനമെ	ജ്ഞാനങ്ങളെ
ജ്ഞാനം	ജ്ഞാനെ	ജ്ഞാനാനി	ജ്ഞാനത്തെ	ജ്ഞാനങ്ങളെ
ജ്ഞാനേന	ജ്ഞാനാഭ്യാം	ജ്ഞാനൈഃ	ജ്ഞാനത്താൽ	ജ്ഞാനങ്ങളോട്ടു
ജ്ഞാനായ	ജ്ഞാനാഭ്യാം	ജ്ഞാനേഭ്യഃ	ജ്ഞാനത്തിന്ന	ജ്ഞാനങ്ങൾക്ക
ജ്ഞാനാൽ	ജ്ഞാനാഭ്യാം	ജ്ഞാനേഭ്യഃ	ജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന	ജ്ഞാനങ്ങളിൽനിന്ന
ജ്ഞാനസ്യ	ജ്ഞാനയൊഃ	ജ്ഞാനാനാം	ജ്ഞാനത്തിന്റെ	ജ്ഞാനങ്ങളുടെ
ജ്ഞാനെ	ജ്ഞാനയൊഃ	ജ്ഞാനേഷു.	ജ്ഞാനത്തിൽ	ജ്ഞാനങ്ങളിൽ

ഇകാരാന്തം

മധി	മധിനീ	മധീനി	മധി	മധികൾ
ഹെമധി	ഹെമധിനീ	ഹെമധീനി	മധിയെ	മധികളെ
മധി	മധിനീ	മധീനി	മധിയെ	മധികളെ

ശേഷം കവിക്കുണ്ടു പുല്ലിംഗവൽ-

ഞാലേത്ത

-൧൭൭൭

ഏകാക്ഷരപദങ്ങൾ

കാ	കീ	കു	കൂ	കൃ	കെ	കേ	കൈ	കൊ
കോ	കൌ	ഖാ	ഖീ	ഖു	ഖൂ	ഖൃ	ഖെ	ഖേ
ഖൈ	ഖൊ	ഖോ	ഖൌ	ഗാ	ഗീ	ഗു	ഗൂ	ഗൃ
ഗെ	ഗേ	ഗൈ	ഗൊ	ഗോ	ഗൌ	ഘാ	ഘീ	ഘു
ഘൂ	ഘൃ	ഘെ	ഘേ	ഘൈ	ഘൊ	ഘോ	ഘൌ	ങാ
ങീ	ങു	ങൂ	ങൃ	ങെ	ങേ	ങൈ	ങൊ	ങോ
ങൌ	ചാ	ചീ	ചു	ചൂ	ചൃ	ചെ	ചേ	ചൈ
ചൊ	ചോ	ചൌ	ഛാ	ഛീ	ഛു	ഛൂ	ഛൃ	ഛെ
ഛേ	ഛൈ	ഛൊ	ഛോ	ഛൌ	ജാ	ജീ	ജു	ജൂ
ജൃ	ജെ	ജേ	ജൈ	ജൊ	ജോ	ജൌ	ഝാ	ഝീ
ഝു	ഝൂ	ഝൃ	ഝെ	ഝേ	ഝൈ	ഝൊ	ഝോ	ഝൌ
ഞാ	ഞീ	ഞു	ഞൂ	ഞൃ	ഞെ	ഞേ	ഞൈ	ഞൊ
ഞോ	ഞൌ	ടാ	ടീ	ടു	ടൂ	ടൃ	ടെ	ടേ
ടൈ	ടൊ	ടോ	ടൌ	ഠാ	ഠീ	ഠു	ഠൂ	ഠൃ
ഠെ	ഠേ	ഠൈ	ഠൊ	ഠോ	ഠൌ	ഡാ	ഡീ	ഡു
ഡൂ	ഡൃ	ഡെ	ഡേ	ഡൈ	ഡൊ	ഡോ	ഡൌ	ഢാ
ഢീ	ഢു	ഢൂ	ഢൃ	ഢെ	ഢേ	ഢൈ	ഢൊ	ഢോ
ഢൌ	ണാ	ണീ	ണു	ണൂ	ണൃ	ണെ	ണേ	ണൈ
ണൊ	ണോ	ണൌ	താ	തീ	തു	തൂ	തൃ	തെ
തേ	തൈ	തൊ	തോ	തൌ	ഥാ	ഥീ	ഥു	ഥൂ
ഥൃ	ഥെ	ഥേ	ഥൈ	ഥൊ	ഥോ	ഥൌ	ദാ	ദീ
ദു	ദൂ	ദൃ	ദെ	ദേ	ദൈ	ദൊ	ദോ	ദൌ
ധാ	ധീ	ധു	ധൂ	ധൃ	ധെ	ധേ	ധൈ	ധൊ
ധോ	ധൌ	നാ	നീ	നു	നൂ	നൃ	നെ	നേ
നൈ	നൊ	നോ	നൌ	പാ	പീ	പു	പൂ	പൃ
പെ	പേ	പൈ	പൊ	പോ	പൌ	ഫാ	ഫീ	ഫു
ഫൂ	ഫൃ	ഫെ	ഫേ	ഫൈ	ഫൊ	ഫോ	ഫൌ	ബാ
ബീ	ബു	ബൂ	ബൃ	ബെ	ബേ	ബൈ	ബൊ	ബോ
ബൌ	ഭാ	ഭീ	ഭു	ഭൂ	ഭൃ	ഭെ	ഭേ	ഭൈ
ഭൊ	ഭോ	ഭൌ	മാ	മീ	മു	മൂ	മൃ	മെ
മേ	മൈ	മൊ	മോ	മൌ	യാ	യീ	യു	യൂ
യൃ	യെ	യേ	യൈ	യൊ	യോ	യൌ	രാ	രീ
രു	രൂ	രൃ	രെ	രേ	രൈ	രൊ	രോ	രൌ
ലാ	ലീ	ലു	ലൂ	ലൃ	ലെ	ലേ	ലൈ	ലൊ
ലോ	ലൌ	വാ	വീ	വു	വൂ	വൃ	വെ	വേ
വൈ	വൊ	വോ	വൌ	ശാ	ശീ	ശു	ശൂ	ശൃ
ശെ	ശേ	ശൈ	ശൊ	ശോ	ശൌ	ഷാ	ഷീ	ഷു
ഷൂ	ഷൃ	ഷെ	ഷേ	ഷൈ	ഷൊ	ഷോ	ഷൌ	സാ
സീ	സു	സൂ	സൃ	സെ	സേ	സൈ	സൊ	സോ
സൌ	ഹാ	ഹീ	ഹു	ഹൂ	ഹൃ	ഹെ	ഹേ	ഹൈ
ഹൊ	ഹോ	ഹൌ	ളാ	ളീ	ളു	ളൂ	ളൃ	ളെ
ളേ	ളൈ	ളൊ	ളോ	ളൌ	ഴാ	ഴീ	ഴു	ഴൂ
ഴൃ	ഴെ	ഴേ	ഴൈ	ഴൊ	ഴോ	ഴൌ	റാ	റീ
റു	റൂ	റൃ	റെ	റേ	റൈ	റൊ	റോ	റൌ

ദകാരാന്തം

വിൽ വിദ്	വിദൌ	വിദഃ	വിത്തു	വിത്തുകൾ
ഹൈവിൽഹൈവിദ്	ഹൈവിദൌ	ഹൈവിദഃ	വിത്തെ	വിത്തുകളെ
വിദം	വിദൌ	വിദഃ	വിത്തെ	വിത്തുകളെ

ശേഷം വേശ്മബുവൽ

ക്ഷകാരാന്തം

ഭിൽ ഭിഡ്	ഭിക്ഷൌ	ഭിക്ഷഃ	ഭിട്ടു	ഭിട്ടുകൾ
ഹൈഭിൽഹൈഭിഡ്	ഹൈഭിക്ഷൌഹൈഭിക്ഷഃ		ഭിട്ടെ	ഭിട്ടുക്കളെ
ഭിക്ഷം	ഭിക്ഷൌ	ഭിക്ഷഃ	ഭിട്ടെ ഭിട്ടിനെ	ഭിട്ടുകളെ
ഭിക്ഷാ	ഭിഡ്ഭ്യാം	ഭിഡ്ഭിഃ	ഭിട്ടാൽ	ഭിട്ടുകളാൽ
ഭിക്ഷെ	ഭിഡ്ഭ്യാം	ഭിഡ്ഭ്യഃ	ഭിട്ടിന്നു	ഭിട്ടുകൾക്കു
ഭിക്ഷഃ	ഭിഡ്ഭ്യാം	ഭിഡ്ഭ്യഃ	ഭിട്ടിൽനിന്നു	ഭിട്ടുകളിൽനിന്നു
ഭിക്ഷഃ	ഭിക്ഷൊഃ	ഭിക്ഷാം	ഭിട്ടിന്റെ	ഭിട്ടുകളുടെ

ദിക്കി	ദിക്കൊഃ	ദിക്കു	ദിക്കിൽ	ദിക്കുകളിൽ

സകാരാന്തം

വേധാഃ	വേധസൌ	വേധസഃ	വെധസ്സു	വെധസ്സുകൾ
ഹെവേധാഃ	ഹെവേധസൌ	ഹെവേധസഃ	വേധസ്സേ	വേധസ്സുകളേ
വേധസം	വേധസൌ	വേധസഃ	വേധസ്സെ	വേധസ്സുകളെ
വേധസാ	വേധൊഭ്യാം	വേധൊഭിഃ	വേധസ്സിനാൽ	വേധസ്സുകളിനാൽ
വേധസെ	വേധൊഭ്യാം	വേധൊഭ്യഃ	വേധസ്സിന്ന	വേധസ്സുകൾക്ക
വേധസഃ	വേധൊഭ്യാം	വേധൊഭ്യഃ	വേധസ്സിൽനിന്ന	വേധസ്സുകളിൽനിന്ന
വേധസഃ	വേധസൊഃ	വേധസാം	വേധസ്സിന്റെ	വേധസ്സുകളുടെ
വേധസി	വേധസൊഃ	വേധസ്സു	വേധസ്സിൽ	വേധസ്സുകളിൽ

രേഫാന്തം സ്ത്രീ

ശീഃ	ശിരൌ	ശിരഃ	ശിരു	ശീരുകൾ
ഹെശിഃ	ൟ	ൟ	ശിരെ	ശിരുകളെ

ഗിരം	ഗിരൌ	ഗിരഃ	ഗിരിനെ	ഗിരുകളെ
ഗിരാ	ഗിർഭ്യാം	ഗിർഭിഃ	ഗിരിനാൽ	ഗിരുകളാൽ
ഗിരെ	ഗിർഭ്യാം	ഗിർഭ്യഃ	ഗിരിന്ന	ഗിരുകൾക്ക
ഗിരഃ	ഗിർഭ്യാം	ഗിർഭ്യഃ	ഗിരിൽനിന്ന	ഗിരുകളിൽനിന്ന
ഗിരഃ	ഗിരൊഃ	ഗിരാം	ഗിരുടെ	ഗിരുകളുടെ
ഗിരി	ഗിരൊഃ	ഗിർഷു	ഗിരിൽ	ഗിരുകളിൽ

ചകാരാന്തം

വാൿ വാഗ്	വാചൌ	വാചഃ	വാക്ക	വാക്കുകൾ
ഷെവാൿ	〃	〃	വാക്കെ	വാക്കുകളെ
വാചം	വാചൌ	വാചഃ	വാക്കിനെ	വാക്കുകളെ
വാചാ	വാഗ്ഭ്യാം	വാഗ്ഭിഃ	വാക്കിനാൽ	വാക്കുകളാൽ
വാചെ	വാഗ്ഭ്യാം	വാഗ്ഭ്യഃ	വാക്കിന്ന	വാക്കുകൾക്ക
വാചഃ	വാഗ്ഭ്യാം	വാഗ്ഭ്യഃ	വാക്കിൽനിന്ന	വാക്കുകളിൽനിന്ന
വാചഃ	വാചൊഃ	വാചാം	വാക്കിൻെറ	വാക്കുകളുടെ

വാചി	വാചൊഃ	വാക്കു	വാക്കിൽ	വാക്കുകളിങ്കൽ

നകാരാന്തം നപും

കർമ്മ	കർമ്മണീ	കർമ്മാണി	കർമ്മം	കർമ്മങ്ങൾ
പ്രകർമ്മ	പ്രകർമ്മണീ	പ്രകർമ്മാണി	കർമ്മമെ	കർമ്മങ്ങളെ
കർമ്മ	കർമ്മണീ	കർമ്മാണി	കർമ്മത്തെ	കർമ്മങ്ങളെ
കർമ്മണാ	കർമ്മഭ്യാം	കർമ്മഭിഃ	കർമ്മണാൽ	കർമ്മങ്ങളാൽ
കർമ്മണെ	കർമ്മഭ്യാം	കർമ്മഭ്യഃ	ശേഷം സ്ത്രീപുംസ-	
കർമ്മണഃ	കർമ്മഭ്യാം	കർമ്മഭ്യഃ		
കർമ്മണഃ	കർമ്മണൊഃ	കർമ്മണാം		
കർമ്മണി	കർമ്മണൊഃ	കർമ്മസു		

സകാരാന്തം

മനഃ	മനസീ	മനാംസി	മനസ്സു	മനസ്സുകൾ
പ്രമനഃ	〃	〃	ശേഷം വേധസ്സുപോലെ സ്ത്രീപുംസ-	

മനഃ	മനസീ	മനാംസി
മനസാ	മനൊഭ്യാം	മനൊഭിഃ
മനസെ	മനൊഭ്യാം	മനൊഭ്യഃ
മനസഃ	മനൊഭ്യാം	മനൊഭ്യഃ
മനസഃ	മനസൊഃ	മനസാം
മനസി	മനസൊഃ	മനസ്സു

ഏകഃ- ഏകം- ഏകേന- ഏകസ്മൈ- ഏകസ്മാൽ- ഏകസ്യ- ഏകസ്മിൻ-
ഒരുവൻ A ഒരുത്തൻ- എന്നതിന്റെ സപ്ത്മി രൂപവും-

ദ്വൗ= ദ്വെ- ദ്വാഭ്യാം- ദ്വാഭ്യാം- ദ്വാഭ്യാം- ദ്വയൊഃ- ദ്വയൊഃ- ഇരിവർ എന്നതിന്റെ സപ്തമിരൂപവും-

ത്രയഃ- ത്രീൻ- ത്രിഭിഃ- ത്രിഭ്യഃ- ത്രിഭ്യഃ- ത്രയാണാം- ത്രിഷു. മൂവർ എന്നതിന്റെ സപ്തമിരൂപവും-

പഞ്ച- പഞ്ചഭിഃ- ഷൽ- ഷഡ്ഭി: ദശ- ദശഭിഃ- അഞ്ചർമുതൽ കാൺക.

ഇങ്ങനെ സംഖ്യാവാചകങ്ങളെ യഥൊചിതം പരിചയിച്ചറിക.

യുഷ്മദ് പ-

യഃ	യൌ	യേ	യാവൻ	യാവർ
യം	യൌ	യാൻ	യാവനെ	യാവരെ
യേന	യാഭ്യാം	യൈഃ	യാവനാൽ	യാവരാൽ
യസ്മൈ	യാഭ്യാം	യേഭ്യഃ	യാവന്ന	യാവക്കു
യസ്മാൽ	യാഭ്യാം	യേഭ്യഃ	യാവനിൽനിന്ന	യാവരിൽനിന്ന
യസ്യ	യയോഃ	യേഷാം	യാവൻെറ	യാവരുടെ
യസ്മിൻ	യയോഃ	യേഷു	യാവനിൽ	യാവരിൽ

ടി സ്ത്രീ-

യാ	യെ	യാഃ	യാവൾ	യാവർ
യാം	യെ	യാഃ	യാവളെ	യാവരെ
യയാ	യാഭ്യാം	യാഭിഃ	യാവളാൽ	യാവരാൽ
യസ്യൈ	യാഭ്യാം	യാഭ്യഃ	യാവൾക്ക	യാവക്കു

യസ്യാഃ	യാഭ്യാം	യാഭ്യഃ	യാവളിൽനിന്നു	യാവരിൽനിന്നു
യസ്യാഃ	യയൊഃ	യാസാം	യാവളുടെ	യാവരുടെ
യസ്യാം	യയൊഃ	യാസു	യാവളിൽ	യാവരിൽ

ടി നപുംസകലിംഗം

യൽ	യെ	യാനി	യാതു	യാതുകൾ

ശേഷം പുല്ലിംഗംപോലെ.

തച്ശബ്ദം പുല്ലിംഗം

സഃ	തൌ	തെ	അവൻ	അവർ
തം	തൌ	താൻ	അവനെ	അവരെ
തേന	താഭ്യാം	തൈഃ	അവനാൽ	അവരാൽ
തസ്മൈ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ	അവനു	അവക്കു
സ്മാൽ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ	അവകൾനിന്നു	അവരിൽനിന്നു
തസ്യഃ	തയൊഃ	തേഷാം	അവനെറ	അവരുടെ

(൬൬)

ഫ്രഞ്ച	ഇറ്റാലിയൻ	സ്പാനിഷ്	പോർച്ചുഗീസ്	ഡച്ച്
ഫ്രാൻസ്	ഇറ്റാലിയ	സ്പെയിൻ	പോർച്ചുഗൽ	നെതർലാന്റ്സ്
ഫ്രഞ്ച്	ഇറ്റാലിയൻ	സ്പാനിഷ്	പോർച്ചുഗീസ്	ഡച്ച്
പാരീസ്	റോം	മാഡ്രിഡ്	ലിസ്ബൺ	ആംസ്റ്റർഡാം
ഫ്രാങ്ക്	ലിറ	പെസെറ്റ	എസ്കുഡോ	ഗിൽഡർ
ഫ്രാൻസിസ്	ഫ്രാൻസെസ്കോ	ഫ്രാൻസിസ്കോ	ഫ്രാൻസിസ്കോ	ഫ്രാൻസ്
ഫ്രാൻസിസ്	ഫ്രാൻസെസ്കോ	ഫ്രാൻസിസ്കോ	ഫ്രാൻസിസ്കോ	ഫ്രാൻസ്
ഫ്രാൻസിസ്	ഫ്രാൻസെസ്കോ	ഫ്രാൻസിസ്കോ	ഫ്രാൻസിസ്കോ	ഫ്രാൻസ്

ഏത്ശബ്ദം പു-

ഏഷഃ	ഏതൌ	ഏതേ	ഇവൻ	ഇവർ
ഏതം	ഏതൌ	ഏതാൻ	ഇവമ്ന	ഇവരെ
ഏതേന	ഏതാഭ്യാം	ഏഭിതഃ	ഇവനാൻ	ഇവരാൽ
ഏതസ്മൈ	ഏതാഭ്യാം	ഏതേഭ്യഃ	ഇവന്ന	ഇവക്കു
ഏതസ്മാൽ	ഏതാഭ്യാം	ഏതേഭ്യഃ	ഇവനിൽനിന്ന	ഇവരിൽനിന്ന
ഏതസ്യ	ഏതയൊഃ	ഏതേഷാം	ഇവൻെറ	ഇവരുടെ
ഏതസ്മിൻ	ഏതയൊഃ	ഏതേഷു	ഇവനിൽ	ഇവരിൽ

(ivru)

സ്ത്രീ-

ഏഷാ	ഏതെ	ഏതാഃ	ഇവൾ	ഇവർ
ഏതാം	ഏതെ	ഏതാഃ	ഇവളെ	ഇവരെ
ഏതയാ	ഏതാഭ്യാം	ഏതാഭിഃ	ഇവളാൽ	ഇവരാൽ
ഏതസ്യൈ	ഏതാഭ്യാം	ഏതാഭ്യഃ	ഇവൾക്ക	ഇവക്കു

ഗ്രന്ഥപ്പുര	സാധാരണ	ഗ്രന്ഥശാല	ഗ്രന്ഥാലയം	ഗ്രന്ഥപ്പുര	സാധാരണ	ഗ്രന്ഥശാല
ഗ്രന്ഥശാല	ഗ്രന്ഥപ്പുര	സാധാരണ	ഗ്രന്ഥാലയം	ഗ്രന്ഥശാല	ഗ്രന്ഥപ്പുര	സാധാരണ
സാധാരണ	ഗ്രന്ഥാലയം	ഗ്രന്ഥപ്പുര	ഗ്രന്ഥശാല	സാധാരണ	ഗ്രന്ഥാലയം	ഗ്രന്ഥപ്പുര

ഉപയോഗിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നും

ഉദാ:	ഗ്ലൂക്കോസ്	ഗ്ലൂക്കോൺ	ഗ്ലൂക്കോമീറ്റർ	ഗ്ലൂക്കോമീറ്റർ	ഗ്ലൂക്കോമീറ്റർ	ഗ്ലൂക്കോമീറ്റർ
ഗ്ലൂക്കോമീറ്റർ	ഗ്ലൂക്കോമീറ്റർ	ഗ്ലൂക്കോമീറ്റർ

ഇദംശബ്ദം പു:

അയം	ഇമൌ	ഇമെ	ഇവൻ	ഇവർ
ഇമം	ഇമൌ	ഇമാൻ	ഇവനെ	ഇവരെ
അനെന	ആഭ്യാം	എഭിഃ	ഇവനോടു	ഇവരോടു
അസ്മൈ	ആഭ്യാം	എഭ്യഃ	ഇവന്നു	ഇവൎക്കു
അസ്മാൽ	ആഭ്യാം	എഭ്യഃ	ഇവനെക്കാൾ	ഇവരെക്കാൾ
അസ്യ	അനയൊഃ	എഷാം	ഇവന്റെ	ഇവരുടെ
അസ്മിൻ	അനയൊഃ	എഷു	ഇവനിൽ	ഇവരിൽ

സ്ത്രീ-

ഇയം	ഇമെ	ഇമാഃ	ഇവൾ	ഇവർ
ഇമാം	ഇമെ	ഇമാഃ	ഇവളെ	ഇവരെ
അനയാ	ആഭ്യാം	ആഭിഃ	ഇവളാൽ	ഇവരാൽ
അസ്യൈ	ആഭ്യാം	ആഭ്യഃ	ഇവൾക്കു	ഇവൎക്കു

അസ്യാഃ	അത്രാം	അത്രൃഃ	ഇവളിൽനിന്നു	ഇവരിൽനിന്നു
അസ്യാഃ	അനയൊഃ	അസാം.	ഇവളുടെ	ഇരുടെ
അസ്യാം	അനയൊഃ	അസു	ഇവളിൽ	ഇവരിൽ

നപു-

ഇദം	ഇമെ	ഇമാനി	ഇതു	ഇതുകൾ
〃	〃	〃	ഇതിനെ	ഇതുകളെ

ശേഷം പുല്ലിംഗവൽ

കിംശബ്ദം പു-

കഃ	കൌ	കെ	ആരു- ഏവൻ	ആർ- ഏവർ
കം	കൌ	കാൻ	ആരെ- ഏവനെ	ഏവരെ
കേന	കാഭ്യാം	കൈഃ	ആരാൽ-ഏവനാൽ	ഏവരാൽ
കസ്മൈ	കാഭ്യാം	കേഭ്യഃ	ആർക്കു- ഏവനു	ഏവർക്കു
കസ്മാൽ	കാഭ്യാം	കേഭ്യഃ	ആരിൽനിന്നു ഏവനിൽനിന്നു	ഏവരിൽനിന്നു.
കസ്യ	കയൊഃ	കേഷാം	ആരുടെ ഏവന്റെ	ഏവരുടെ

ജ്ഞാനം ധ്യാനം ഗുണം ദോഷം ഭാഗ്യം ദുഃഖം

ഗുരുവിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ

ത്വയാ	യുവാഭ്യാം	യുഷ്മാഭിഃ	നിന്നാൽ	നിങ്ങളാൽ
തുഭ്യന്തെ	യുവാഭ്യാം	യുഷ്മഭ്യം	നിനക്ക	നിങ്ങൾക്ക
ത്വൽ	യുവാഭ്യാം	യുഷ്മൽ	നിങ്കൽനിന്ന	നിങ്ങളിൽനിന്ന
തവ- തെ	യുവയോഃ	യുഷ്മാകം	നിന്റെ	നിങ്ങളുടെ
ത്വയി	യുവയോഃ	യുഷ്മാസു	നിങ്കൽ	നിങ്ങളിൽ

അസ്മച്ഛബ്ദം

അഹം	ആവാം	വയം	ഞാൻ	ഞങ്ങൾ- മാം
മാം- മാ-	ആവാം- ഒനൗ-	അസ്മാൻ-നഃ	എന്നെ	ഞങ്ങളെ- നമ്മെ
മയാ	ആവാഭ്യാം	അസ്മാഭിഃ	എന്നോട്ട	ഞങ്ങളോട്ട- നമ്മോട്ട
മഹ്യം- മെ	ആവാഭ്യാം	അസ്മഭ്യഃ	എനിക്ക	ഞങ്ങൾക്ക നമുക്ക
മൽ	ആവാഭ്യാം	അസ്മൽ	എന്നിൽനിന്ന	ഞങ്ങളിൽനിന്ന- നമ്മിൽനിന്ന
മമ- മെ	ആവയോഃ	അസ്മാകം	എന്റെ- എന്നുടെ	ഞങ്ങളുടെ- നമ്മുടെ
മയി	ആവയോഃ	അസ്മാസു	എന്നിൽ	ഞങ്ങളിൽ- നമ്മിൽ

ഇതി സമ്പൂർണകലാരൂപം നാമാലോകം സമാപ്തം.

ക്രിയാപദാലോകം

മൂ- സംസ്കൃതത്തിൽ തിങ്ങുന്നതാം
നാം ക്രിയാപദലക്ഷണം
ലകാരകാലപുരുഷൻ
തകുംവചനവുംസഖെ ॥൧൫൪॥
പരസ്മൈപദമെന്നുംതാ
നാത്മനെപദമെന്നുമാം
ലകാരം രണ്ടതൊരൊന്നിൽ
പതിപ്പുത്തുഗണങ്ങളും ॥൧൫൫॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ തിങ്ങുമെന്ന പറയുന്നക്രി
യാപദത്തിന്റെ- ലകാരം- കാലം- പുരുഷൻ- വച
നം- ഇം നാലു ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടു- പിന്നെ ലകാരം
തന്നെ രണ്ടുതരം- ൧- പരസ്മൈപദം- ൨- ആത്മ
നെപദം- ഇവയ്ക്കു നടുവിൽ പിറവിന- തൽവിന
യെന്നു പറയും- യെന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രയോഗഭേ
ദം വളരെ സൂക്ഷ്മം തമിഴിൽ താൻ ചെയ്യുന്ന- ആ
ളാൽ ചെയ്യുന്ന- യെന്ന ഭേദം സാധാരണമാകുന്ന-
ഈ രണ്ടിനോന്നിൽ പതിപ്പുത്തു ഗണങ്ങളുണ്ടു- ॥൧൫൬॥

മൂ- ലട്ട ലിട്ടംലുട്ട ലുട്ടം
ലോട്ടംലങ്ങുലിങ്ങുമാം
ആശീലിട്ട ങ്ങുലുങ്ങുന്താൻ
ലകാരംദശധാമതം

വ്യാ- സ്പഷ്ടം- ദശധാ=പത്തുവിധമെന്നർത്ഥം॥൨൫൫॥

മൂ- വർത്തമാനഞ്ചഭൂതഞ്ച
ഭാവിയുംമൂന്നുകാലമാം
പുരുഷന്മാരുമൊവ്വണ്ണം
പ്രഥമൻ മദ്ധ്യമോത്തമൻ ॥൨൫൬॥

വ്യാ- ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നതിനു വർത്തമാനം- കഴിഞ്ഞുപോയതിനു ഭൂതം- വരാനുള്ളതിനു- ഭാവി ഇങ്ങനെ മൂന്നുവിധ കാലത്തെയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്- പിന്നെ- പ്രഥമൻ- മദ്ധ്യമൻ- ഉത്തമൻ- എന്നാൽ അവൻ- നീ- ഞാൻ- ഇങ്ങനെ അർത്ഥമുള്ള മൂന്നു പുരുഷന്മാരുമുണ്ട്- ॥൨൫൬॥

മൂ- വചനങ്ങളുമപ്പോലെ
യേകദ്വിബഹുകേവലം
പ്രത്യയങ്ങളുമോതിടാം
തിങ്ങാപുംവചനക്രമാൽ ॥൨൫൭॥

വ്യാ- ഏകവചനം- ദ്വിവചനം- ബഹുവചനം- ഇങ്ങനെ മൂന്നു വചനങ്ങളുമുണ്ട്- ഇനി പുരുഷ വചനക്രമത്തിൽ പ്രത്യയങ്ങളെയും പറയുന്നു- ॥൨൫൭॥

മൂ- തിതോന്തിചാപിസിസ്ഥസ്ഥ
മിവോമശ്ചപരുപരം

തെയാതെതെന്തെചിസ്സെയാഥെ
ദ്ധെപചിഷ്ടചവഹെമഹെ ॥ക്രവ്വ॥

വ്യാ- ലട്ടിൽ പരസ്മൈപദം

പ്ര- പു - ഏ - തി - ചി - തഃ ഖ- ന്തി
മ- പു ॥ സ്തി - ॥ ഥഃ ॥ ഥ
ഉ- പു ॥ മി - ॥ വഃ ॥ മഃ

ലട്ടിലാത്മനെപദം

ഏ - തെ ദി - ഷ്ടതെ - ഖ- ന്തെ
॥ - സെ - ॥ - ഷ്ടെഥെ - ॥ - ദ്ധ്വെ
॥ - ഏ - ॥ - വഹെ - ॥ - മഹെ

രൂം പതിനെട്ടുകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ ക്രിയാപ്രത്യയങ്ങൾ മുട്ടിയും- എന്നാൽ ലിട്ടുമുതലായവയൊഴിച്ചു ബാക്കി വരുന്ന ആത്മനേപദങ്ങൾക്കു രൂപമാലയിൽ കണ്ടറിയെണം ॥ക്രവ്വ॥

മൂ- പാത്താലപ്രാതിപദികാ
ത്സുബ്വാദികൾയഥാതഥാ
ധാതുമേലിവഃയുംചേന്ന
കാലാദ്യർത്ഥ വികാതിയാം ॥ക്രവ്വ॥

വ്യാ മുമ്പെ നാമാലോകത്തിൽ- രാമ മുതലായ പ്രാതിപദികത്തിനുമേൽ- സു- ഔ- ജസ് മുതലായവ വരുമെന്നു പറഞ്ഞപോലെ ഇവ എല്ലാം ധാതുമേൽ തന്നെ ചേൎന്നു നിന്നു കാല പുരുഷവചനങ്ങളെ സൂ

ചിപ്പിക്കുമെന്ന കണ്ടുകൊള്ളേണം- ഇ-ം- രമ് ഫ്രതി= രമതി- ആധിക ശ്ലോകങ്ങൾ താഴെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളാൽ പറയുന്നു ॥൧൦൪॥

മൂ- സൊസ്മിന്തൌസ്മുസ്മിന്നസന്തി
തവഞ്ചാസിയുവാനൗഗ്വഃ
യൂയംഗ്വശ്ചാഹമസ്മ്യാവാം
സ്വവ്വ യംസ്മഃപ്രയോഗമാം ॥൧൦൫॥

വ്യാ- ലട്ടിൽ പരസ്മൈപദത്തിലെ രൂപഭേദങ്ങളെ കർത്താവിനോട് ചെർത്തും ഉദാഹരിക്കുന്നു.
പ്ര പു- സഃ- അസ്മി- തൌ- സ്മഃ- തെ-സന്തി-
മ- പു- ത്വം- അസി- യുവാം- ഗ്വഃ യൂയം- ഗ്വ-
ഉ പു- അഹം അസ്മി- ആവാം- സ്വഃ-വയം-സ്മഃ-

മൂ- ഏധതെസിസ്മേധേതെ
ഏധന്തേചത്വമേധസെ
ഏധെഥെ പുനരേധദ്ധ്വേ
ഏധെഏധ്വഹെമഹെ ॥൧൦൬॥

വ്യാ- മേൽപ്രകാരം ലട്ടിൽ ആത്മനെപദരൂപവും കാണുക-പ്രപു സിസ്മഃ ഏധതെ- സിസ്മേ ഏധേതെ- സിസ്വഃ ഏധന്തെ- മ പു- ത്വം ഏധസെ- യുവാം ഏധെഥെ- യൂയം ഏധദ്ധ്വെ- ഉ പു- അഹം ഏധെ- ആവാം ഏധാവഹെ- വയം ഏധാമഹെ- ॥൧൦൬॥

മൂ- ലട്ടോന്നേവത്തമാനാർത്ഥം
കരോതികരുതെഥവാ
ലഡ്ലൂ ഇട്ടിഡ്ഡ് തമകരൊ
ദകാഷ്ടീ ച്ചുചകാരവാ ॥൧൨൨॥
ആത്മനെപദ്യകരുതാ
കൃതചക്രെചകാണിഹ
വിദ്ധ്യാശിസ്സ്യാദിലിഡ്ഡ്ടൊട്ടം
കരൊതുകരുതാമപി ॥൧൨൩॥
കൃഞ്ചാൽകൃഞ്ചീതമറവള്ള
തെല്ലാംഭാവികൾകേവലം
ലൃട്ട്ക് ത്താരണ്ടിലുംല്യട്ടൊ
കരിഷ്യതികരിഷ്യതെ ॥൧൨൪॥
ക്രിയാൽക്രിഷ്ടീഷ്ടാശില്യങ്ങാ
കരിഷ്യദകരിഷ്യത
ംരംവണ്ണംസംസ്കൃതാചാര
മാംവണ്ണമറിയേണമെ ॥൧൨൫॥

വ്യാ- മേല്പഞ്ഞ ശ്ലോകങ്ങളാൽ കാലനിയമത്തോടെ ലകാരമാറത്തിന്റെ പ്രഥമ പുരുഷൈക വചനത്തിന്നു ദൃഷ്ടാന്തം ശെഷവും വിവരിക്കാം ॥൧൨൫॥

ധാതു- ഡുകൃഞ് —
വർത്തമാനകാലം-

ലഃട്ട - പരസ്മൈപദം-

	ഏ	ദ്വി	ബ
പ്ര-	കരോതി	കുരുതഃ	കുർവന്തി
മ-	രോഷി	കുരുഥഃ	കുരുഥ
ഉ-	കരോമി	കുർവ്വഃ	കുർമ്മഃ

മേല്പറഞ്ഞവയ്ക്കെല്ലാംക്കൂടി ഇവിടെ ചെയ്യുന്നു

ഭൂതകാലം

ലങ് - ലുങ് - ലിട്ട-

ലങ് - പരസ്മൈപദം.

പ്ര-	അകരോൽ-	അകുരുതാം-	അകുർവ്വൻ
മ-	അകരോഃ	അകുരുതം	അകുരുത
ഉ-	അകരവം	അകുർവ്വ	അകുർമ്മ

ലുങ്- ആത്മനേപദം.

〃	അകുരുത	അകുർവ്വാതാം	അകുർവ്വത
〃	അകുരുഥാഃ	അകുർവ്വാഥാം	അകുരുധ്വം
〃	അകുർവ്വി	അകുർവ്വഹി	അകുർമ്മഹി

ലുങ്

പ്ര-	അകാക്ഷീൽ	അകാക്ഷ്വാം	അകാക്ഷുഃ
മ-	അകാക്ഷീഃ	അകാക്ഷ്ടം	അകാക്ഷ്ട
ഉ-	അകാക്ഷം	അകാക്ഷ്വ	അകാക്ഷ്മ
	അകൃത	അകൃക്ഷാതാം	അകൃക്ഷത
〃	അകൃഥാഃ	അകൃക്ഷാഥാം	അകൃഢ്വം
〃	അകൃക്ഷി	അകൃക്ഷ്വഹി	അകൃക്ഷ്മഹി

ലിട്ട-

പ്ര-	ചകാര	ചക്രതുഃ	ചക്രുഃ
മ-	ചകർത്ഥ	ചക്രഥുഃ	ചക്ര
ഉ-	ചകാര	ചക്രവ	ചക്രമ
"	ചക്രെ	ചക്രാതെ	ചക്രിരെ
"	ചക്രുഷെ	ചക്രാഥെ	ചക്രുഢ്വെ
"	ചക്രെ	ചക്രവഹെ	ചക്രമഹെ

ഇവയെല്ലാം മലയാളത്തിൽ ചെയ്യേ എന്നമാത്രം

ലോട്ട

പ്ര-	കരൊതു കരുതാൽ	കരുതാം	കരവ്വന്തു
മ-	കുരു- കരുതാൽ	കരുതം	കരുത
ഉ-	കരവാണി	കരവാവ	കരവാമ
"	കരുതാം	കരാതാം	കരവ്വതാം
"	കരുഷ്വ	കരവ്വാഥാം	കരുദ്വം
"	കരവൈ	കരവാവഹൈ	കരവാമഹൈ

ലിങ്ങ്

പരസ്മൈപദം

പ്ര-	കര്യാൽ	കര്യാതാം	കര്യുഃ
മ-	കര്യാഃ	കര്യാതം	കര്യാത
ഉ-	കര്യാം	കര്യാവ	കര്യാമ
"	കരീത	കരീയാതാം	കരീരൻ

"	കൃഷ്ടിഷ്ഠാഃ	കൃഷ്ടീയാഷ്ഠാം	കൃഷ്ടീഷ്ഠ്വം
"	കൃഷീയ	കൃഷീവഹി	കൃഷീമഹി

മലയാളം, ചെയ്യാലും- ചെയ്യു- ചെയ്യുണെ- ചെയ്യട്ടെ- ചെയ്യാമെ- മുതലായ അർത്ഥം ശേഷംതാഴെയുള്ള ഭാവികൾ.

ലുൾ

പ്ര-	കർത്താ	കർത്താരൌ	കർത്താരഃ
മ-	കർത്താസി	കർത്താസ്ഥഃ	കർത്താസ്ഥ
ഉ-	കർത്താസ്മി	കർത്താസ്വഃ	കർത്താസ്മഃ
	കർത്താ	കർത്താരൌ	കർത്താരഃ
	കർത്താസെ	കർത്താസാഥെ	കർത്താദ്ധ്വെ
	കർത്താഹെ	കർത്താസ്വഹെ	കർത്താസ്മഹെ

ൢൾ

പ്ര-	കരിഷ്യതി	കരിഷ്യതഃ	കരിഷ്യന്തി
മ-	കരിഷ്യസി	കരിഷ്യഥഃ	കരിഷ്യഥ
ഉ-	കരിഷ്യാമി	കരിഷ്യാവഃ	കരിഷ്യാമഃ
"	കരിഷ്യതെ	കരിഷ്യേതെ	കരിഷ്യന്തെ
"	കരിഷ്യസെ	കരിഷ്യേഥെ	കരിഷ്യദ്ധ്വെ
"	കരിഷ്യെ	കരിഷ്യാവഹെ	കരിഷ്യാമഹെ

ആശിഷ്ലിലിങ്

പ്ര-	ക്രിയാൽ	ക്രിയാസ്താം	ക്രിയാസുഃ

(ലൃട്)

മ-	ക്രിയാഃ	ക്രിയാസ്ഥം	ക്രിയാസ്മ
ഉ-	ക്രിയാസം	ക്രിയാസ്വ	ക്രിയാസ്മ
	കൃക്ഷിഷ്ട	കൃക്ഷീയാസ്താം	കൃക്ഷിരൻ
	കൃക്ഷിഷ്ഠാഃ	കൃക്ഷീയാസ്ഥാം	കൃക്ഷിദ്ധ്വം
	കൃക്ഷീയ	കൃക്ഷീവഹി	കൃക്ഷീമഹി

ലൃങ്

പ്ര-	അകരിഷ്യൽ	അകരിഷ്യതാം	അകരിഷ്യൻ
മ-	അകരിഷ്യഃ	അകരിഷ്യതം	അകരിഷ്യത
ഉ-	അകരിഷ്യം	അകരിഷ്യാവ	അകരിഷ്യാമ
	അകരിഷ്യത	അകരിഷ്യേതാം	അകരിഷ്യന്ത
	അകരിഷ്യഥാഃ	അകരിഷ്യേഥാം	അകരിഷ്യദ്ധ്വം
	അകരിഷ്യെ	അകരിഷ്യാവഹി	അകരിഷ്യാമ

(ഹി

മലയാളം ചെയ്യും ചെയ്യാം.

ഇങ്ങിനെ സംസ്കൃമഭ്യുദയെ അറിയുന്നെടത്തോളം ഗുണമെന്നെയുള്ളൂ:

മൂ ധാതുസ്വഭാവാൽക്രിയയും
സകർമ്മകമകർമ്മകം
രണ്ടുജാതിവരുംതത്ര
തത്സമെതത്തുവെപിവാ ॥ഹനു-ഹ॥
രാമൊഭ്രദ്രാമനുണ്ടായി
രാമൊഹന്തിസ്മരാവണം
ശ്രീരാമൻ രാവണൻതന്നെ
ഹനിച്ചാനേവമാദിവൽ ॥ഹനു-റ॥

വ്യ- ധാതുക്കൾക്കു അനുരൂപമായി ക്രിയകളും അകർമ്മകം സകർമ്മകം ഇങ്ങിനെ രണ്ടുതരം പുതിയ വ്യാകരണക്കാരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ബഹുബഹുതരം അനുസരണ നിഷേധരൂപം ഇവ വ്യർത്ഥമെന്നതന്നെ പറയാം, മെല്ലെറഞ്ഞ അകർമ്മക സകർമ്മക രൂപമായ സംസ്കൃത നിയമംതന്നെമതി- സർവ്വത്ര യൊഗ്യമായിരിക്കും ഉം- ഭൂധാതു- അ ഭവതി= ഭവിക്കുന്നു. ഹന് ധാതു- സ- ഹന്തിഃസ്മ- കൊന്നാൻ- ഇവിടെ സ്മ എന്നു ചേർത്തു ഭൂതം പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം- യാവൽ- പുരാ- സ്മ- ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ചെരുന്നതായാൽ, വർത്തമാനം ഭൂതാർത്ഥത്തിലെന്നു കാണിപ്പാനാകുന്നു. ॥൫൫൬॥

മൂ- ണിച്ചെന്നാമയചേന്നു ണ്ടാം
ഹേതുകർത്തൃപ്രയോജകം
നളേനസാഗരെസേതും
കാരയാമാസരാഘവഃ ॥൫൫൭॥

വ്യ- ണിച്ച് = (അയ) എന്നു ഒരുവക ഹേതുക്രിയാപ്രത്യയം ഉണ്ടു. അതിൽ പ്രഥമക്കു ക്രിയാപ്രേരണകർത്തൃപവും കരണത്തിനു കർത്തൃപവും ഭവിക്കും. ഉം രാമൻ നള നെക്കൊണ്ടു സാഗരത്തിൽ സേതുവിനെ ചെയ്യിച്ചു. ഇങ്ങനെയെല്ലാം കാൺക. ॥൫൫൭॥

മൂ- കർത്താവിലഥകർമ്മത്തി
ലഥ ഭാവത്തിലുംതിധാ

ക്രിയാതൽക്കർമ്മഭാവങ്ങ
ളാത്മനെപദികേവലം ॥൫൩൮॥

വ്യ- ക്രിയകളുടെ പ്രയോഗം മൂന്നു വിധം കർത്താവിൽക്രിയ- കർമ്മത്തിൽക്രിയ- ഭാവത്തിൽക്രിയ- ഒടുവിലത്തേതുരണ്ടും ആത്മനെപദത്തിലെവരും. ഇതും മൂന്നിനെറയും പ്രയോഗഭേദം മേൽവാചകാലോകത്തിൽ കാണും.

മൂ- ലകാരംതത്തദ്വചനന്നി
ലാകണ്ഡ നാസ്തിയാസ്സ് തും
കാലാദിമൂന്നുമുണ്ടെന്നാ
ലേലാദിവചനംസഖെ. ॥൫൩൯॥

വ്യ- മലയാളത്തിൽ ക്രിയാപദത്തിന്നു ദ്രാവിഡവഴിക്കു ലകാരമെന്നൊരുവിധിയില്ല. കാലം- പുരുഷൻ- വചനം ഇവയെല്ലാം ഉണ്ടു. എന്നാൽ ദ്വിവചനം ഇല്ല. അതിനും നാമത്തിനെന്നപോലെ ബഹുവചനംതന്നെ പ്രയോഗമെന്നും കണ്ടുകൊള്ളുക.

മൂ- ഉന്നവും തടറിനുവുവാ
ന്നേയാൽകില്ലിലിത്തരം
ഇന്നുനന്നുൽപ്രമാണത്താൽ
വന്നുവേമെ യ്യിലേന്തിടും ॥൫൪൦॥

വ്യ- ഉന്നു- ഉം- ത- ട- റ- ഇ- ഇൻ- ഉു- ഉ-

ആൻ- എ- ആൽ- കിൽ- ഇൽ-ഇങ്ങനെ ചിലവയാ
കുന്നു, മലയാളത്തിലേക്കു നന്തൽപ്രകാരം വന്ന ക്രി
യാപ്രത്യയങ്ങൾ- ഇവ സംസ്കൃതനിയമപ്രകാരം ധാതു
ക്കളിന്മേൽ മാത്രമെന്നില്ല, പ്രകൃതികളിന്മേലും ചേ
ർന്നിരിക്കും. (ഉന്നു= കർ-) ഉ-ം വര + കർ + ആൻ=
വരുകറാൻ = വരുന്നാൻ. ॥൨൫൭॥

മൂ- വേരിന്മേലടുക്കാവാ
പേരടിക്കിക്കയുംതടി
വാതാവർ തരെകാൺകു
ന്റേപ്പോവാദിവിശേഷവും ॥൨൫൮॥

വ്യ- ധാതുവിനുമേൽ അ- A ക് A ക്ക - ഇവയി
ലൊന്നു ചേർന്നാൽ അതുതന്നെ വർത്തമാന ഭാവിക്രി
യാപ്രകൃതികൾ. ഉ-ം പറ + അ = പറയ് - പൊ
+ അ A ക് = പോവ് A പോക് - കൊട്ട + ക്ക =
കൊട്ടുക്ക - വാ എന്നതിനാൽ കാവിന്നാദേശമായി
മറെറക്ഷരങ്ങളും വരുമെന്നർത്ഥം. അറെറത്തിൽ ഉ-
(ശാരികചേർത്താലും തമിൾ മുറയുള്ള കൊള്ളാം: ഉ-ം
പറയു- പോവു A പോകു- കൊട്ടുക- എന്നാൽതാ
ഴെ കാണിക്കുന്നവയുള്ള ഭേദമുണ്ടുതാനും. വാ- (വർ)
താ- (തർ) ചിലതിനു ഭൂതത്തിൽ പ്രകൃതിഭേദം- കാ
ൺ- (കൺ) നോ- (നൊൻ) നാമക്രിയാപ്ര
കൃതിക്കു നാമത്തിലൊ പ്രാദിപതികത്തിലൊ ഇക്ക
A ക്ക ചേർത്താൽമതി. ഉ-ം മല + ഇക്ക = മലയ്ക്ക
കരി + ക്ക = കരിക്ക് മറും കാൺക. ॥൨൫൯॥

മൂ- പോയതിന്നിയുതാനാകു
മ്പോളിച്ചാദ്യുപധയ്ക്കിഹ
വൈയത്ഥ്യ വാരണാത്ഥ ന്താ
ന്മെയ്യെന്നവിധികേവലം ॥ ൨൯൮൬॥

വൃ- ഭ്രതകാലത്തിന്ന, ഇ- ഉ- ഇവമാത്രം മതിയാക്കാമെന്ന താഴെപറയുന്ന പക്ഷത്തിൽ അവയ്ക്ക ആധാരമായിരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്ക നിഷ്പ്രയോജനത്വം വരാതിരിപ്പാൻ തന്നെ പ്രകൃതി എന്ന വിധി- എങ്ങനെയെന്നാൽ- പറയുന്ന- പറഞ്ഞു- കൊടുക്കുന്ന കൊടുത്തു- കരിക്കുന്നു- കരിച്ചു- ഒരു വകയിൽ പറ + ഉന്നു= പറയുന്നു- പറ + ഞ്ഞ + ഉ= പറഞ്ഞു എന്ന പക്ഷത്തിൽ ഞ വ്യർത്ഥം പിന്നെ പറ + അ് = പറയ് + ഉന്നു= പറയുന്നു ഇങ്ങനെവരുന്ന- യ പ്രകൃതിക്ക ഭ്രതത്തിൽ സവർണ്ണാനുനാസികം ആദേശമാവുമെന്ന പറയുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. തമിഴിലുള്ള പറ + (ഇൻ) + ത + (ഉ)= പറഞ്ഞു= പറ്റു- ഇതിൽ- ഇൻ- ഉ- ഇവരണ്ടും ശാരികയാകുന്നവിനപക്ഷത്തിൽ ആദ്യം കാണിച്ചതു അധികം നന്നായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു വ്യാകരണത്താൽ രണ്ടു പക്ഷവും ഉപയോഗിക്കാമെന്ന രാല്പര്യം. ॥൨൯൮൬॥

മൂ- കാണാമകമ്മവേരിന്മേ
ലണയുംവല്ലിനംസകം
പിണയുംവല്ലിയെത്തമ്മിൽ
പ്പിണയ്ക്കുന്നവനുത്തമൻ ॥ ൨൯൮൯॥

വ്യ- അകമ്മ്ധാതുവിൽ പരം (ഇരട്ടിച്ചും) ക്തേത്വാ ൽ അതു പ്രായേണ സകമ്മ്കമാകും. ഉ-ം പിണയും പിണയ്ക്കും- പിന്നെ കുഴിയും- കുഴിക്കും നിറയും നിറയ്ക്കും- മുതലായവകാൺക. ॥൫൯॥

മൂ- കാലംനടപ്പതിന്നെല്ലാ
മൊന്നുതാനുന്നുകേരളെ
പുലരുന്നുസുഖേകാലം
മലരുന്നുസകരാരുഹം ॥൫൮൦॥

വ്യ- നടക്കുന്ന കാലമായ വൎത്തമാനത്തിന്ന കേവലം ഉന്ന എന്നൊരു പ്രത്യയമെയുള്ളു. ഉ-ം പുലർ + ഉന്ന= പുലരുന്നു- മലർ + ഉന്ന= മലരുന്നു- ധാവകകളുടെ സകമ്മ്പ്രകൃതിക്ക ഇത്ത ആകുന്നു. ഉ-ം പുലർത്ത് - മലർത്ത് - പിന്നെ കുലുങ്ങുന്നു- കുലുക്കുന്നു- കുലുക്കിപ്പിക്കുന്നു മുതലായവയും കാൺക. ॥൫൮൧॥

മൂ- ഭാവിക്കുമൊന്നുതാനുംകേ
ളുവുമപ്പുദയാദിയിൽ
ദൈവംഭൂണെക്കുമെന്നാലേ
കസ്സുരുകാമിതംസഖെ ॥൫൮൨॥

വ്യ- മേൽവരാനുള്ള കാലമായ ഭാവിക്കും കേവലം ഉ-ം എന്നൊരു പ്രത്യയമെയുള്ളു. എങ്കാൽ മഹ്വാദി നിത്യത- ധാവക അൎത്ഥത്തോടെ- ഉ A ഉന- പ്ര

ത്യയങ്ങളും ഏകദേശം ഭാവിക്കുട്ടത്തിരിക്കും ഉ-ം തു
ണയ്ക്കും- കൈവത്രു- ഒരു പക്ഷം- ആം എന്നക്രുടി ഭാ
വിക്ക ചിലപ്പോൾ ചേരുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. ഉ-ം
ഞാൻ പോവാം- ചാം പോം- ഇങ്ങനെ ധാതുപര
വും സാധു. ॥൫൮॥

മൂ- ഭ്രുതത്തിന്നിയ്യതാനെങ്കി
ലതിലുണ്ടപവാദവും
അരിനാത്തടറിന്നാലു
മിതിനാച്ചഞനാവുമാം ॥൫൮൨॥

വ്യ- കഴിഞ്ഞകാലമായ ഭ്രുതത്തിനു ഇ- ഇ- ഇവ
രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾതന്നെ മതിയെന്ന വിചാരിക്കുന്ന
പക്ഷം- ഉണ്ടു മുതലായവയിൽ അപവാദം വരും
അരിനാൽ തമിഴമുറയ്ക്കു മുമ്പറഞ്ഞ ഇ A (ഇൻ) ത
ടറ ഇവയും വന്ന വ്യാകരണത്താൽ ചഞ്ചന- ഉ-
ഇവയുംക്രുടി ആകെ ഒമ്പതും വേണ്ടിവരുന്നു. അല്ലെ
കിൽ പല ആദേശാഗമങ്ങളും മറ്റും കല്പിക്കേണ്ടിവ
രുന്നതു, നവീനപക്ഷമായിത്തീരുന്നതും ചില ആ
ക്ഷേപം വരുന്നതുമായിരിക്കാം എന്നാൽ മേൽപറ
ഞ്ഞ വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളായ പ്രത്യയങ്ങളുടെ അറ
ത്തിൽ ചേർക്കുന്ന ഉ കേവലം ശാരികയുമാകുന്നു. ലിം
ഗാദി ചിഹ്നം ക്രുടുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ഇൻ വരുമെ
ന്നും കാൺക. ॥൫൮൩॥

മൂ- ആടാദിവേരഞ്ചഴകാദിമെയ്യും
ചൂടീടുമീക്രിച്ചയതിന്മെലേച്ചും
ആടിച്ചുപാമ്പുംപലതീർത്ഥമാടി
ത്തേടികഴിക്കുന്നവനാടലുണ്ടോ ൫൬൩

വ്യാ- മേൽപ്പറഞ്ഞ ഒമ്പത പ്രത്യയങ്ങൾ സാമാന്യമായി ഇന്നിന്ന ധാതുപ്രകൃതികളിൽ വിഹിതമായിരിക്കുമെന്ന താഴെ ചില സൂത്രങ്ങളെ നോക്കിയും വിശേഷവിധികളെ പരിചയംകൊണ്ടു ഊഹിച്ചും അറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതാണു. ധാതുപാലോകത്തിൽ കാണാപുന്ന ധാതുവർഗ്ഗത്തിൽ (ആടു) മുതലായ ധാതുപരവും (അഞ്ചു അഴകു) മുതലായ പ്രകൃതികളിലും ഇ A ഇൻ ഇവയിലൊന്നതന്നെ കാണും. ഉ-ം ആടു + ഇ= ആടി A ആടു + ഇൻ + ആൻ= ആടിനാൻ- അഞ്ചു + ഇ= അഞ്ചി A അഞ്ചു + ഇൻ + അ= അഞ്ചിന- പിന്നെ അഴകു അഴകി മുതലായവ കാൺക. മേൽപറഞ്ഞ ധാതു പ്രകൃതികളിൽതന്നെ ഇ ക്ക പ്രകൃതി ചേർത്തുള്ള സകർമ്മക- ഹേതുക്രിയകളിൽ ദ്വിതത്തിൽ ഇച്ച ആയിരിക്കുമെന്നും അറിക. ഉ-ം ആടു + ഇക്ക= ആടിക്ക് - ആടിച്ചു- ആടുധാതുവിന്നു അഭിഷേകം ഇളക്കം- ഇങ്ങനെ രണ്ടർത്ഥവും തരം പോലെ കാൺക. ൫൬൩

മൂ- കാണാതന്നിക്കുറിനുമേൽഖരത്തി
ലാണിക്കുമേലീൻഞഴണൈകമേലും

പിണഞ്ഞു കാണാമപരത്രപാത്താ
ലിണങ്ങുമാറുള്ളവതാൻപ്രമാണം ൨൯൫

വ്യ- മേൽപറഞ്ഞ ഇ ഇൻഎന്നവറിൻെറ നിഷേധത്തെ പറയുന്നു. തകു, പുകു മുതലായ- കുറെഴുത്തിന്നു വഴിയെ വല്ലിനത്തിൽ വരുന്ന ധാതുക്കൾക്കു മേലും ഞ് ഴ് ണ് ഇവ അവസാനിക്കുന്ന ധാതു പ്രകൃതിമേലും വരില്ല- ശേഷം ടിക്കുകളിൽ തരംപോലെ കാൺക. ॥൨൯൫॥

മൂ- അരുക്കടക്കുത്തുതാമ്പന്വു
ച്ചൊൽക്കുമേൽസകഹേതുവും
അക്കാലമാത്തു മാപ്പിച്ചു
മുക്വെഞ്ചുകുവത്തിപോൽ ॥ ൨൯൬ ॥

വ്യ- ആർ, ക്രുർ, കയർ, നേർ മുതലായ ധാതുക്കളിൽ ക്ക പ്രകൃതിക്കു ത്ത പ്രത്യയംതന്നെ. ഉ-ം ആക്കു- ആത്തു. ക്രുക്കു- ക്രുത്തു. കയക്കു- കയത്തു മുതലായവ- ഗുരുവക ധാതുവിൽനിന്നുള്ള ആപ്പു- ക്രുപ്പു മുതലായ ഭാവനാമങ്ങളിൽ ഇക്കയ്യുടെ ഇച്ച. ഉ-ം ആപ്പിച്ചു- ക്രുപ്പിച്ചു. ഇവ സകർമ്മക ഹേതുക്കൾതന്നെ ക്രുപ്പിപ്പിച്ചു എന്നും കാണാം. എന്നാൽ അതിൽ ഒരു പ്പ- സൂത്രലംഘിതന്നെ ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളാം ൨൯൬

മൂ- എയ്യാദിമെയ്യിലുംതാവാ
മെയ്യുപാത്മനമന്വുകൾ
ഏക്കാദിക്കച്ചുതാന്തച്ചാ
നേച്ചേച്ചുപൂവൈരിയും ॥ ൨൯൭ ॥

വ്യ- എയ് - നെയ് - മുതൽധാതുക്കളുടെ പ്രകൃതിയായ- എയ്യു- നെയ്യു- മുതലായവയിൽ ത പ്രത്യയംതന്നെ. ഉ-ം എയ്യു നെയ്യു കൊയ്യു മുതലായവ ഏ- ക്കയ് - വെയ് - മേയ് - മുതലായ ധാതുക്കളിൽ ക്ക- പ്രകൃതിക്ക ച്ച- വരും. ഉ-ം ഏച്ചു- ത ച്ചു- A തച്ചാൻ മുതലായവ- തൽ + ഇ= തല്ലി- ചൊൽ + ഇ = ചൊല്ലി- ഇങ്ങനെ ഇകാരദ്വിത്വവും- അടിക്ക- പറക- എന്ന രൂപത്തിൽ വരുമെന്നും കാൺക. ॥൨൯൩॥

മൂ- ആടമുമ്പടയുംഞായ
മടയ്ക്കാദിസകമ്മവും
കൂടഞ്ഞുവന്നുനാഗാക്ക
ന്നാടച്ചുതുടദിമന്നും ॥൨൯൪॥

വ്യ- ആട- ഇട- മുമ്പായ ധാതുക്കളിൽ യ പ്രകൃതിക്ക ഞ്ച- വരും. ഉ-ം കൂട + ആ = കൂടയ് + ഉ ന്ന = കൂടയ്ക്കുന്നു. കൂട + ഞ്ഞ + ഉ = കൂടഞ്ഞു. പിന്നെ അടഞ്ഞു- ഉടഞ്ഞു- മുതലായവ- ഇവ പ്രായേണ അകമ്മകങ്ങൾ- യ്ക പ്രകൃതിക്ക- ച്ച- തന്നെ ഉ-ം ഉടയ്ക്ക- ഉടച്ചു- കൂടയിച്ചു- അടച്ചു- മുതലായവ- ഇവ സകമ്മകങ്ങൾ. അലച്ചു മുതലായവ അകമ്മകമെന്നും കാൺക. ॥൨൯൪॥

മൂ- ആഴാദിയിലുകാരന്താ
നാണവാണുപുകണ്ണുതെ

(൧൩൯)

ഉരുളാദിടതേടീട്ടും
കരണ്ടുവെലികാതലും ॥൧൩൨॥

വ്യ- ആഴ- നുഴ മുതലായവയിൽ ഉ- പ്രത്യയം തന്നെ വരും. ഉ-ം ആഴ + ഉ= ആണ- പിന്നെ താണ- പുക് ണ്ണ കേണ മുതലായവ ഇവിടെ ഴ = ൽ-. എന്നതിന്നു ണ് = ൺ- ആദേശമെന്നും കാൺക, ഉരുൽ- ചുരുൽ- കരൽ- മുതലായവയിൽ ട- പ്രത്യയംതന്നെകാണും. ഉ-ം കരൽ + ട + ഉ= കരണ്ട. (ൺ= ൽ) ഉരുണ്ട- പിരണ്ട- ചുരുണ്ട മുതലായവ കാൺക. ॥൧൩൨॥

മൂ- ഏലാദിക്കുറപററീട്ട
മേറുതോറവുധനഞ്ജയൻ
കടാദിക്കുന്നവന്നീട്ടും
കടന്നുകപിലംകയിൽ ॥൧൩൩॥

വ്യ- ഏൽ- തോൽ മുതലായ ധാതുക്കളിന്മേൽ റ പ്രത്യയം പററും ഉ-ം ഏൽ + റ + ഉ= ഏററു- തറു + റ + ഉ= തററു- (ൽ=റ). ॥൧൩൩॥

മൂ- ആപാപ്രകൃതിലോപിച്ചു
മീന്തന്നേപായിതേവിയും
വാവന്നുതാതനുചാച്ചൽ
ചതുച്ചുന്നിവകണ്ടനി ॥൧൩൪॥

വ്യ- ആ- പാ- മുതലായ ധാതുക്കളുടെ ആകു- പാകു- മുതലായ പ്രകൃതികൾ ലോപിച്ചു ധാതുവിൽതന്നെ ഇ A ഇൻ നടപ്പു- ഉം- ആയി- പായി മേവി- ചിലതിൽ പ്രകൃതി ലോപിക്കാതെയും- ഉം ക്രുകി- തുകി- വാ (ധാ) വർ + (പ്ര) ഉ= വന്നു- നകാരത്തിൽ ദ്വിതീയം സന്ധിമുറയ്ക്കു കാൺക. ചാ (ധാതു)ചർ (പ്ര) + ത + ഉ= ചത്തു- ॥൮൩॥

മൂ- ഇച്ചൊന്നതോർത്തു മറെറല്ലാ
മച്ചേലിൽകണ്ടുകൊൾകിലൊ
പിച്ചയല്ലക്രിയാഭാഗം
പച്ചയായറിയാംദ്വിധം ॥൮൪॥

വ്യ- സ്പഷ്ടം-

മൂ- നഞ്ഞാംമൻസംസ്കൃതംപിന്നി
ലല്ലില്ലാകേരളത്തിലും
മഞ്ഞനാസ്തീഹനഞ്ഞല്ല
പുല്ലാകായില്ലയെങ്കിലും ॥൮൫॥

വ്യ- സംസ്കൃതത്തിൽ ക്രിയാർത്ഥത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതിന്നു നഞ്ഞെന്നനകാരംതന്നെ ക്രിയാപദത്തിന്നു മുമ്പിൽ വരും: ഉ-ം ന അസ്തി (ഭവിക്കുന്നില്ല) കേരളത്തിൽ ആ അല്ല് ഇല്ല ഇവയിലൊന്നു പിന്നിൽ വരിക ന്യായം. ഉ-ം ആക് + അ= ആകാ- വർ + ഇല്ല= വരില്ല. ചിലപ്പോൾ ഒല്ലാ= ഒലാ- ആരുത്തു-

വരും- ഇ-ം പോവ് + ഒല്ലാ= പോവൊല്ലാ പൊ വരുതു- എന്നാൽ ആ ഒഴികെ ക്രിയാനാമത്തിന്റെ പി ന്നിൽപൂണ്ണക്രിയയുമാകും. ॥൨൪൨॥

മൂ- അകമ്മമെയ്യിരട്ടിക്കിൽ
സകമ്മകവുമായ്നിരും
പോകുംവൃഥാവിലായസ്സും
പോക്കുമജ്ഞാനിയായവൻ ॥൧൪൩॥

വ്യ- അകമ്മക പ്രകൃതികളിലെ കകാരവും മറ്റും ഇരട്ടിച്ചാൽ അവതന്നെ മിക്കതും സകമ്മകമായിത്തീരും ഇ-ം- പോകും പോക്കും പിന്നെ- ഒഴുകു- ഒഴുക്കു- നിറയു- നിറയ്ക്ക- പറയു- പറയിക്കു- മുതലായവ നൊക്കിഗ്രഹിക്കാൽക. ൧൪൩

മൂ- ഹേതുരൂപങ്ങളിത്തിപ്പി
സാമാന്യേനസകമ്മമെ
വരുത്തിനളനേതൈമീ
രമിപ്പിച്ചുസതീസദാ ॥൧൪൪॥

വ്യ- ഇവിടെ ഹേതുക്രിയകൾക്കു പ്രായേണ സക മ്മകംതന്നെ മതിയായിരിക്കും എങ്കിലും- ഇ- ത്തി- പ്പി- ംരംവക പ്രത്യയങ്ങൾ ഒന്നാ രണ്ടോ ചേർന്നാ നടക്കും. ഇ-ം വരുത്തി- വരുത്തിച്ചു- വരുത്തിപ്പിച്ചു പിന്നെ കൊല്ലിച്ചു- കൊല്ലിപ്പിച്ചു- മുതലായവയും കണ്ടുകൊൾ. ॥൧൪൪॥

(൧൯൯)

മൂ- ആരുന്നാളാരായിരെന്നൊ
മന്നാല്ലിംഗാദിലക്ഷണം
വന്നിടുന്നവയറത്തി
ലുന്നംകവിയിലാകവെ ॥൧൫൫॥

വ്യ- ഭാരതദേശത്തിലെ മറെറാരു ഭാക്ഷയും വഹിക്കാത്ത ഒരു വിശേഷവിധി തമിഴിനുണ്ട്. അതു ക്രിയയിൽ ലിംഗചിഹ്നം കൂടി ഉള്ളതാകുന്നു. അവ ഇവിടെ കവികളിൽ മാത്രം പ്രയോഗിച്ചുകാണും. ഇന്നു ൽപ്രകാരം ആവക ലിംഗാദി പ്രത്യയങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാകുന്നു.

പ്ര-	ഏക	ആൻ ആൾ	ബഹു	ആർ
മ-	ഏക	ആയ	ബഹു	ംരുംർ
ഉ-	ഏക	ഏൻ	ബഹു	ഓം

ഇവ ചേത്ത ഉദാഹരണങ്ങൾ മേൽ പലേടത്തും കണ്ടിരിക്കാമെങ്കിലും ഇവിടെ കാണിക്കാം. അവൻ കണ്ടാൻ അവൾ കണ്ടാൾ അതു കണ്ടു നീ കണ്ടായ-ൻർ A നിങ്ങൾ കണ്ടീർ- ഞാൻ കണ്ടേൻ- ഞങ്ങൾ കണ്ടോം അവയിൽ ംരുംർ- ഓം ഇവ വളരെ പുരുക്കമെ പ്രയോഗിച്ചു കാണൂ. ഏൻ എന്നുള്ളത അൻ- എന്നമായിരിക്കുന്നു. ഉ-ം പോകുവൻ= പോകുവേൻ.കണ്ടായൊ (കോയം) ॥൧൯൯॥

മൂ- കൂടന്തതായതുല്യംതാൻ
വിനയേച്ചുമിയുക്കളെ

വരുമാനന്താവുംതുവൽ
തരാതെവരുവാൻപണി ॥ ൪൩൩ ॥

വ്യ- കൂടാതെതന്നിൽ ത- യ പ്രത്യയങ്ങളാൽ വരുന്ന അവ്യയീ ഭാവക്രിയകൾക്ക് ശരിയായി മലയാളത്തിലെ അപൂർണ്ണക്രിയകളായ വിനയച്ചങ്ങൾക്ക് ഇ- ഉ- രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങളുള്ളവ ഇവിടെ പൂർണ്ണ ക്രിയകൾക്കുതന്നെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതിനുമുമ്പു പലപ്രയോഗവും കണ്ടിരിക്കും- എന്നാൽ അവകൾക്ക് അപൂർണ്ണതാചിഹ്നം മിക്കതും അല്പ ചന്ദ്ര രേഖയാലൊ ഈ ശാരികയാലൊ-സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു. പിന്നെ നിഷേധത്തിൽ തു- ശാരികയോടുകൂടി വ- പ്രത്യയം കാണും ഉ-ം തർ + ആ + തു + വ= തരാതെ- കാണാതെ ചെയ്യാതെ മറ്റും കാൺക, പിന്നെ സംസ്കൃതത്തിലെ ചതുർത്ഥിയിലുള്ള -തും പ്രത്യയത്തിനു പകരം ഇവിടെ ആൻ പ്രത്യയം നടക്കും. ഉ-ം വർ A വരു + ആൻ= വരാൻ A വരുവാൻ. ॥൪൩൩॥

മു- പൊരുവാമുരണ്ടിനു
മേവിധിപ്രാർത്ഥനോട്ടുമേൽ
പോരുപോകട്ടെ ഞാനിപ്പോ
ളൊരുകാര്യുതരാംസഖെ ॥൪൩൪॥

വ്യ- മുൻപറഞ്ഞ ഉ- ഊ- പ്രത്യയങ്ങൾ പ്രകൃതിക്കു ചേർന്ന മട്ടാദ നടപ്പു മുതലയവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഉ-ം അങ്ങനെ വരു- നടക്കു- നല്ല- മുതൽ കാണുക. പിന്നെ ഒട്ടു എന്നതിനു മേൽ ഏ- ചേർന്

ഒരുവക വിധി പ്രാർത്ഥനയേയും കാണിക്കും- ഉ-ം- ആകട്ടെ+ ഒട്ടെ+ എ= ആകട്ടെ- പൊകട്ടെ- ഇരിക്കട്ടെ- മുതൽ കാണ്ക. ॥൨൭॥

മൂ- ഭ്രുതഭ്രുതമസംഭ്രുത
ഭ്രുതത്തിന്നേയുമന്തമാം
പെരുമ്പാമ്പന്നതിന്നാനേ
കണ്ടേനെമീനലോചനാം ॥൨൭൭॥

വ്യ- വളരെ മുമ്പുകഴിഞ്ഞ കാലത്തിൽ ഉണ്ടാവാത്ത ഒരു കാഴ്ച്ചയെ കുറിക്കുന്നതും ഏതന്നെ- ഉ-ം- തിന്നാനെ- കണ്ടെനെ- ഇവയുടെ നിശ്ചയാർത്ഥവും വരും.

മൂ- മുമ്പിന്നാംവിനയേച്ചുത്തി
ലാലിൽസംഭാവനാവ്യയം
വലഞ്ഞാലുപകാരത്തെ
ചെയ്യിലായവനുത്തമൻ ॥൨൭൮॥

വ്യാ- മുൻപറഞ്ഞ ഇ- ഉ- ത- ട- റ- മുതലായ ഭ്രുതരുപത്താലുള്ള വിനയേച്ചുത്തിന്മേൽ (ആൽ) സാധാരണ പ്രകൃതികളിൽ- ഇൽ- A കിൽ- ഇവകളാൽ സംഭാവനരുപമായ ക്രിയകളുണ്ടാകും അവയും അപൂർണ്ണങ്ങളും അവ്യയീഭാവങ്ങളും തന്നെ ഉ-ം- വലഞ്ഞു+ ആൽ= വലഞ്ഞാൽ- ചെയ്യ്+ ഇൽ ചെയ്യിൽ മറ്റും കാണ്ക- സംഭാവനയെന്നാൽ ഭവിക്കാ

മെന്നുഹിക്കുന്നതുതന്നെ-

മൂ- ആലിനെല്ലുങ്ങറിക്കെല്ലാ
മാശിസ്സുംവിധിയുംമതം
കാലമാകിലുമീവണ്ണം
പോയാലുംമകനെവനെ ॥൬൯൦॥

വ്യാ- മുൻപറഞ്ഞ സംഭാവനയുടെമേൽ വരുന്ന ഉം- പ്രത്യയം വിധി- ആശിസ്സുപ്രാർത്ഥന മുതലായ വയെ കാണിക്കും- ഉ-ം- പോയാൽ + ഉം= പോ യാലും- പ്രകൃതിക്കുമേൽ എല്ലായിപ്പോഴും മുൻ വിന യേച്ചിത്തിന്നുമേൽചിലപ്പോഴും ഉം- പ്രത്യയം അനു വാദകത്തെ അല്പനിബ്ധം മാത്രം കാണിക്കും. ൬൯൦

മൂ- എന്നല്ലിലതുവേണ്ടെല്ലാ
ലെന്നുപോലുനവേതുകൾ
തന്നിലെമുട്ടുകൾക്കെല്ലാ
മൊന്നിലുണ്ടാകുമൂനതാ ॥൬൯൧॥

വ്യാ- എൻ- അൽ- ഇൽ- അതു വേൺ- ഉൽ- ഒൽ- പോൽ ഇവ ഊനക്രിയാധാതുക്കൾ ഇവറിൽ നിന്നുഭവിക്കുന്ന ക്രിയകൾക്കു കാലാദി ലക്ഷണങ്ങ ളിലൊന്നിൽ കുറവുണ്ടായും മിക്കതുമവ്യയസ ദൃശഭാവ മായുമിരിക്കും: ॥൬൯൧॥

മൂ- എന്നിന്നുകാണാമെന്നെങ്കി
ലെന്നാലവ്യയമെന്നുകു

(൨൩൦)

എന്നാൽവിനകളായിട്ട്
മെന്നാനെന്മാന്മെന്നവാൻ ॥൨൩൨॥

വ്യ- എൻധാതുവിൽനിന്നു (സം) (ഇതി- ഇത്ഥം ഏവം) ഒരം അർത്ഥത്തിൽ എന്ന (യദി തഥി ചേൽ) ഒരം താല്പര്യത്തിൽ എങ്കിൽ= എന്നാൽ ദ്വതം നിശ്ചയത്തിലും എന്നവാൻ= എന്മാൻ ഭാവി സംശയത്തിലും വരുന്ന ക്രിയകളുമായിരിക്കും. എന്നുക- എന്നതു പൂർണാനന്തക്രിയാനാമരൂപം (കൃത) കാണും ഇവയിൽ- എന്നു- എന്നതു- എന്ന രൂപങ്ങൾക്കു കർത്തൃപ്രയോഗവും കർമ്മണിപ്രയോഗവും മറ്റും ഗാർഭവയഹസൊസ്സുവർകൾ കാണിച്ച മോഷ്ടികൾ മലയാളവിദ്വാന്മാർക്കു മരു നേരമ്പോക്കായി തീർന്നിരിക്കുന്നതു അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞ വ്യസനിക്കാതിരുന്നതും ആശ്ചര്യം തന്നെ. ॥൨൩൨॥

൩൦ അല്ലിൽനിന്നല്ലയില്ലോരൊ
ന്നല്ലായ്മാദിസമസ്തവും
അല്ലലല്ലെന്നഭാവിച്ചാ
ലില്ലയെന്നവരുന്നതൊ ॥൨൩൩॥

വ്യ- അൽ- ഇൽ- ഇവരണ്ടും നിഷേധധാതുക്കൾ (സ) ന A നൊ എന്നതിനു ശരിയെങ്കിലും ഒരു പൂർണ്ണക്രിയയായി നടക്കുംതാനും. ഇവയിൽ അല്ല- ഇല്ല- അലാ എന്ന ഓരൊ രൂപം മാത്രം കാലഭേദം ക്രൂടാതെ നടക്കുന്ന അവ്യയ,. ഉ-ം പോ

വില്ല- പോകുന്നില്ല- പോയില്ല- അല്ലായ്ക- അല്ലാഞ്ഞു മുതൽ സമാസജ്ഞകൾതന്നെ. ॥൧൩൫॥

മൂ- അരുവേരതിലുണ്ടാകു
മരുതെന്നൊന്നുഭാവിതാൻ
ഒരുനേരവുമുൾക്കാമ്പി
ലരുതായ്മനടിക്കൊലാ ॥൧൩൬॥

വ്യു- അരുധാതുവിൽനിന്നു അരുതു എന്നൊരു നപുംസക ക്രിയാരൂപംമാത്രം അവ്യയമായിനടക്കുന്നു- അരുതാഞ്ഞു- അരുതായ്ക- മുതൽ സമസ്യകൾ ॥൧൩൬॥

മൂ- വേണിന്നുവേണംവേണ്ടാതാൻ
വേണുനുവേണ്ടുവേണുക
വേണംനല്ലൊരുതൻറെട
മാണിന്നുംപെണ്ണിനുംസഖെ ॥൧൩൭॥

വ്യാ- വേൾ ധാതുവിൽനിന്നും വേണം- വേണ്ടു. (അകാലം) വെണുന്നു (വ) വേണ്ടു A വേണ്ടാ (ഭാ) വേണുക എന്നു പഴയനാമരൂപവും ഉണ്ടു- പിന്നെ വേണ്ടാഞ്ഞു- വേണ്ടായ്ക- ഇവമുതൽ സമസ്യകൾതന്നെ ॥൧൩൭॥

മൂ- ഉള്ളതിന്നുണ്ടുപിന്നുള്ളു
മുള്ളുവേരുള്ളുവങ്ങുള്ളൻ

(൧൨൬)

മുള്ളുള്ളവള്ളിയേനോക്കി
ലുള്ളുള്ളതെല്ലുണ്ടുട്ടശ്ശ്ടം ॥൧൯൯൬॥

വ്യാ- ഉൽ ധാതുവിൽനിന്ന- ഉണ്ട- (വത്ത) ഉ
ള്ള- (ഭാ) ഉള്ളപേരെച്ചം- പിന്നെനാമം- ഉള
വു- ഉളൽ- ഇവതന്നെ ഉണ്ട എന്നത സകമ്മക
മെന്ന (ഗാ) കാണിച്ചത ഒട്ടും ചേരുന്നതുമല്ല- അ
തെപ്പൊഴും അകമ്മകംതന്നെ- ഉണ്ടാകുന്ന മുതൽ
സമാസജങ്ങൾ ॥൧൯൯൭॥

മൂ- ഒല്ലൊല്ലാവല്ലവേമേലാ
നല്ലമാററങ്ങളോക്കിലൊ
ഒല്ലാതകാരിയംചെയ്യാ
ലെല്ലാംവല്ലായ്മയായ്തീരും ॥൧൯൯൮॥

വ്യാ- ഒൽ ധാതുവിൽനിന്ന- (ഒൽ=ക്കുട്ട) ഒല്ലാ-
ഒലാ- വേലാ A മേലാ ഇവയെല്ലാം ഭാവിനിഷേ
ധങ്ങൾ- ഒ=വ=മ- ആയി വന്നതെന്നറിക ॥൧൯൯൮॥

മൂ- പോലിന്നുപോലെ പൊല്ലുംപോ
ലുപമാകേട്ടുകേളിയും
നാലാൾപോലെനടക്കുന്നോ
ന്നാലിലൊന്നായ്തീരുംപോൽ ॥൧൯൯൯॥

വ്യാ- പോൽ ധാതുവിൽനിന്ന-പൊലെ A പൊ
ൽ- പോലും A പോൽ- ഇവ തമിഴിൽ ബഹുളല്ല

ര ക്രിയാദ്ധ്വഗത്തെ വഹിക്കുമെങ്കിലും ഇവിടെ ക്രിയാലക്ഷണം കേവലം വിട്ട- ഉപമവാചകംകേട്ട കേളി സൂചകം- (ശാ) അവനെപോലെ എന്നതിൽ പോലെ എന്നത അവനെ എന്ന ദ്വിതീയയെ വഹിക്കുന്നതിനാൽ സകർമ്മകക്രിയയായിപ്പറഞ്ഞതു ഒരുസ്ഥതതന്നെ അല്ലാത്തപക്ഷം- പ്രതി- അന്തരാ മുതലായ സംസ്കൃതാവ്യയങ്ങളും ദ്വിതീയയെവഹിക്കുന്നതിനാൽ സകർമ്മങ്ങൾ തന്നെയാകേണ്ടിവരും ഇതിൽ പോലുക പഴയരൂപം (ക്രിശാ) ॥൯൩൨॥

മു- ആണ്ട്ടിപ്രായമായിങ്ങു
കാണുമേകാമധൊനപോൽ
ആക്കായിച്ചെയ്ത് നിയ്യായി
നാശമായി നമുക്കിഹ ॥൯൩൩॥

വ്യാ സംസ്കൃതത്തിൽ കലി ധാതുപോലെ ഇവിടെ ആ=ആങ്ങ ധാതുവിന്റെ രൂപം ദ്വിതത്തിൽ പ്രത്യേകവും ബഹുവിധ പ്രയൊഗത്തെ വഹിക്കും- ഉ- ം- ആക്കുആയി എന്നതിൽ ഉദ്ദെശപൂർത്തിമാത്രം- നി ആയി- എന്നതിൽ കാരണാർത്ഥം- നാശമായി എന്നതിൽ സംഭവാർത്ഥത്തിൽ പൂണ്ട ക്രിയാപ്രയൊഗം മറ്റും കാണ്ക.

ഇതി ക്രിയാലൊകം സമാപ്തം.

മൂ- സ്വരാദിപാതവുംമറവും
ചേരുമവ്യയജാതിയിൽ
പരമാംരണ്ടിലുംപറാ
തൊരുജാതിയതാമിഹ ॥൬൦॥
സംസ്കൃതത്തിൽപുനശ്ശശ
ദ്ധന്തയാവദ്ദ്യദാതദാ
ചിരായബലവത്സുഷ്ഠു
ചിച്ഛനാന്തങ്ങളുംലഘ്വ ॥൬൧॥
കഞ്ചിദീക്ഷന്മനാഗല്പം
സദ്യസ്സുപദിതൽക്ഷണം
സാംപ്രതംസംപ്രതിഹഠാൽ
കിമുസച്ഛ്യുതിനിഭ്രം ॥൬൨॥
കദാചിജ്ജാതുചാജസ്രം
കേവലംസഹസാജ്ഞസാ
ഇദാനീമനവഹംനിത്യം
മുഹുരിത്യാദിയവ്യയം ॥൬൩॥

വ്യാ- സ്വഃ (സ്വർഗ്ഗം) മുതലായി മിലനിപാതമായ വയുംമറവും എന്നപറഞ്ഞതിനാൽ- നാമക്രിയാപദങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു ലേശിച്ചവയെല്ലാമെന്നും കണ്ടുകൊള്ളണം. രണ്ടുമുതൽ നാലുക്രടി മൂന്നശ്ലോകങ്ങളിൽ സംസ്കൃതാവ്യയങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു- ഉ-ം- പുനഃ- ശശ്വൽ- ഹന്ത- പിന്നെ മൂലത്തിൽ പറയാത്തയഥാ- തഥാ മുതലായവയും കണ്ടുകൊൾക- ॥൬൩॥

മൂ- ഓരോവിഭക്തിരൂപങ്ങൾ
കേചിലിന്നിവയെങ്കിലും
തൽപ്രയോജനമില്ലെങ്കി
ലവയവ്യയമാംഗ്രഡം ॥൮൭॥

വ്യാ- ഒരു ശബ്ദാന്വയത്തിൽ ചില വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ ചേർന്നുകാണുന്നതിനാൽ അവ അവ്യയമല്ലെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ- എന്നാൽ ഏതു വിഭക്തിരൂപംചേർന്നിരിക്കുന്നുവൊ അതിനെറെയൊ മറെറാ അനുഭവാജനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവ അവ്യയമായിത്തന്നെയിരിക്കും- ഉ- ം- വേഗേന- വേഗാൽ- വേഗത്തിൽ- ഇഹത്തിൽ- ചിരേണ:- ചിരായ- ചിരാൽ- ചിരസ്യ- മേല്പറഞ്ഞവയിൽ രൂപഭേദമുണ്ടെങ്കിലും- അർത്ഥാനുഭവത്തിന്നു ഭേദമല്ലെന്നറിക- മെൽപ്രകാരംതന്നെ ഇവിടെ- ഇവിടെക്ക- ഇവിടത്തിൽ ഇവിടത്തിലേക്ക മുതലായവ കണ്ടുകൊൾക ചിലപ്പൊൾ അവിടത്തിൽ- അവിടുന്നു- മുതൽക്ക വിഭക്തിയും പറയാം ॥൮൮॥

മൂ- സ്ഥലകാലപ്രകാരാദി
പ്രമാണാർത്ഥങ്ങൾമിക്കതും
അവ്യയീഭാവമന്നീടും
ദിവ്യഭാഷാനുസാരതഃ ॥൮൯॥

വ്യാ- സ്ഥലം- കാലം- ദിക്ക- പ്രകാരം- അളവു- ഇത്യാദി അർത്ഥത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ മിക്കവാറും

അവ്യയം- ഉ- ഒ- അഖിടെ- അപ്പൊൽ- അങ്ങനെ അതു- ഇതു- അങ്ങ - താഴെ സാധാരണയായി കി ല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്രൂടി കാണിക്കുന്നു. ॥൧൭൪॥

മൂ- വണ്ണംപ്രകാരമുടനേ നലമോടുചെമ്മെ
തിണ്ണംതെരിക്കുന നിരക്കെപരക്കെയെ
ന്നതും॥ ഏറെക്കുറെപ്പലചിലാപ്പടിയെതു
മാറും തോറുംപെരുത്തു പൂനാരങ്ങനെ
യെങ്ങുമേല്പാം ॥൧൭൫॥

വ്യാ- സ്പഷ്ടം- ഇവക്രടാതെയും ചിക്കുന- പെട്ടുന- പരിചിൽ- പരിചൊട്ട- അകലെ- അടുക്കെ- അ ന്നു- ഇന്നു- അതു- എന്നാൽ- അന്നാൽ- കിഴക്ക- വടക്ക- മുതലായവയും മുൻകാണിച്ച സംസ്കൃതാവ്യയ ങ്ങളും മറ്റും പ്രയോഗങ്ങളെ കണ്ടറിഞ്ഞു യഥാക്ര മം വകതിരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതല്ലാതെ നൂവയുടെ പ്ര യോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു അധികം പറയുന്നതനാവിശ്യ മായിരിക്കാം ॥൧൭൫॥

മൂ- സ്വരാന്തമെച്ചമുനംവാ
തരമ്പോലൊരുവന്തവും
ചേരുമവ്യയജാതിക്കു
ശീരിലേതിയോക്കിലൊ ॥൧൭൬॥

വ്യാ- അ- എ- മുതലായ സ്വരങ്ങളവസാനിക്കു ന്ന വന്ന വരാതെ പേരെച്ചമായ അം- അയ-

അകുന്ന വിനയച്ചമായ കൊണ്ടു- വന്നാൽ- ഊന്ന് ക്രിയകളായ എങ്കിൽ വേണം ഒരുവന്തരായ ഇരി പ്പോരുഇവയെല്ലാം ശ്രീശരീരിക്ക അവ്യയങ്ങളായി രിക്കും ഒരം ഭാഗത്തിൽ ഗ്രണ്ടട്ട്സാസ്ത്രിന്റെ അരിപ്രാ യത്തെ തെളിച്ചു (ഗാ) പറഞ്ഞതോടത്തോളം ശാസ്ത്രവി രുദ്ധമാകുന്ന എന്നാൽ ചില വിശേഷതിനെല്ലുംമറുംവ രുന്ന എ- പ്രത്യയം സമാസത്തിൽ ആഗമമെന്നു(ഗ്ര) പറഞ്ഞതു അനുഭവത്തിന്നൊക്കുന്നില്ല ഉ- ം- ഗീതി ലെ- രീതി ഇതു വ്യസ്തമായി നല്ലതു. ॥൫൭॥

മൂ- സംസ്തുതന്തന്നിലേവാവാ
നാൻ-ണ്ടു-ബഹുധാവരം
എങ്ങാനും-പോയിതാരാണ്ടു
മെന്തുവന്നതിറിഞ്ഞതെ ॥൫൭൮॥

പ്യാ- (സം) വികല്പാർത്ഥത്തിൽ വരുന്നവാ- ഇഖി ടെ വാൻ എന്നാവും ഉ- ം- എഞ്ഞുവാൻ- ആരുവാ ൻ- പിന്നെ അതു ലോപിച്ചു- ആൻ എന്നായി- ഉ- ം-എങ്ങാൻ- ആരാൻ- പിന്നെ- ആൻ- ആണ്ടു ആയി- ഉ- ം- ഏന്താണ്ടു- എന്നാണ്ടു- എങ്ങാണ്ടു- ഓൻ-എൻആക്കി- ആദ്ദാസമായി- എങ്ങെൻ- എന്നും കാണും- ഇവയിൽ- ഉ- ം- ചേർത്തു പൂർത്തിയുമാക്കാം- എങ്ങാനും- (ഗ്ര) ഇതിനെ- ആനും- ഏനും- ആ ണ്ടും- എന്നുംമറും പറഞ്ഞതു സൂക്ഷ്മത്തിലെത്താതെ തന്നെ.

അവ്യയാലൊകം സമാപ്തം.

വിശേഷണാലോകം

൫- അതുമൂലരൂപാച്ചട്ടന്വേ
രാന്ത്യക്രിയകളന്തഥാ
അതുമേവിശേഷണംകാമം
കിന്തുശീവ്വാണരീതിയും ॥൧൨൭॥
വീരനാംഖരനെക്കൊന്ന
രാമനായമഹാരഥൻ
പാരിക്കുദൈവമാകുന്ന
കാമിക്കുന്നഫലപ്രദൻ ॥൧൨൮॥

വ്യാ- ഓരം മലയാളത്തിൽ- സംസ്കൃതരീതിയിൽ രണ്ടു വിശേഷണ പ്രയോഗം നടപ്പുണ്ട്. ഉം നന്ദനൻ സുന്ദരൻ കൃഷ്ണനെഴുഴുന്നെള്ളി- എങ്കിലും ദ്രാവിഡരീതിയിൽ വിശേഷണം രണ്ടുരൂപമാകുന്നു. ഫ- അ എന്ന ധാതുവിൽനിന്നുള്ള ത്രികാലരൂപങ്ങളെ അറുത്തിൽ വ്യസുമൊ സ്മസുമൊ ആയി വഹിക്കുന്ന നാമപദങ്ങളും- ഫ- അപ്രകാരംതന്നെ ത്രികാലരൂപത്തിലും അ- എന്ന ചുട്ടെഴുത്തു സമസുമായിതന്നെ ചേർത്ത ക്രിയാപദങ്ങളും ആകുന്നു- ഉം വീരൻ ✣ ആം= വീരനാം- ഖര വിശേഷണം- രാമൻ ✣ ആയ= രാമനായ- മഹാരഥവിശേണം- ദൈവം ✣ ആകുന്ന= ദൈവമാകുന്ന- പിന്നെ കൊന്ന ✣ അ= കൊന്ന- കാമിക്കുന്ന ✣ അ= കാമിക്കുന്ന- ഭാവിയിൽ സപ്തസപ്തരൂപം- പാരിക്കും- ഇവയെല്ലാം

ഫലപ്രദ= ംരംശ്വര- വിശേഷണം- മറ്റും കാൺക. ഇങ്ങനെയെല്ലാം കണ്ടുകൊള്ളേണ്ടതിന്റെ പുറമെ, ഇവയിലുള്ള കാലഭേദത്തെ- കവികളുടെ സൂക്ഷിക്ക മാറില്ലെന്നും മേൽ ഉദാഹരണങ്ങളാൽ കാണേണ്ടതാകുന്നു- ത്രേതായുഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഖരവിശേഷണത്തിൽ, ആം- ശാശ്വതമായ ദൈവവിശേഷണം- പാരിക്ഷം- ഇവ- ദ്വാപിയായിരിക്കുന്നതുതന്നെ- ദൃഷ്ടാന്തം- വീരൻ ഖരൻ- രാമൻ മഹാരഥൻ- ഇങ്ങനെയുള്ള നാമമാത്ര വിശേഷണ പ്രയോഗമാകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ, ഒരു- എന്ന- ഇവയും അന്തത്തിൽ ക്ര മേണ സമസ്ത, വ്യസ്തമായവയും കാൺക.

സംസ്കൃത ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾ

മൂ- പ്രാദിയാമുപസർഗ്ഗങ്ങ
ളാദിഭാഷയിലെന്നപോൽ
ദ്രമിളതന്നിൽനല്പാദി
യാമേനാമവിശേഷണം ॥൧൭൮॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ- പ്ര- അനു- വി- മുതലായി ഇരുപത്തഞ്ചു ഉപസർഗ്ഗങ്ങളുള്ളവയ്ക്കു കേരളീയായി തമിഴുവഴിക്ക മലയാളത്തിലും- തിരു- നൽ- ചെറു- മുതലായി ചിലതുണ്ടു. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലേവ നാമത്തിന്നും ക്രിയയ്ക്കും ചേരും- ഇവിടെ നാമങ്ങൾക്കുമാത്രമെ ചേരു. ഉ-ം അഭിപ്രേതി- അനുദേവൻ- സുമുഖൻ- നിക്ഷ്കർഷം- തിരുനാമം- ചെറുകുളം ॥ ൧൭൮॥

മൂ- പ്രാപാവപരിദുസ്സ്വ
പരാനിരഭിനിസ്സുധി
പ്രത്യപാത്യപിസംവ്യാനൂ
ദുപസ്ഗ്ഗങ്ങൾ സംസ്ഥതെ ॥൨൭൫॥

വ്യാ- പ്ര- അപ- അവ- പരി- ദുർ- ദുസ് - നി- പരാ- നിർ- അഭി- നിസ് സു- അധി- പ്രതി- ഉപ- അതി- അപി- സം- വി- ആ= (ആ ങ്ങ) അനു- ഉൽ- ംരം ഇരിപത്തഞ്ചും സംസ്കൃതത്തിലെ ഉപസ്ഗ്ഗങ്ങൾ- ഇവ ക്രിയകളോട്ട ചേരുമ്പോൾ മാത്രമെ ഉപസ്ഗ്ഗങ്ങൾ എന്നു പറയൂ. ഇവയെ എല്ലാം അടക്കിയതായ താഴെ ശ്ലോകത്തിൽ നോക്കി അറിഞ്ഞുകൊൾക. ॥൨൭൫॥

മൂ- അത്യന്തം പരിവർജ്ജയേദനുദിനംദുസ്സംഗമാജന്മത സ്സംസ്ഗ്ഗം സുജനൈരു
പെത്യനിതരാമഭ്യുന്നതിംപ്രാപ്തു യേൽ
ദുർവ്യാപാര പരാപവാദമപിധായാവാപ്യനിഷ്ടാമതാംനിർവ്വൈ രംവിമതേഷ്വപി
പ്രതിദിനംവേദാന്തമഭ്യസ്യേൽ
॥൨൭൬॥

വ്യാ- ംരം മേൽശ്ലോകത്തിലെ എല്ലാ പദങ്ങളെയും വേർപിരിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ ഉപസ

ശ്ശങ്ങളെ നാമങ്ങളോടും ക്രിയകളോടും സമാസമാ
യി ചേർത്തിരിക്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാം. ഇവകൂടാ
തെ (മാ) ചില അധികം പറഞ്ഞവ ഉപസർഗ്ഗങ്ങള
ല്ല-പ്രമാണം സിദ്ധാന്തകൌമുദിതന്നെ.

മൂ- കരുനൽപെരുവൽചെമ്വൽ
പുതുകടമരുതണ്ടുറു
കുറുമൻചെറുമറവുംകാൺ
തിരുതത്ഭവസമ്മതം ॥൧൭൯॥

വ്യാ- കരു- നൽ- പെരു- വൽ- ചെം- വെൺ-
പുതു- കട്ട- അരു- തൺ- ഉറു- കുറും മൻ- ചെ
റു- തിരു- ഇവയും ധാതുവർഗ്ഗത്തിൽ ഗുണികാരിക
ളായ മറ്റുപലതും മലയാളത്തിൽ നാമപദങ്ങള
ടെ ആദിയിൽ സമാസമായി ചേർന്കാണും- ഇവ
തമിഴിൽ കരുമൈ- നന്മൈ- പെരുമൈ- ഇങ്ങ
നെയും ഇവിടെ കരുമ- നന്മ- പെരുമ ഇങ്ങനേ
യും ഭാവനാമങ്ങളാക്കിയും കാണും- എന്നുമാത്രമല്ല
ഇവയും മറ്റു ധാതുക്കളെപൊലെതന്നെ ഓരൊപ്ര
ത്യയ ച്ചേർച്ചയിൽ പലവിധ പദങ്ങളുംനൽകും- ഉ-
ം- ചെറിയവൻ- ചെറുതു- മൂത്ത- ഇളയ- മുതലാ
യവ- ഇവയിൽ കരു- കാർ- പെരു- പേർ- എ
ന്ന ദ്വിഗ്വി ച്ചുംമറ്റും കാണും- ഉ-ം- കാർകിൽ- പേ
രാൽ- താഴെ മൂന്ന ശ്ലൊകങ്ങളിൽ കാണുന്ന ദൃഷ്ടാ
ന്തപദങ്ങളെ നോക്കി എല്ലാം കാൺക- ॥൧൭൯॥

മൂ- ചേന്താരിളന്തേഞ്ചെറുതുള്ളിചിന്നും
തണ്ടെന്നലുനൽകുളിർവെണ്ണിലാവും
വൻതുമലക്കാവുകരിങ്കുയിൽപ്പെൺ
ചിന്തുംചിലക്കോതിരുവോണമല്ലൊ
കൊടുവെയിൽകൊണ്ടുടൽമുടിയും
ചുടുമണലടികൊണ്ടുചുട്ടതന്നടിയും
നെടുവയൽനടുവേകഷ്ടം
കിടുകിടയാരാണ്ടുമണ്ടുന്നു ॥൬൯൦॥
കറുമൊഴിനറുമലരോലും
പുതുമടുമതുമുത്തവണ്ടിനുണ്ണരുതൊ
അറുകുലകരുരിത്താനേ
തുറുമിഴിയോടുപറക്കുന്നു ॥൬൯൧॥

വ്യാ- സ്പഷ്ടാ- ॥൬൯൨॥

വിശേഷണാലോകം സമാപ്തം.

വാചകാലോകം

മൂ- വാചകംനാങ്കുസംസാരം
ലേഖനംഗദ്യപദ്യവും
നീചാദികവിപച്ചന്ത
മൊക്കുന്നുലുത്തരോത്തരം ॥൬൯൩॥

വ്യാ- മുമ്പു പരിഭാഷാലോകത്തിൽ വിവരിച്ചുവ

ണ്ണാ കർത്തൃകർമ്മക്രിയായോഗം A കർത്തൃക്രിയായോഗം- എന്നവാചകം നാലുതരമാകുന്നു- ക- സാധാരണജനസംസാരം- ഖ- പലവിധ എഴുത്തുകൾ- ഗ- ഗാനരം ശബ്ദാർത്ഥചമല്ക്കാരവത്തായ- ഗദ്യം- ങ- പ്രത്യാക്ഷിയും ക്രടിചേർന്ന പദ്യം A ശ്ലോകം- ഇവയിൽ ഉത്തരോത്തരം ശ്രേഷ്ഠവും വ്യാകരണപ്രയോജനവിഷയവും ആകുന്നു- കർത്തൃക്രിയാമാത്ര വാചകത്തിൽ ക്രിയ അകർമ്മകം- (എന്നാൽ- ക്രിയാപദം കർമ്മശക്തിയെക്രടി അടക്കുമെന്നർത്ഥിപ്രായം) ഉ-ം- ഈ വൻപോയി- എന്നതിൽ- പോയി എന്നതിനു- പോക ചെയ്തു എന്നും പക്ഷാന്തരം. ക്കഉ

മൂ- എച്ചങ്ങൾ പൂർണ്ണമാകുമ്പോ
ളച്ചൊന്നൊരുപവാക്യമാം
എച്ചമാങ്ങൻക്രിയാഖ്യായ
മേച്ചുണ്ടാം നിണ്ടവാചകം

വ്യാ- പേരെച്ചം- വിനയെച്ചം ഇവയും ക്രിയാനാമത്തിൽ പൂർവ്വഭാഗവും സംപൂർണ്ണമായി അവസാനിക്കുന്ന ചെറുവാചകങ്ങൾതന്നെ (ഗാ) ഉപവാക്യങ്ങളെന്നു പറയുന്നതു- പിന്നെ മേൽപറഞ്ഞ എച്ചങ്ങളും- എൻ- ധാതുരൂപങ്ങളും ഉം- എന്നീ ഭാവരൂപം അല്ലെങ്കിൽ ക്രിയാനാമവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചേർത്തു ചേർത്തു ഒരു വാചകത്തെ എഴുതുയും നീട്ടാം.

ഉദാഹരണങ്ങൾ അടുവിലെത്തെ ആലൊകത്തിൽ കണ്ടറിയാം.

മൂ- കൃത്തുകർമ്മക്രിയാബന്ധ
ച്ചാത്തിനുണ്ടാംവിശേഷണം
ഓത്താൽപൊരുത്തംഗിവ്വ് ാണെ
പൃത്തിയില്ലിതരങ്ങളിൽ ॥൯൨൭॥

പ്വ- ഒരുവാചകത്തിലെ പ്രധാനാംശങ്ങളായ- കർത്തൃപദം- കർമ്മപദം- ക്രിയാപദം- ഇവറിന്നും-ആവയെ തൊട്ടുതൊട്ടു നിൽക്കുന്നവറിന്നും- സാക്ഷാലൊതാൽകാലികമൊ ആയ വിശേഷണങ്ങൾ ചേർന്നും വാചകമുണ്ടാകുന്നു എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ലിംഗവിഭക്തിവചനങ്ങളിലും മറ്റും സമതാപംവെണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടു- ഇതരഭാഷകളിൽ അതു ചുരുക്കമത്രെ- മലയാളത്തിൽ രണ്ടിഴുപ്പുള്ള പ്രഥമയിൽ പൊരുത്തം സാധാരണയും മറ്റു വിഭക്തികളിൽ ബഹുളവും കാണും- ഉ-ം- അവൻ നല്ലവൻ- അവൾ നല്ലവൾ- അതു നല്ലതു- പിന്നെ- അവക്കു പലക്കും- രണ്ടുളാലഞ്ചാൽ- അവരിൽ ചിലരിൽ മുതലായവ എന്നാൽ വിഭക്തിപ്പൊരുത്തത്തെ ആശ്രയിച്ചു രൂപസംബന്ധവാചികളടക്കുന്നു എന്നും കാണ്ക- ഉ-ം- കൈമുനായ രാമനെറ സംസ്കൃതൊമാഹത്മ്യം താഴെപ്പറയുന്നു ശ്ലോകത്തിൽ ॥൯൨൮॥

മൂ- യോഗാഭ്യാസപരൊയോഗീ
പശ്യൻസംസാരമസ്ഥിരം

(ക്രമം)

കൈവല്യംപരമാനന്ദ
മിച്ഛത്യാത്മനികേവലെ ॥ക്രമം॥

വ്യാ- മേൽപറഞ്ഞതിന്റെ അനുപയോഗം പറയുന്നതിനെന്നോക്കി വിശേഷണപ്രയോഗങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊൾക- യോഗാഭ്യാസപരനായിരിക്കുന്ന യൊഗി സംസാരത്തെ അസ്ഥിരമെന്നു കണ്ടിട്ടു കേവലനായിരിക്കുന്ന ആത്മാവിങ്കൽ പരമാനന്ദമായ കൈവല്യത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്നു- ഇതിൽ വിശെഷണങ്ങളായ- യോഗാഭ്യാസപരഃ- വശ്യൻ- അസ്ഥിരം- കേവലെ പരമാനന്ദം ഇവ- യോഗീസംസാരം- ആത്മനി- കൈവല്യം എന്ന വിശെഷ്യങ്ങളോട്ടു ലിംഗവചന വിഭക്തികളിലും ഒത്തിരിക്കുന്നു- എന്നും വശ്യൻ എന്നതു താൽകാലികമെന്നുമറിക. ॥ക്രമം॥

മൂ- കേരളേ കവിയിൽകാണാ
മിരുമൂലാനുലിംഗവും
കുരങ്ങന്മാർകളിക്കുന്നി
തോരോവൃക്ഷങ്ങളിൽസഖെ ॥ഗർന്നു॥

വ്യാ- ഒരും മലയാളത്തിൽ സാസ്കൃതം- തമിൽ-രും കണ്ടു ഭാഷാസൂത്രങ്ങളേയും അനുസരിച്ചാകുന്ന നാമപദത്തിലെ ലിംഗം എന്നാൽ ഓരൊ വ്യംഗാദിപ്രയോഗങ്ങൾക്കു അതാതുസമയം അഭിപ്രായാർത്ഥത്തിന്നു തക്കതായും കവികളിൽ കാണും- ഇ-ം ഇത്ത രാല്പത്തിൽ കുരങ്ങന്മാർ- എന്നതു മൂലത്തെ അനുസ

രിച്ചും പ്രക്ഷങ്ങൾ എന്നതു തമിഴിനെ അനുസരിച്ചും
സ്വീകരിക്കുന്നപോലെ മറ്റും കാൺക. ॥൯൯൫॥

മൂ- പൊരുത്തംവചനെവേണ
മൊരുക്രൂട്ടത്തിലാകിലാം
പരരാംക്രൂട്ടമൊട്ടനു
പൊരുതാർജനമാകവെ ॥൯൯൬॥

വ്യാ- വചനത്തിലും സാധാരണപൊരുത്തംവേണം എന്നാൽ സമൂഹാർത്ഥത്തിൽ വേണമെന്നില്ലതാനും- ഉ-ം- പര൯- ക്രൂട്ടം- ജനം- പൊരുതാർ- ജനങ്ങൾ പൊരുതാരെന്നതെന്നു വേണ്ടതു. ॥൯൯൬॥

മൂ- കർത്താവിലെങ്കിൽപ്രഥമാ
കർത്താകർമ്മംദ്വതീയയും
വൃദ്ധിശ്ശുദ്ധിനുദാത്യേവ
വൃത്തിശ്ശുദ്ധിയെനൽകുമെ ॥൯൯൭॥

വ്യ- മുൻപെ ക്രിയാലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ മൂന്നു മാതിരി ക്രിയകളിൽ ഒന്നാമതായ കർത്താവിലായാൽ കർത്താവു പ്രഥമവിഭക്തിയിലും കർമ്മം ദ്വിതീയയിലും വരും. ഉ-ം വൃത്തിഃ ശുദ്ധിം ദദാതിഏവം= വൃത്തി ശുദ്ധിയെ നൽകും തന്നെ. ഇപ്രകാരമുദാഹരണം പോലെ കണ്ടുകൊൾക. ॥൯൯൭॥

മൂ- തൃതീയകർത്താകർമ്മത്രയിൽ
കർമ്മംപ്രഥമയുംമതം
സതൈരലോകിയവരാൽ
കാണപ്പെട്ടിതവൻസഖെ ॥൧൯൯॥

വ്യ- മേൽപ്രകാരം ക്രിയകർമ്മത്തിലായാൽ കർത്താവു തൃതീയയിലും കർമ്മം പ്രഥമയായുമിരിക്കും. ഉ-ം തൈഃ സഃ അലോകി= അവരാൽ അവൻ കാണപ്പെട്ടു- എന്നാൽ അ, കാ, ന്തക്രിയാനാമങ്ങളൊടുപെടും= പടു എന്നതു ചേർത്താകുന്ന സാധാരണ മലയാള ത്തിൽ- കർമ്മത്തിൽ ക്രിയയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നു കാൺക. കർതൃകർമ്മണിക്രിയകൾക്കു സൂക്ഷ്മമായ ഭേദം പറയാം- കർത്താവിൽ ക്രിയയുള്ളു- കർത്താവിനും ക്രിയയ്ക്കും തമ്മിലാകുന്നു. പുരുഷവചനാദിപ്പൊരുത്തം കർമ്മത്തിലായാൽ കർമ്മത്തോടാകുന്നുവെന്നും കണ്ടുകൊൾക. സാധാരണനാമ പ്രഥമയിൽ പടുപിന കർമ്മത്തിൽക്രിയയുള്ളു- ഉ-ം അവനടിപെട്ടു ॥൧൯൯॥

മൂ- ഭാവത്തിൽ സംസ്ത്രതാചാര
മേവകർമ്മവുമില്ലപോൽ
പിതൈരകൃജിപൂർവിൽ
ക്രകിയിൽകളാലിഹ ॥൨൦൦॥

വ്യാ- ഭാവത്തിൽക്രിയ സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രം നടപ്പു- ഇവിടെ മൂന്നാലുപദങ്ങളെകൊണ്ടും ആ സ-

ഭാവം കാണിക്കുന്ന നടപ്പും പ്രാചീന പക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ഇ-ം പികൈഃ അക്രജി- "പികങ്ങളാൽ ക്രൂ ക്രൂവെന്നുള്ള ശബ്ദമുണ്ടായി ॥൨൦॥

മൂ- കപാപികമ്മങ്ങൾരണ്ടുണ്ടോ
മുണ്ടാമന്യായ്യമൊന്നതിൽ
ഗാഃ പയൊദോശ്ചിപശ്ശുവെ
ചാൽകറപ്പതുകാൺകെടൊ

വ്യാ- ഒരു ക്രിയതന്നെ രണ്ടുകർമ്മങ്ങളെ അടക്കിയും കാണാം. (സം) ദ്വികർമ്മകം, ഗാഃ പയഃദോശ്ചി പശ്ശുവെ പാലെ കറക്കുന്നു- ഇതിൽ പ്രായേണ ഒന്നാമത്തേതിൽ ക്ഷീരത്വം ജനിക്കും. പിന്നെ ഇണ്ടൽ സാസ്സ്വവർകൾ എന്നെ ചീത്തപറഞ്ഞു എന്നും മറും ദ്വികർമ്മമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ശരിയായിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ ചീത്ത എന്നതു ചീത്തയായി എന്ന ക്രിയാവിശേഷണമായി, പറഞ്ഞു എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുകയാകുന്നു. അഥവാ ചീത്തവാക്കു പറഞ്ഞു എന്നതന്നെയായിരുന്നാലും അപ്പോൾ 'എന്നെ എന്നപദത്തെ വഹിച്ചു ആന്തരമായൊ ബാഹ്യമായൊ കുറിച്ചു എന്നൊ മറൊ ഒരുപദം ആവശ്യമായിരിക്കും ॥൨൦൮॥

മൂ- വിനയാലണയുംപേരി
നുതകുംവിനയേച്ചവും

(കുന്നു)

മാനിന്നുപുലിയെക്കണ്ടോ
ലന്നിങ്ങാനരുതെങ്ങുമെ ॥൨൨॥

വ്യാ- ഇനിക്കപോവാനരുതു- പോവാൻ= പോ
കുന്നതു- അനങ്ങാൻ- അനങ്ങുന്നതു- അനങ്ങുക-
ഞാൻ- അവൻ നടക്കുന്നു കണ്ടു നടക്കുന്നു= നടക്കു
ന്നതു- രാമൻ വന്നു കണ്ടു ഞാൻ പോയി- വന്നു=
വന്നതു- അവനെകണ്ടു എന്നും വിചാരിക്കാം ൨൦൯

മൂ- ഇരിവേരതിലേഭ്രതം
പരമാംവിനയാകുവെ
പുരാണദ്വരംകാണിക്കും
വൈരമുണ്ടായിരുന്നുപോൽ ൨൦൯

വ്യാ- സമസ്തക്രിയകളിൽ, ഇരുന്നു A ആയിരു
ന്നു എന്നു പരമാകുമ്പോൾ- കഴിഞ്ഞതിനു അധികം
ദൂരം കാണിക്കും ഉം- ഉണ്ടായിരുന്നു. ॥൨൦൯॥

മൂ- ഒരുവാക്യമതിൽ ക്രിയാപദംതാൻപരി
മാനംപലതത്തിലുള്ളിലെച്ചും നരനുമ
സമെത്തു പാരിലായാലറിവാനുള്ളതനു
നതശായിതതപം ॥൨൨൮॥

വ്യാ- വാചകങ്ങളെ ദീപ്തമാക്കുവാനുള്ള ആയുധ
ങ്ങളായ മുൻപറഞ്ഞ വിശേഷണങ്ങളിൽ അപൂർണ്ണ
ങ്ങളായ ക്രിയകൾ- അങ്ങനെ ഒരു ദീപ്ത വാചക

ത്തിൽ പലതും ചേർക്കുമ്പോൾ ഒട്ടുവിലത്തേതു ഒഴി
കെ ശേഷമുള്ളവയെല്ലാം അവ്യയീ ഭാവത്തിലുള്ള
പൂർവ്വകാലക്രിയകൾ ആകുന്നു- ഉ-ം- മേൽശ്ലോകാ
ത്തരാർദ്ധത്തിൽ (സം) സമേത്യ- (മ) ആയാൽ അ
റിവാൻ ഉള്ളതു ഇവ അസ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു- ആകു
ന്നു എന്ന ക്രിയയോടു സംബന്ധിച്ചുകാൺക. ॥൨൦॥

മൂ- അനേകമാകിൽപേരെച്ച
നന്തംവിനയെച്ചമാം
ദിനനായ്മ് വനിയായ്സ് വാഴും
മാനവൻമാന്യനല്ലയൊ ॥൨൦൫॥

വ്യാ പേരെച്ചമായ വിശേഷണം ഒന്നിലധികം ഒ
രു വിശേഷ്യത്തോടുതന്നെ ചേരുമ്പോൾ ഒട്ടുവില
ത്തെതൊഴികെ വിനയെച്ചമാക്കിയും പ്രയോഗം- ഉ-
ം- മേൽ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ദിനനായി- മാനിയായി
വാഴുന്ന- എന്നാൽ വാഴുംഎന്ന ഒരു ക്രിയയുടെ വി
നയെച്ചങ്ങൾ എന്നുംവരാം- പിന്നെ മറ്റുള്ള ദിന
നും മാനിയും- ആയിവാഴും എന്നിങ്ങനെ അപൂർണ്ണ
ക്രിയാകർത്താക്കളുടെ സംബന്ധം ഉം- എന്ന അവ്യ
യത്താലും ആവാം ॥ ൨൦൫॥

മൂ- കൊണ്ടുവെച്ചാദിപിന്നാമ്പോ
ളുണ്ടാമുംമുമ്പരംകവിൽ
കണ്ടുംകൊണ്ടുതിരിച്ചാനോ
പുണ്ടുംവെച്ചവനല്ലതും ॥൨൦൬॥

വ്യ- ക്രിയാസമാസങ്ങളിൽ മദ്ധ്യേ ഉം ചെന്നു നട ക്കും- അതു പ്രത്യേകം- കൊണ്ടു- വെച്ചു മുതലായ ചില ക്രിയാപദങ്ങൾ പരമായിവരുമ്പൊൾതന്നെ- ഉ-ം- കണ്ടു + ഉം + കൊണ്ടു = കണ്ടുംകൊണ്ടു പൂണ്ടു + ഉം + വെച്ചു= പൂണ്ടുംവെച്ചു- ഒരു പ്രയൊഗം സംസ്കൃതത്തിൽ- ഇയഞ്ഞന്ന എന്നർത്ഥമായ വർത്തമാനത്തെ ജനിപ്പിക്കുമെന്നറിക. ॥൨൦൬॥

മൂ- കഴിതോന്നുദിചിലതീ
ലഴിയുന്നുചതുർത്ഥിതാൻ
കഴിയില്ലവനെന്നാലും
മൊഴിക്കാമെന്നുതോന്നിപോൽ॥൨൦൭॥

വ്യാ- കഴി- തോൽ- വേൺ- മുതൽ ചിലധാന്യ ധാതുരൂപങ്ങളിൽ- കർത്തൃത്തിൽ ചതുർത്ഥിതന്നെ വരും- ഉ-ം- അവനുകഴിയില്ലാ- മൊഴിക്കു ആം- എനിക്കുതോന്നി- എന്നാൽ ഇവയിൽ- അതു കഴിയില്ല- അതാവാം എന്നു= എന്നതുതോന്നി- ഇങ്ങനെ പ്രഥമകൽതന്നെ ക്രിയയെ തരിക്കുന്നു. ॥൨൦൭॥

മൂ- ഇട്ടെന്നുക്രുട്ടിയംഭ്രുത
മൊട്ടുചെന്നിട്ടുപോന്നുതെ
പൃട്ടിൽപ്രത്യേകമോരൊന്നു
കാട്ടുംചിലവകണ്ടറി ॥൨൦൮॥

വ്യാ- ഭ്രുതക്രിയാന്തത്തിൽഇട്ടു ചേർത്തു ഉറപ്പിക്കാം-

ഉ-ം- ചെന്നു + ഇട്ടു= ചെന്നിട്ടു- പിന്നെ ചിലസ മാസക്രിയയുള്ള പ്രത്യേകാൽപാ വരുന്നവയെ ശ്രീക്ഷാപരിചയംകൊണ്ടുതന്നെഅറിയെണ്ടവയാകുന്നു- ഉ-ം- കൊണ്ടു + വാ= കൊണ്ടുവാ- കൊണ്ടുപൊ-മുതലായവ. ॥൨൦൭॥

മൂ- ആദ്യാരാതിശയത്തിങ്കൽ
പുനരുക്തിവരാംക്വചിൽ
ഖാദംമതിമതിക്ഷീണം
മാനംമിനുമിനുക്കെടൊ ॥൨൦൮॥

വ്യാ- എന്തുകാര്യത്തെക്കുറിച്ചെങ്കിലും ഉള്ളിലുള്ളതാല്പര്യം അധികമായിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വാക്കുതന്നെ രണ്ടുമൂന്നുവട്ടം പറഞ്ഞേക്കാം. ഉ-ം മതിമതി മിനുമിനുക്കു- പിന്നെ പിറുപിറുക്കു മുതലായവ കാൺക.

മൂ- സംജ്ഞാസംബുദ്ധിമാത്രാത്മ
സംജ്ഞയാപ്രഥമാമതാ
വിജ്ഞാനംപരമാനന്ദ
മജ്ഞാനംനരകംസഖെ ॥൨൦൯॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രാതിപദികം A മലയാളത്തിലെ ഒരു ശബ്ദം ആതിനാൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ടുന്ന വസ്തുവെന്ന മാത്രമായ അർത്ഥത്തിലൊ, ആതിൻറെസംബോധനമൊ A വിളിരൂപമൊആയ രൂപത്തിലൊ ആകുമ്പോൾ ആ ശബ്ദരൂപത്തിന്നു പ്രഥമ എന്നുപേ

ർ- (ഒന്നാമത്തെ വിഭക്തി) ഉ-ം അജ്ഞാനം- സു
ഖം- മരം- ഏടൊ- മറ്റും കാൺക. എന്നാൽ ഒ
രു ശബ്ദം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വസ്തുവിൻറെ യാതൊരു
വിശേഷത്തേയും കാണിക്കാതെ ഇതെന്നമാത്രം വരു
മ്പോൾ പ്രഥമവിഭക്തിയിലാകുന്നു എന്നു താല്പര്യം.

൪- അതിന്നുകർമ്മാദ്യധികൃ
ദ്വിതീയാദിപ്രവൃത്തിയാം
ഹിതംകഥയകാല്യെനി
ഹിതത്തെപ്പറയേണമെ ॥൨൮൫

വ്യാ- മേൽപറഞ്ഞ പ്രഥമാന്തപദത്താലുദ്ദേശി
ക്കുന്ന വസ്തുവിൽ കർമ്മകരണാദി വികാരങ്ങളെ ആ
വശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ദ്വിതീയ- തൃതീയ- മുതലായ തു
പപ്രവൃത്തിയും വരും- ഉ-ം- (സം) ഹിതം കഥയ=
(മ) ഹിതത്തെപറക- എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിൽഎല്ലാ
വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങളും പ്രാതിപദികത്തിന്മെൽവരി
കയും ദ്രാവിഡന്നാളിൽ പ്രഥമാന്തപത്തിന്നുമെൽ ദ്വി
തീയാദി പ്രത്യയങ്ങൾ വരികയും നടപ്പെന്നു മുൻപ
റഞ്ഞിട്ടുള്ളത ഓർമ്മവച്ചുകൊള്ളുകയും വെണം- ഓരോ
വിഭക്തി എപ്പോഴും ഒരുകർമ്മത്തെ വഹിക്കുന്ന ക്രി
യയോടു ചെന്നിരിക്കും- (ഗ്ര) ദ്വിതീയ- അകർമ്മ
ത്തൊടും ചില നാമത്തൊടും ചേരുമെന്നുപറഞ്ഞതു-
രിയല്ല- (ക്രിയായാമെവസം ബന്ധഃകാരകാണാം
ഇതി സൂത്രഃ) എന്ന പ്രമാണത്തിന്നുഅപവാദമില്ലാതിരി
പ്പാനും ഭാഷാരീതിയിലെ ഇന്നുഭവത്തിന്നു ഒക്കവാ

നും എന്നെ ചേന്ന എന്നതിൽ എന്നെ എന്നതു തൃതീയക്കുപകരം ദ്വിതീയ യായതൊചേന്ന എന്നതു സകർമ്മക ംതന്നെയായതൊ ആയിരിക്കണം- എ ന്നെ പ്രിയമില്ലാ- എന്നതിൽ- (നസ്സിഹ്യതി) എന്ന പോലെ പ്രിയമില്ലായെന്ന ഒന്നായി വിചാരിക്കേ ണ്ടതും എന്നെ ചിത്തപറഞ്ഞു എന്നതിൽ ചീത്തയാ യായി എന്ന ക്രിയാവിശേഷണമായി വിചാരിക്കെ ണ്ടതുമാകുന്നു. ॥൨൮൫॥

മൂ- തൃതീയക്കുഹേകർമ്മത്തിൽ
കർത്തൃതാകരണത്വവും
ഹേതുസാഹിത്യമെന്നെല്ലാ
മോത്തു കൊള്ളുകബാലരെ ൨൮൬
ദാശേനബളിശെനൈതെ
മീനാഹന്തസമാവൃതാഃ
ദാശനാൽബളിശംകൊണ്ടു
ഹരിക്കപ്പെട്ടുമീനുകൾ ॥൨൮൭
ഉത്സാഹെനപഠാശ്ലാന്ത
മുത്സാഹത്തൊടുപാഠവും
സൽസംഗനചസത്സംഗം
ഹേതുവായിട്ടുമാമിഹ ॥൨൮൮॥

വ്യാ- തൃതീയക്കു നാലുവിധം പ്രയോഗമുണ്ടു. ക- കർമ്മത്തിൽ ക്രിയക്കു കർത്താവാക- ഖ- ക്രിയക്കു സാ ധനമെന്ന കരണമൊക- ഗ- കാരണമന്ന ഹേതുവാ ക. ഘ- സഹാർത്ഥമെന്ന സാഹിത്യമാക. ഇവയ്ക്കു താ

ഴ്ച കാണിക്കുന്ന സംസ്കൃത മലയാള ഉദാഹരണങ്ങ
ളെ ക്രമേണ കണ്ടുകൊൾക. കർത്താവു ദാശേന= ദാ
ശനാൽ- കരണം- ബലിശേന=ബലീശംകൊണ്ടു-കാ
രണം- സത്സംശേന= സത്സംഗംഹേതുവായിട്ടു- സാ
ഹിത്യം- ഉത്സാഹേന= ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി- ഇ
വയിൽ കാരണപ്രയോഗം, മലയാളത്തിൽ മൂന്നുപ
ദംകൂടിയെകഴിയൂ- അവ മൂന്നംകൂടി ചെറിയൊരു
വാചകമായിനിന്ന തൃതീയയെ വഹിക്കും. എന്നാൽ
കരണപ്രയോഗത്തിൽ- കൊണ്ടു- എന്നും, സാഹിത്യ
പ്രയോഗത്തിൽ ആൽ എന്നും കാണുന്നതു മുൻ നി
ൽക്കുന്ന പദത്തോടു സമാസമായിതന്നെ ഇരിക്കുമെ
ന്ന അനുഭവരസികന്മാരറിയും. ംനം വിളക്കുകിക്ക (ഗ്ര-
ഗാ-) അധികം പ്രയോഗങ്ങളെ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത കേ
വലം ഇവയിലടങ്ങും. ഊടെ- എന്നതും സാഹി
ത്യംതന്നെ. ഉ-ം കടലൂടെ- മുതലായവ. ൨൭൫

മൂ- ചതുർത്ഥീസമ്പ്രദാനത്തി
ലുദ്ദേശാർത്ഥമനേകധാ
കവയെദ്ദേഹികനകം
കവിക്കുകൊടുപൊന്നെടൊ ॥൨൭൫॥

വ്യാ- ചതുർത്ഥിക്ക കേവലം സമ്പ്രദാനം എന്നൊ
രു പ്രയോഗമെ ഉള്ളൂ. സമ്പ്രദാനമെന്നാൽ ഉദ്ദേ
ശാർത്ഥം അതു പലപ്രകാരേണയും വരുംതാനും. ഉ-ം
(സം) കവയെ- കനകം- ദേഹി= (മ) കവിക്ക-
പൊന്നു- കൊട്ട- ംനം വിളക്കുകിക്കും (ഗ്ര) അധികം

പ്രയോഗം പറഞ്ഞവ ശരിതന്നെ എങ്കിലും ഇതിൽനിന്നു കുറിച്ചു വഴിയെ പറയും॥ ൨൧൪

മൂ- പഞ്ചമിക്കൊന്നപാദാനം
തഞ്ചാമവധിയിൽസ്ഥിടം
മഞ്ചാദുദപതൽകുഞ്ചൻ
മഞ്ചത്തിന്നുല്പതിച്ചുതെ ॥൨൧൫॥

വ്യാ- പഞ്ചമിക്കും അപാദാനം ഒരു പ്രയോഗംതന്നെ- എന്നാൽ അവധി എന്നു താല്പര്യം. ഇ-ം സംസ്ഥിതം മഞ്ചാൽ ഉദപതൽ= മലയാളം മഞ്ചത്തിൽനിന്നു- ഉല്പതിച്ചു- താരതമ്യപ്രയോഗവും വഴിയെ കാണാം. ॥൨൧൫

മൂ- ഷഷ്ഠിക്കുപാത്താസംബന്ധം
ശ്രേഷ്ഠംശക്ത്യർത്ഥംമതം
കാലസ്യവശഗംസ്പീം
കാലത്തിൻവശമൊക്കവെ ॥൨൧൬॥

വ്യാ- ഷഷ്ഠിക്കുസംബന്ധമൊ ശക്തിതന്നെയൊ പ്രയോഗമായിരിക്കും- ഇ-ം- (സം) കാലസ്യവശഗം= (മ) കാലത്തിന്റെ വശത്തിലായതു ംരം വിഭക്തികാരകങ്ങളിൽചേർന്നുള്ളൊന്നും നാമത്തൊടാകുന്ന സംബന്ധമെന്നും മുമ്പെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ- പുതിയ വ്യാകരണക്കാർ പലഷഷ്ഠിയും ചതുർത്ഥിയായി അന്വാളിച്ചുപറഞ്ഞവ ശരിയല്ല- എന്തെന്നാൽ- നിനക്കു പേ

ർ എന്താകുന്നു എന്നതിൽനിന്നുകൊണ്ടുള്ളതു ചതുർത്ഥിയ
ല്ലോ ഷഷ്ഠിതന്നെ- മറ്റും കണ്ടറിഞ്ഞുകൊൾക ॥൨൬൭॥

മൂ- സപൂമിക്കുടനാധാര
മത്രാധികരണാത്മ മെ
പൂതെന്യസ്സുംസമസ്സുംപോൽ
പൂതുങ്കൽവെച്ചുസവ് വും ॥൨൬൮॥

വ്യാ- സപൂമ്യധികരണെ എന്ന സൂത്രത്താൽ സപൂ
മിക്കു ആധാരാത്മമായ അധികരണംതന്നെ പ്രമാ
ണം- ഉ-ം- (സം) പൂതെ- ന്യസ്സും= (മ) പൂതുങ്കു
ൽവെച്ചു. ॥൨൬൮॥

മൂ- നിമിത്തംവിഷയംക്രൂടി
നിയമിക്കുന്നുസംസ്കൃതെ
ചമ്മണിദ്വപിനംഹന്തി
കമ്മണിച്യുതിമാഗതെ ॥൨൬൯॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ നിമിത്തസപൂമി- വിഷയസ
പൂമി എന്നവയുമുണ്ടു- ഉ-ം- ചമ്മണി= ചമ്മംനിമി
ത്തം- കമ്മണിച്യുതിം ആഗതെ= കമ്മംച്യുതിയെ ആ
ഗതമായിരിക്കും വിഷയത്തിംകൽ (കമ്മക്ഷയം വന്ന
പ്പോൾ) ॥൨൬൯॥

മൂ- ലുപൂഷഷ്ഠിയുമുണ്ടെല്ലൊ
ലുപൂസപൂമിയുംതഥാ

(ഫലവ്)

കുന്നിൻപൊന്മകൾമാറത്തു
കുന്നിമാലകൾചാത്തിപോൽ ॥൨൨൦॥

വ്യാ- ൻെറ- ഇൽ- പ്രത്യയങ്ങൾ ലോപിച്ചുവരുമ്പോൾ ലുപ്തഷഷ്ഠിസപ്തമികളെന്നുപറയും- ഉ-ം- കുന്നിൻ= കുന്നിൻെറ- മാറത്തു= മാറിൽ- കൌസല്യയുടെ= കൌസല്യയുടെ എന്നതിൻ ലോപമില്ല. ॥൨൨൦॥

മൂ- രൂപാത്ഥ'ങ്ങൾവിഭക്തിനാം
കേരളത്തിലവസ്ഥപോൽ
വരുമെങ്കിലുമോരാഞ്ഞാൽ
രൂപമില്ലെന്നുവന്നുപോം ॥൨൨൧॥

വ്യാ- സംസ്കൃതമിശ്രമായ ദ്രാവിഡരീതി മലയാളത്തിൽ വിഭക്തികളുടെരൂപത്തിനും അർത്ഥത്തിനുംപ്രത്യേകം ഒരു വ്യവസ്ഥയില്ല- (ഈരൂപത്തിനീഅർത്ഥമെവരുമെന്നുള്ളിപൂമില്ല)ഏതുകിലുംഭാഷാരീതിക്കു തകരുതല്ലാതെ പ്രയോഗിച്ചാൽ കഥയില്ലെന്നു പറയുംതാനും ॥൨൨൧॥

മൂ- സപുംസുപ്രഥമായെന്ന
പ്രമാണാന്തരമിങ്ങിതം
സൂതങ്കയുപിടിച്ചുവീ
നാഥൻരഥമിറങ്ങിനാൻ ॥൨൨൨॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രാചീനവ്യാകരണ പക്ഷാന്തരത്തിൽ സവ്യസുപ്രഥമാ ഏന്ന പ്രമാണം ദ്രാവിഡരിരിയിൽ മിക്ക വിഭക്തികൾക്കും അനുശ്രുലിക്കുന്നു. ഉ-ം മേൽ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ കയ്യ- രഥാ- സൂതൻ ഈ വയെല്ലാം രൂപത്തിൽ പ്രഥമയും അർത്ഥത്തിൽ ദ്വിതീയ- പഞ്ചമി- ഷഷ്ഠികളും നോക്കിയറിഞ്ഞുകൊൾക. ൨൨൨

൪- പ്രയോഗസൗകര്യം ചൊല്ലീടാം
രണ്ടുമൊന്നിനാശ്രയം
ഉദ്ദേശാവധിനാലഞ്ചി
ന്നാറിൻസംബന്ധശക്തിയും ॥൨൨൩॥

വ്യാ- ആശ്രയൊവധിരുദ്ദേശ്യസ്സംബന്ധശക്തിരെവ പായഥായഥാ വിഭക്ത്യർത്ഥസ്സുപാംകമേതിഭാക്യതഃ- ംരം മേൽകാണിച്ച പ്രമാണത്താൽ ദ്വിതീയ- തൃതിയ- സപ്തമീ- ഇവയുള്ള ആശ്രയാർത്ഥവും- ചതുർത്ഥിക്ക ഉദ്ദേശാർത്ഥവും പഞ്ചമിക്ക അവധ്യർത്ഥവും- ഷഷ്ഠിക്ക സംബന്ധമൊ ശക്തിമാത്രമൊ- അർത്ഥവുംമാത്രമെ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിലുള്ളു. എങ്കിലുംചില ഭേദങ്ങളെ ദ്രാവിഡങ്ങളിൽസാധാരണമായിവരുന്നവയെ പ്രത്യേകം വിവരിപ്പാൻ സ്ഥലവും കാലവും പോരായ്കയാൽ ഇതിനിടയിൽ ചില ശ്ലോകങ്ങളാൽ പറയും അവയെ നോക്കി ശേഷവും ഊഹിക്ക. ൨൨൪

മൂ- മൂന്നേഴരണ്ടുംയോഗത്തി
ലൂന്നുംനാലുചിതത്തിലാം
എന്നോടെന്നിലുമെന്നേയും
ചേന്നു മൊരിന്നുമാങ്ങയും ॥൨൨൮॥

വ്യാ- ഒരുവസ്തു മറൊന്നിനോട്ട ചേരുന്ന എന്ന ർത്ഥത്തിൽ വരുന്ന ക്രിയാവാചികളൂടെ മുൻപിൽനി ൽക്കുന്നതു- സാധാരണ തൃതിയ- സപ്തമീ- ദ്വിതീ യ- ഇവക്രമോൽകക്ഷമായും യോഗ്യയോഗത്തിൽ- ചതുർത്ഥിയും ആകുന്നു- ഉ-ം- സ്ലിഷ്ടം എന്നാൽ കൂട്ടു ക- ഒരുമിക്ക- ചേരുക- യോജിക്ക- പറ്റുക- അ ണക- ഇടപെടുക- അടുക്ക- മുട്ടുക- തട്ടുക- തൊട്ട ക- ഇവമുതലെല്ലാം സംയോഗാർത്ഥങ്ങളെന്നും കാ ൺക. ॥൨൨൯॥

മൂ- വിയോഗേരണ്ടുമൂന്നഞ്ചും
ഞായമേഴിൽപരസ്പരം
തായെപ്പിരിഞ്ഞുതായോട്ട
തായമാരവർതമ്മിലും ॥൨൨൰॥

വ്യാ- വിയോഗമെന്നാൽ വെവ്വാടർത്ഥത്തിലുള്ള വാ ക്കുകളെന്നർത്ഥം പിരിക- വേർപെടുക- ഒഴിയുക- അ കലുക- വാഞ്ഛുക- ഇവമുൽ ക്രിയകൾക്കുമുപ മിക്കു ന്നും ദ്വിതീയ- തൃതീയ- പഞ്ചമി- ഇവ സാധാര ണവും- തമ്മിലാവുമ്പോൾ സപ്തമിയും നിൽക്കും-

ഉ-ം സ്പഷ്ടാ-ലങ്കയിൽനിന്നു വാങ്ങിമലർ മങ്കയു
॥൨൨൫॥

മൂ- താരതമ്യത്തിലഞ്ചേഴും
പാരംഭേദമതില്ലെടൊ
നെരേക്കാൾവലുതല്ലൊന്നും
തരംപോലെപണത്തിലും ॥൨൨൬॥

വ്യാ- താരതമ്യാർത്ഥത്തിംകൽ പഞ്ചമിയും സപ്തമിയും വള രെ ഭേദംക്രടാതെതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുവരും- നെരേക്കാൾ- പണത്തിൽവലുതു- പണത്തിൽപെച്ചു എന്നു അധികം ഗുണം ॥൨൨൬॥

മൂ- തരത്തിലോരൊരുവിഭക്തീപിമ്പെ
വരുന്നവാക്കിൻപൊരുളാവിഭക്തെഃ
പ്രയോഗമാക്കിപ്പറയുന്നതാകിൽ
പ്രയോഗമോത്താലനവസ്ഥമല്ലൊ ൨൨൭

വ്യാ- പുതിയവഴ്ചാകരണന്മാരായ (ഗാ)ഓരൊവി ഭക്തികൾക്കു വഴിയെ ചേരുന്ന വാക്കുകളുടെ അ ർത്ഥം സംസ്കൃതസംജ്ഞയിലാക്കി അതു ആ വിഭക്തിയു ടെ പ്രയോഗമെന്നുപറഞ്ഞതു കൊള്ളാവുന്നതെങ്കി ലും പ്രയോഗങ്ങൾക്കു അനവസ്ഥത വരുമെന്നുമാത്ര മല്ല- പാഠകന്മാരുടെ ബുദ്ധിക്കു പരിഭ്രമതയും സം ഭവിക്കാം- എന്തെന്നാൽ പനിക്കുനന്നു- ഇതിൽ ചതു ർത്ഥിക്കു യോഗ്യതാപ്രയോഗം പറയുന്നപക്ഷം പനി

ക്ക ചിത്ത- എന്നതിൽ അയോഗ്യതാപ്രയോഗവും പറയേണ്ടിവരുന്നു- എന്നാൽ ക്രിയായാമേവസംബന്ധഃ കാരകാണാമിസ്യതഃ- ക്ഷുദ്രിഒഴികെയുള്ള വിളക്കുതികൾക്ക ക്രിയാപദത്തോടുതന്നെ സംബന്ധമെന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ഓരോ ക്രിയകൾക്ക മുൻവരുന്നവിഭക്തികളുടെ പ്രയോഗം അ- ക്രിയാർത്ഥത്തെപ്പറഞ്ഞിയിരിക്കുമെന്ന വിചാരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു:॥൨൨൭॥

മൂ- ഓരൊവിഭക്തിമെൽചേരു
മോരൊരവ്യയമുണ്ടിഹ
ശീഘ്രാണദ്രാഗിഝടിത്യായാ
ലവതാഴെപറഞ്ഞിടാം ॥൨൨൮॥
ദ്വിതീയമേല്പതെപ്രത്യ
ഭ്യന്തരെണാന്തരാവിനാ
തൊട്ടചൊല്ലിക്കുറിച്ചേവം
കൊണ്ടെന്നുംവരുമെസഖെ ॥൨൨൯॥

വ്യാ- ദ്വിതീയയുടെമേൽ ചേരുന്ന സംസ്കൃതാവ്യയങ്ങൾ- ഋതെ- പ്രതി- അഭി അന്തരേണ- അന്തരാവിനാ- മലയാളത്തിൽ അതുപോലെ അവിഭക്തിയിൽ ചേരുന്ന അവ്യയങ്ങൾതൊട്ടു- ചൊല്ലി- കുറിച്ചു- കൊണ്ടു- ഉം- തം- ഋതെ= അവനെ ഒഴിഞ്ഞു (സം)(അമ്പ്യാരമരാമായണാ)മറുംകാൺക. ॥൨൨൯॥

മൂ- തൃതീയമേൽവിനാസാദ്ധ്യം
സാകംസത്രാസമംസഹ

(ക്രിയ)

ദ്വയൊഃപ്രഥഗ്വിനാനാനാ
ക്രുടിഒന്നിച്ചുമാമിഹ ॥൨൩൦॥

വ്യാ- മേൽപ്രകാരം തു- മേൽവരുന്ന(സം)വിനാ- സാർദ്ധം- സാകം- സത്രാ- സമം- സഹ- എന്നാൽ- വിനാ ഒപി- തു- മേലും പ്രഥക്- തു- പ- മെലും- കാണും മലയാള ത്തിൽതൃതീയക്കുമെൽക്രുടി- ഒന്നിച്ചു- ആയി- ആയിട്ടു- എന്നും മറ്റുംകാൺക. ॥൨൩൦॥

മൂ- ചതുർത്ഥിക്കായിവേണ്ടീഹ
പഞ്ചമീമേലനേകമാം
അന്യെതരപരൊഭിന്ന
പ്രാക്പൂർവ്വപ്രഭൃതിബ്ഹിഃ ॥൨൩൧॥

വ്യാ- ചതുർത്തിക്കുമേൽ ആയി- വേണ്ടി- എന്നു മലയാള ത്തിൽമാത്രം നടപ്പു- ഇ-ം മനുഷ്യക്കായി വേണ്ടി- പഞ്ചമിക്കുമേൽ- അന്യ ഇതര- പര- ഭിന്ന- പ്രാക്- പൂർവ്-പ്രഭൃതി- ബഹിഃ ഇവ സംസ്കൃതംതന്നെ തത്സമാൽ പൂർവ്വംമുതലായവ കാൺക. ॥൨൩൧॥

മൂ- കൃതാത്ഥ്വാപരിഷ്ക്രിമെൽ
സപ്തമീമേലെവെച്ചുമാം
ഇവയുംതാരതമ്യേന
കണ്ടുകൊള്ളേണമഞ്ജസാ ॥൨൩൨॥

വ്യാ- ക്രിമേൽ- കൃതെ- അത്ഥ- ഇവരി- ഇ

പരീക്ഷാൽ- ഇവവരും- ഉ-ം- തസ്യക്രതെ- ഉപ
രി- അത്രെ പിന്നെ മലയാളത്തിൽ സവൂമിക്കമേ
ൽ ഏകദേശം പത്തമിക്കൊക്കുന്ന താരതമ്യം വെച്ചുമ
റും കാൺക- നിഷ്കാരണത്തിന്നു- സംസ്കൃതത്തിൽ ഷ
ക്തി സവൂമികൾ ഇവിടെ സവൂമീമാത്രമാകയാൽ താ
രതമ്യത്തിന്നു ഭേദിച്ചുപറഞ്ഞതാണു. ॥൨൩൨॥

മൂ- സംബോധനക്രുഹെക്രുടെ
തത്സമെനാമമുമ്പിലാം
കേരളത്തിലതന്തത്തി
ലേതാനെന്നറിയേണമെ ॥൨൩൩॥

വ്യാ- സ്പഷ്ടം- ഉ-ം-ഹേരാമ= രാമനെ- ॥൨൩൪॥

മൂ- വിഭക്ത്യർത്ഥങ്ങളിവണ്ണം
വിഭാഗിച്ചുധരിക്കെണം
തൽപ്രയൊഗവിധംപോലെ
കല്പിച്ചാലുംയഥൊചിതം ॥൨൩൫॥

വ്യാ- അർത്ഥം- സ്പഷ്ടം. ॥൨൩൫॥

മൂ- കൃഷ്ണാരക്ഷതുമാംകൃഷ്ണ
നെന്നെരക്ഷിക്കവേണമെ
കൃഷ്ണംഭജെകൃഷ്ണനെഞാൻ
ഭജിച്ചീടുന്നസർവ്വദാ ॥൨൩൬॥

കൃഷ്ണനലോകസ്സുവേ്യം
തെന്നൈവാഭാവികൃഷ്ണനാൽ
ഇപ്പാരതെല്ലാമവനെ
ക്കൊണ്ടുതാനുള്ളുവായിപോൽ ॥൨൫൯॥
കൃഷ്ണനയുഞ്ജതീരാധാ
കൃഷ്ണനോടൊത്തുരാധയും
കൃഷ്ണായദത്തംശ്രീകൃഷ്ണ
നായിക്കൊണ്ടെകിമന്മനം ॥൨൫൭॥
കൃഷ്ണന്നുനൽകിയെന്നുന്താൻ
ചതുർത്ഥിക്കുത്ഥമാമെടൊ
കൃഷ്ണാദുദീതംകൃഷ്ണങ്കൽ
നിന്നുണ്ടായിതുസവ്വും ॥൨൫൬॥
കൃഷ്ണാന്നെശുകൃഷ്ണനെക്കാ
ളീശനാരുള്ളപഞ്ചമീ
കൃഷ്ണസ്യദാസുകൃഷ്ണന്റെ
ദാസൻഞാനിഹകേവലം ॥൨൫൫॥
കൃഷ്ണെസദാഭക്തിരസ്സു
കൃഷ്ണങ്കൽഭക്തിയെപ്പൊഴും
ഉണ്ടാകവേണംഹെകൃഷ്ണ
നമസ്സുകേവലാത്മനെ ॥൨൫൦॥
അവ്യയാനാമനെകാത്മം
ദിവ്യഭാഷയിലെമതം
ദിവ്യമാമതുസവ്വത്ര
ഭവ്യമവ്യാഹതംസഖെ ॥൨൫൮॥

വ്യാ- സംസ്കൃതത്തിൽ അവ്യയങ്ങൾക്കു അനേകാർത്ഥ സംഭവിക്കും വാചകങ്ങളിൽ പലപ്രകാരമുള്ള അർത്ഥപുഷ്ടിക്കും ശബ്ദചുരുക്കത്തിനും അതു ഏല്ലാടവും വ്യാപിച്ചും വിശേഷമായും ഇരിക്കും- എന്നാൽ നാമത്തിനും ക്രിയക്കും വേണ്ടുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ ക്രടാതേയും അവയുടെ പ്രയൊഗങ്ങളെ വഹിക്കുന്നതിനാലെന്നതാല്പര്യം ॥൨൯൫॥

മൂ- ഭവച്ഛബ്ദപ്രയുക്തിൻ
ഭാവത്തിൽപ്രഥമൻമതം
ഭവാൻഭവതുമെടീമ
ഭവസാഗരതാരകൻ ॥൨൯൬॥

വ്യാ- നീയെന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഭവാൻ എന്ന സംസ്കൃതപദം പ്രഥമപുരുഷനാണ- ഉ-ം ഭവാൻ- ഭവതു= തപം- ഭവ- നീ ഭവിക്കേണമെ ॥൨൯൬॥

മൂ- നീയെന്നതിന്നുപകരം
താനെന്നുംപറയാമിഹ
നാഥൻതാനിഹതാന്താനൊ
താനോപോകുന്നുപൊല്ലൊടാ ॥൨൯൭॥

വ്യാ- നീ എന്നതിന്നുപകരം താൻ എന്നുപറയാം എന്നാൽ എല്ലാവിധ നാമങ്ങൾക്കും അറുതിൽ അതു ഏകവചിയായൊ നിർദ്ധകമായ ശൊരികയായൊ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതുമാണ- ഉ-ം താൻ പോകുന്നുപൊ= നീ പോകുന്നുവൊ- നാഥൻതാൻ-

ഞാനാൻ- മറ്റുംകാൺക. ॥൨൪൨॥

മൂ- തന്നെപ്പോലെയിരിപ്പോരിൽ
താനെന്നുംതാങ്കൾതെല്ലുമേൽ
നിങ്ങളുങ്ങുന്നുമെന്നോരൊ
ന്നാഭിജാത്യാദിഗൌരവേ ॥൨൪൩

വ്യാ- തനിക്കുസമന്മാരെ താൻ എന്നും അല്പം മേ
ലേ ഉള്ളവരെ താങ്കൾഎന്നും വലിയ ആളുകളെ
നിങ്ങൾ- അങ്ങുന്നു- എന്നും- ആണ പറയേണ്ടു-
പിന്നെ അഖിട്ടന്നു- ഇഖിട്ടന്നു- മറ്റുംകാങ്ക. ॥൨൪൪॥

മൂ- ഗുരുക്കന്മാരിലുംമറവു
വചനംബഹുകൊള്ളുമെ
കേരളേവചനംപാത്താൽ
ഗുരുതപോലെതാൻമതം ॥൨൪൫॥

വ്യാ- ഗുരുതപുള്ളവരിലും മറ്റും ബഹുവചനംത
ന്നെ നടപ്പു ശേഷം സ്പഷ്ടം ॥൨൪൫॥

മൂ- തന്നിൽതാണവരെച്ചൊൽനീ
യെടയെന്നതിലുംലഘു
സമാനന്മാരിൽഞാനെന്നും
ശ്രുദ്ധാദികൾയഥാക്രമം ॥൨൪൬॥
രാജാക്കന്മാരിലുംമറവു
മടിയാനെന്നുചൊല്ലുണം

(മേവ)

അഭിജാത്യംതികഞ്ഞോരു
ബ്രഹ്മദേവപ്രഭവാദികൾ ॥൨൭൭॥
ഞാനെന്നതിന്നുപകരം
നാമിങ്ങെന്നാദിചൊല്ലുമെ
ംരംവണ്ണമാംവകതിരി
ക്കാംവണ്ണമറിയേണമെ ॥൨൭൮॥

വ്യാ- സ്പഷ്ടം ॥൨൭൮॥

മൂ- മനയില്ലംമഠംകോഷ്ഠി
ലകംകൊട്ടാരമങ്ങിടം
ഭവനാവീട്പുരയും
ചാളയുംവേർതിരിക്കെണം ॥൨൭൯॥

വ്യാ- മലയാളത്തിൽ ഭവനം എന്നർത്ഥമായ മേൽ ശ്ലോകത്തിലെ എല്ലാ വാക്കുകളുടെയും പ്രയോഗം ജാതിഭേദംപോലെ എന്ന പ്രകാരം എല്ലാം കാൺക. ॥൨൭൯॥

മൂ- ചുട്ടൊരുക്കളരുവിക്കെണംപരം
മുട്ടിതൊന്നുപറയാവതല്ലതൊ
സവ്വ പൂത്തിയുമപൂവ് മായ്യ് രും
സവ്വ ലോകരുമറിഞ്ഞിടേണമെ॥൨൮൦॥

വ്യാ- ചുട്ടൊരുക്കൽ= അ- രം- ഒരു- ഇവ നാമത്തിനെറ മുമ്പിലായാൽ- സപ്തസപ്തരൂപത്തിലും- പി

ന്വിലായാൽലിംഗാനുരൂപം ഉരുവിച്ചും വരികഞായം
ഉ-ം- ആ- പുരുഷൻ- സ്ത്രീ- വസൂ= പുരുഷനവ
ൻ- സ്ത്രീയവൾ- വസൂവതു- അതുകാലം എന്നാസാ
ധൂ- മുട്ടിതൊന്നു= ഒരം ഒരുമുട്ടു- ഒരു പുരുഷൻ=പു
രുഷനൊരുവൻ- ഒരു പെൺ- പെണ്ണൊരുവൾ- ഒ
രുവസൂ- വസൂവൊന്നു- പിന്നെ- സപ്നാമങ്ങളി
ൽ- ഭാഷാരീതിക്കു അറഞ്ഞിൽ ഉം- ചേരെത് പൂർത്തി
വരു- എന്നാൽ അതു അംപൂവ്വമെന്നാകിൽ മാരുമെ
അങ്ങനെവരു- ഉ-ം വസൂക്കളെല്ലാം- അഥവാ
സപ്നാമങ്ങൾ വേറെ വിശേഷ്യത്തിൻമുമ്പിലായാൽ
ആ വിശേഷ്യത്തിന്മേലാണ ചേരുന്നനടപ്പു- ഉ-ം എ
ല്ലാവസൂക്കളും= വസൂക്കളെല്ലാം- ഒരം മേൽപറ
ഞ്ഞവയെല്ലാം തരഭേവമയ്യാമയുള്ള വെല്ലെറെ എടുത്തു
വ്യാകരിക്കേണം. ॥൨൩൦॥

മൂ- ആരാനന്യാർത്ഥ മേതാനാ
ഞ്ചേരുമേയതിനപ്പുറം
ആരാൻറപല്ലിനെക്കാളു റ
താനാൻറതൊണ്ണനല്ലുപോൽ ॥൨൩൫॥

വ്യാ- മറെറാരാൽ എന്നർത്ഥത്തിൽവരുന്ന- ആരാ
ൻ എന്നതു എപ്പൊഴും താനാൻ എന്നതിനോടു സം
ബന്ധിക്കും- ഉ-ം സ്പഷ്ടം ॥൨൩൫॥

മൂ- ആമെന്നാലരുതെന്നതെ
വേണമെന്നാകിൽവേണ്ടതാൻ

(൯൩൦)

ഉണ്ടെങ്കിലില്ലയാണെങ്കി
ലല്ലെവംവിപരീതഗീഃ ॥൨൫൨॥

വ്യാ- മലയാളത്തിൽ- ഒന്നിന്നുനേരെ വിപരീത മായി വരുന്നവാക്കുകളെ താഴെ പറയുന്നു- ആം= ആവാം- അരുതു- വേണം- വേണ്ടാ- ഉണ്ടു- ഇല്ല- ആണ= ആകുന്നു- അല്ല- ആണ എന്നതു സത്യവാചകവും- ഇ-ം- നിന്നാണു- എന്നും ഗ്രഹിച്ചു കൊൾക ॥൨൫൨॥

മൂ- സ്വരത്തിന്മ്ലംഭേദിക്കു
മൊരുനൂലതിനില്ലതൊ
തരമ്പോലസരസാലാപ
മിരാണികരുതീടെണം ॥൨൫൩॥

വ്യാ- സംസാരത്തിൽ (സ്വരം എന്നാൽ ഉച്ചാരണം) സ്വരഭേദംകൊണ്ടു അർത്ഥം വളരെ ഭേദിച്ചുവരും- അങ്ങനെ വരുന്നവയുടെ ഒരു സൂത്രം കല്പിപ്പാനുംപാടില്ല- അവയെ- സാരസന്മാർ പറയുന്ന ഇരുമന വാക്കിലുംമറ്റുംകേട്ടറിയേണ്ടതാകുന്നു. ॥൨൫൩॥

മൂ- ഓകാരത്തിന്നുചോദ്യാശ്ച
യ്യ്വാനുവാദപരാഭവം
ആകവെകണ്ടുകൊണ്ടാലും
കായ്യ്പോലിഹബാലരെ ॥൨൫൪॥

വ്യാ- ഓ- എന്ന അവ്യയത്തിന്റെ ഉച്ചാരണത്തെ ങ്കൊണ്ടു- ചോദ്യം- ആശ്ചര്യം- അനുവാദം- പരാഭവം- മറ്റും വികാരങ്ങൾ ദ്യോതിക്കും- അവ താനംപോലെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതല്ലാതെ -ദൃഷ്ടാന്തം എഴുത്തിൽ കാണിപ്പാൻ പാടുള്ളതുമല്ല- (ഗാ) വാക്യത്തല പ്രയോഗം- ചോദ്യത്തിലടങ്ങും- ഉ-ം- എങ്കിലൊ- എന്നതിലെ- ഓ- കേൾപ്പാനാവശ്യപ്പെട്ടന്നൊ എന്നത സങ്കോചിച്ചു ഒട്ടുവിലേത്തേതുമാത്രം പൂരിപ്പെടിയിച്ചതാണ. ॥൨൫൯॥

മൂ- കല്പനാചോദ്യപാരുഷ്യ
സംഗ്രഹോപേക്ഷയാദിയാം
വികാരംകാട്ടുമേകാര
മാട്ടേപോകട്ടെഞാനെടൊ ॥൨൫൰॥

വ്യാ- ഏ- അവ്യയത്തിന്നും മേൽപ്രകാരം- കല്പന ചോദ്യം- പാരുഷ്യം- ഉൾക്കരുതൽ- ഉപേക്ഷ-പിന്നെ- അപേക്ഷ- ഉറപ്പു- അഭാവം- ഹാസ്യം- മറ്റും വികാരങ്ങളുണ്ടു ॥൨൫൰॥

മൂ- ഉമ്മിത്സപ്രാശ്രിതപൂർണ്ണ ത്വം
തമ്മിത്സംബന്ധഭാവവും
സമ്മതംപുനരെല്ലാച്ചി
ന്നന്മനാനാവികാരതഃ ॥൨൫൱॥

വ്യാ- സ്പഷ്ടം- എല്ലാസചരങ്ങൾക്കും സചരഭേദം

കൊണ്ടുനെക വികാരങ്ങളുണ്ടാകുമെന്ന കാണ്ക. ഫാ-ഫി= ആ·രം അനുകരണാഭ്യുതവാചികളും മറും കാണ്ക. ॥൨൫൩॥

മൂ- അകാരദ്യമതാംചോദ്യ
മകാരാദ്യത്തിലുത്തരം
അവനൊന്നാഥനാണല്ലെ
യിവനൊയെന്നുമുണ്ടിഹ ॥൨൫൪॥

വ്യാ- അകാരം ആദിയായ ചോദ്യത്തിന്നനുസരണമൊ നിഷേധമൊ ആയിവരുന്ന ഉത്തരംഅകാരാദിയിൽതന്നെ യായിരിക്കും ഉ-ം അവനൊ- ആണ A അല്ല- ഇവനൊയെന്നതിന്നും മേൽപ്രകാരം തന്നെ ॥൨൫൪॥

മൂ- ഉകാരാദ്യമികാരാദി
കൊണ്ടുംപരിഹരിക്കെണം
അകതാരതിലുണ്ടൊമാ
ലുണ്ടില്ലെന്നവരാട്ടഡം ॥൨൫൫॥

വ്യാ- ഉകാരാദിയായ ചോദ്യത്തിന്നു അനുസരണത്തിൽ- ഉകാരാദികൊണ്ടും നിഷേധത്തിൽ ഇകാരാദികൊണ്ടും ഉത്തരം- ഉ-ം- ഉണ്ടൊ- ഉണ്ട A ഇല്ല. ॥൨൫൫॥

മൂ- എകാരാദിയിലൊചൊല്ലാ
മയിമുൻവാക്കിലുത്തരം
എവിടെപ്പോയിനിയെന്നാ
ലവിടേമറുമായ്വരും ॥൨൫൯॥

വ്യാ- എകാരത്താൽ വരുന്ന ചോദ്യത്തിന്ന- ങ്ങ
Aഇ- മറുമെന്നതിനാൽ- എ-തന്നയും ഉത്തരത്തി
ൽ ആദിയായിരിക്കും- ഉ-ം- എവിടെപോയി എ
ന്നതിന്ന അവിടെ- ഇവിടെ- എവിടെ- എങ്കിലും
ംരൂപകയെല്ലാം പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ള
ണം. ॥൨൫൯॥

ഇത്യേകാശേകലാശ്രുപം
വാചകാലോകംസമാപ്തം.

———o———

സമാസാലോകം

മൂ- ദ്വിഗുതൽപ്പുരുഷൻകർമ്മ
ധാരയൻദ്വന്ദ്വനാംതഥാ
ബഹുവ്രീഹ്യവ്യയീഭാവ
നേവമാറാംസമാസവും വന്യാ

വ്യ- സംസ്കൃതവഴിക്ക സമാസം ആറുവിധമെന്നും
ചുരുക്കി നാലുവിധമെന്നും പറയാം. അവറിൻപേ

രുകൾ- ദ്വിഗു- തൽപുരുഷൻ- കർമ്മധാരയൻ- ദ്വന്ദ്വൻ ബഹുവ്രീഹി- അവ്യയീഭാവൻ- ഇങ്ങനെ ഏതുത്തരത്തിൽ- കർമ്മധാരയനും ദ്വിഗുവും- തൽപുരുഷനിൽതന്നെ അടക്കാവുന്നതിനാൽ നാലെന്നും വരും.

മൂ- പ്രഥമാദ്യേഴനഞ്ചുംതാ
നെട്ടുതൽപുരുഷൻമതം
ക്രമേണകാണാമത്യന്ത
സൂക്ഷ്മളിഷ്ഠാന്തമാലയാ ॥൨൩൮॥
ഊദ്ധ്വാംഗസംശ്രിതൊപാത്ത
കാഞ്ചീഹേമച്യുതാമണീ
ഹന്തഗൌരീകരസ്ഥായി
ന്യകരാദ്രിശിവംശിവെ ॥൨൩൯॥

പ്യ- തൽപുരുഷനെന്ന സമാസം എട്ടുതരമായിരിക്കും- പേരുകൾ. പ്രഥമാതൽപുരുഷൻമുതൽ സപ്തമീതൽപുരുഷൻവരെ ഏഴും- നഞ്ച - തൽപുരുഷനും എന്നാകുന്നു- ക്രമേണ- ഉ-ം
പ്ര- തൽ- ഊദ്ധ്വം + അംഗസ്യ= അംഗത്തിന്റെ ഊദ്ധ്വഭാഗം- (ശിരസ്സു) ദ്വി- തൽ- അംഗം+ സംശ്രിതാ= അംഗത്തെആശ്രയിച്ചവൾ -(ഇ- ഗംഗാ) തൃ- തൽ- സംശ്രിതയാ + ഉപാത്ത= ആശ്രയിച്ചവളാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതു. ച-തൽ- കാഞ്ചി+ ഹേമ= അരഞ്ഞാണിന്നായിക്കൊണ്ടുള്ള പൊന്നു- പ- തൽ- ഹൈമഃ + ച്യുതാ= ഹേമത്തിൽനിന്നു വീണതു-

ക്ഷ- തൽ- ഗൌഡ്ഢഃ ഽ കരെ= ഗൌഡിയുടെകയ്യിൽ
സ- തൽ- കരെ ഽ സ്ഥായിനീ= കയ്യിൽവന്നിരുന്നതു
നഞ്ച - തൽ- അഽമിവം= മംഗലമല്ലാത്തതു. ൫൩൨

മൂ- കർമ്മധാരയനേഴല്ലൊ
മുമ്പിന്നിരുവിശേഷണാൽ
മുമ്പിന്നുപമയുംമുൻസം
ഭാവനാചാവധാരണാ ॥൫൩൩॥

മൂ- നീലാബ്ജംനരവീരന്റെ
ശീതോഷ്ണംശംഖപാണ്ഡു വാ
നൃസിംഹഃകീർത്തിധനവാൻ
ഇണബുദ്ധിരയംപ്രഭുഃ ॥൫൩൪॥

വ്യ- പിന്നെ കർമ്മധാരയൻഎന്ന പറഞ്ഞതും ഏ
ഴവിധമുണ്ടു. അവറിൻ പേരും ലക്ഷണവും താ
ഴെപറയുന്നു- മുമ്പും പിമ്പും ഇരുപാട്ടും വിശേഷ
ണ സംബന്ധംകൊണ്ടു വിശേഷണ പൂർവ്വപദൻ- വി
ശേഷണോത്തരപദൻ- വിശേഷണോഭയപദൻ- ഇ
ങ്ങനെ മൂന്നുതരവും മുമ്പും പിമ്പും ഉപമാന പദബ
ന്ധംകൊണ്ടു, ഉപമാനപൂർവ്വപദൻ- ഉപമാനോത്ത
രപദൻ ഇങ്ങനെ രണ്ടുതരവും- അവധാരണാ പൂ
ർവ്വപദൻ- സംഭാവനാ പൂർവ്വപദൻ എന്നവയുംകൂടി
ഏഴെന്ന കണ്ടുകൊൾക. മേൽപറഞ്ഞവയുടെ ക്രമേ
ണ- ഉ- ം കാൺക. ॥൫൩൪॥

വി- പൂ- നീലം ഽ അബ്ജം= നീലനിറമുള്ള താ
മരപ്പൂ.

വി- ഉ- നര + വീര= വീരനായ നരൻ-

വി- ഉഭ- ശീതം + ഉഷ്ണം= ശീതവും ഉഷ്ണവുമായി രിക്കുന്നതു-

ഉ- പൂ- ശംഖഃ + വാസ്തു = ശംഖം (ഇവ A പോലെ) വെളുത്തതു.

ഉ- ഉ- ന + സിംഹ= സിംഹഃ (ഇവ A പോലെ) യുള്ള നരൻ.

ആ- പൂ- കീർത്തി + ധനം= കീർത്തി (ഏവ A തന്നെ) ധനമായിരിക്കുന്നവൻ-

സം- പൂ- ഗ്രണെ + ബുദ്ധി= ഗ്രണത്തിൽ- (ഏവA തന്നെ) ബുദ്ധിയുള്ളവൻ.

ഇങ്ങനെയെല്ലാം കാൺക. ॥൨൩൭॥

മൂ- ബഹുപ്രീഹിയുമേഴാംദ്വി
പദൻബഹുപദൻസഹ
സംഖ്യോത്തരൊഭയൻചവ്യ
തീഹാരഹരിദന്തരേ ॥൨൩൮॥
പ്രാപ്യൈശ്വര്യ സ്സുതപ ശൌര്യ്യാഹതാ
രിഃകിഞ്ചോപാക്ഷുദ്വിതുവാരംസഭാര്യ്യഃ
കേശാകേശീ ദക്ഷിണാ വാചികായാ
മാശായാ മിവഞ്ചിരാജൻവിഭാതി.

വ്യാ- ബഹുപ്രീഹിയും ഏഴുതരംതന്നെ. പേരുകൾ- ദ്വിപദൻ- ബഹുപദൻ- സഹപൂർവ്വപദൻ- സംഖ്യോത്തരപദൻ- സംഖ്യോഭയപദൻ- വ്യതീഹാര ലക്ഷണൻ- മിഗന്തരാള ലക്ഷണൻ- ഇവയെല്ലാം

മറെറാന്നിനോടു വിശേഷണമായി ചേരുമെന്നുള്ളതായ അനുപദാർത്ഥപ്രധാനങ്ങളെന്നു കണ്ടുകൊൾക. ക്രമേണ- ഉ-ം ദ്വിപദൻ- പ്രാവു് + ഐശ്വര്യം= പ്രാവുമായ ഐശ്വര്യത്തോടു കൂടിയവൻ. ബഹുപദൻ- സത്വ + ശത്രു + ആഹത + അരി= സത്വം ശത്രുവും ഇവകൊണ്ടു അഭിഹനിക്കപ്പെട്ട ശത്രുക്കളോടുകൂടിയവൻ. എന്നാൽ സത്വശത്രുക്കളെകൊണ്ടു ശത്രുക്കളെ കൊന്നവൻ എന്നു താല്പര്യം. സം- ഉ- ഉപ- + അക്ഷ= എട്ടിന്നടുത്ത സം- ഉദ- ദ്വി + ത്രയ= ദ്വിത്രയരണ്ടോമൂന്നോ സ- ഹ- സ + ഭാര്യ= സഭാര്യൻ- ഭാര്യയോടുകൂടിയവൻ. വ്യ- ല- കേശ + അകേശി= കേശാകേശി- തലയോടുതലയിട്ടടിച്ചു യുദ്ധംചെയ്തവൻ, ഇതു ദ്രാവിഡത്തിൽ വരില്ല. ദി- ല- ദക്ഷിണ + അവാചീ= ദക്ഷിണാവാചീ- തെക്കുപടിഞ്ഞാറു. ഇങ്ങനെയെല്ലാം കണ്ടുകൊൾക. ॥൨൯൬॥

മൂ- ദ്വിത്രിവും ദ്വിവിധം ചൊല്ലാം
സമാഹാരെതരെതരൌ
ക്രമാൽത്രിലോകീതന്നിൽതാൻ
ചതുർദ്ദശവിഭാഗവും ॥൨൯൭॥

വ്യാ- ദ്വിത്രിവും രണ്ടുതരം പേരുകൾ- സമാഹാരൻ- ഇതരെതരൻ- ഉ-ം സമാ- ത്രി + ലോകി= മൂന്നുലോകങ്ങളും- ഇ- ത- ചതുർ + ദശ= പതിന്നാലുലോകവും- എന്നാൽ ഭൂമ്യാദിയും- ഇരുപുറത്തും

(൨൩൭)

സംഖ്യതന്നെ എന്ന താല്പര്യം ॥൨൩൭॥

മൂ- ദ്വന്ദ്വനാംദ്വിവിധംതന്നെ
തദൈകവദനൈകവൽ
പാണിപാദമിദംപാനു
ബ്രഹ്മശംകരകേശവാഃ ॥൨൩൮॥

വ്യാ- ദ്വന്ദ്വനെന്നതും രണ്ടുമാതിരി- പേരുകൾ- ഏകവൽ ഭാവൻ- അനേകവൽഭാവൻ- ക്രമേണ ഉ-ം-
ഏക- പാണിഃ പാദം=കയ്യുംകാലും- (മ)കൈകാൽ-
അനേക- ബ്രഹ്മ ഃ ശംകരഃ കേശവഃ= മൂന്നുത്തികൾ. ॥൨൩൯॥

മൂ- അവ്യയീഭാവനാംരണ്ടാം
അവ്യയംനാമപൂർവ്വം
പ്രതൃഹംഫലമാത്രംതാ
നാഹാരമവ്യനായിതെ ॥൨൪൦॥

വ്യാ- അവ്യയീ ഭാവനംരണ്ടുതരം- ഉണ്ടു- പേരുകൾ- അവ്യയപൂർവ്വൻ നാമപൂർവ്വൻ- ഉ-ം-
അ പ്രതി ഃ അഹഃ= ദിവസംപ്രതി-
നാ ഫലഃ മാത്രം= ഫലംതന്നെ. ॥൨൪൦॥

മൂ- ലുഗല്ലുക്തദ്ധിതാഖ്യങ്ങ
ളുണ്ടവറായുമോക്കെണം

(൮൩൩)

ധമ്മബുദ്ധിപ്പെരുമാൾ
ഇണിവസതിമംഗലം ॥൨൬൫॥

വ്യാ- പിന്നെ- ദ്വിഗുസമാസം- അലുക്സമാസം- തദ്ധിതസമാസം ഇവയും കണ്ടുകൊൾക. ॥൨൬൫॥

മൂ- കേട്ടിടാംചിലമൊഴി സംസ്കൃതപ്രകാരം
മുട്ടംപോളിഹമലയാഴ്മയിൽ സമാസാൽ
കാട്ടാനച്ചെറുവിയടികൊണ്ടു ബുദ്ധിമു
ട്ടിക്കുട്ടത്തൊടുളിപടലങ്ങൾ പാഞ്ഞിടുന്നു ॥൨൬൬॥

വ്യാ- ഈ മലയാളത്തിൽ തൽഭവ- ദേശ്യങ്ങളായ വാക്കുകളേയും തദ്ഭവപോലെ മേല്പറഞ്ഞ സംസ്കൃതമര്യാദയെ അവലംബിച്ചു സമാസിക്കാം ഉ-ം കാട്ടാന, ആനയുടെ ചെവിപോലെ അടിച്ചകൊണ്ട=കാട്ടാനച്ചെവിയടികൊണ്ടു (കാട്ടിലെ ആനയുടെ ചെവികളാലുള്ള അടികൊണ്ടെന്നർത്ഥം) തമിഴിലെ സമാസമുറകളാൽ സമാനമെന്നു മുൻപെതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങൾ അധികമുള്ളതിനാലും ഈ മേൽപറഞ്ഞ സംസ്കൃതസൂത്രങ്ങൾതന്നെ ഇവിടേക്കു യോഗ്യമായിരിക്കും. ॥൨൬൬॥

മൂ- കേരളോക്തിയിലുണ്ടാകുന
സമാസങ്ങളശേഷവും

പാതുഷ് സംസ്കൃതമാഷ്പദാം
ചേത്തു കൊള്ളേണമെപ്പൊഴും॥ ൨൦॥

വ്യാ- മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ൦രം മലയാളത്തിൽ കാണുന്ന സമാസങ്ങൾക്ക എല്ലായിപ്പോഴും സംസ്കൃത സൂത്രങ്ങളെതന്നെ ചേർത്തുകൊള്ളേണമെന്ന രാല്പര്യം- ൦രം മേൽശ്ലോകത്തെ അനുസരിച്ചു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ നോക്കി അർത്ഥാതിനു ചേരുന്നവണ്ണം മറ്റും കണ്ടറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

തൽപുരുഷൻ

പ്ര- തൽ- അരപ്പുഴ= പുഴയുടെ അര- കാക്കാൽ= കാൽകിൻറെകാലു- ദ്വി- തൽ- ഇലകിഴഞ്ഞ ദ്രുലോകംപ്രാപിച്ച- കണ്ണട= കണ്ണിനെഅടക്കുന്നതു- ത്രി- തൽ- മണ്ണാന= മണ്ണുകൊണ്ടുള്ള അന- പൊൻകുടം= മരപ്പെട്ടി- കടൽപ്പിഴി- മറ്റും- ച- തൽ- തീക്കലം= തിളിടാൻള്ള കലം- കുളിപ്പുര= കുളപ്പുരാനി- മറ്റും- പ- തൽ- തീഭയം= തിളിൽ നിന്നുള്ള ഭയം- വാനിഴിഞ്ഞു= വാനിൽനിന്നുഇഴിഞ്ഞു- മറ്റും- ഷ- തൽ- മാമ്പഴം= മാവിൻറെ പഴം- ആനക്കൊമ്പു= ആനയുടെ കൊമ്പു- മറ്റും- സ- തൽ- കാട്ടുമരം= കാട്ടിലുള്ളമരം- അമ്പലവാസി- മറ്റും- ന്ത- തൽ- ഇവിടെ ഒഴിച്ചു൦- ചോറുണ്ണുമുതലായവ കർമ്മഷ്കി ആകകൊണ്ടു ചോറിനെഉണ്ണുക എന്നല്ല- ചോറിൻറെ ഊണു എന്ന ഷഷ്ഠീത

ൽ പുരുഷനാകുന്നു- ഇങ്ങനെയെല്ലാം കണ്ടുകൊൾക

കർമ്മധാരയൻ

വി- പൂ- പദൻ കാർമുകിൽ= കറുത്തമേഘം- പേരാൽ- രാമരാജാവു- മറ്റും- വി- ഉ- പൂദൻ- പെൺക്രുരു= ക്രൂരയായപെൺ- (കൂട്ടിപ്പെൺ) മറ്റും- വി- ഉഭ- പദൻ- നീണ്ടിരുണ്ടു= നീണ്ടും ഇരുണ്ടുംഇരിക്കുന്നതു- പൂ- പദൻ- കന്നൽക്കണ്ണി= താമരപോലെകണ്ണുള്ളവൾ-കൊണ്ടൽവേണി-കരുത്തോലവരിയൻ- (മരുവക പുലി) ഉ- ഉത്തരപദൻ- ആൾപുലി= പുലിയെപ്പോലെയുള്ള ആൾ-

ശേഷംരണ്ടും ഒഴിവു

ദ്വിഗു

ദ്വി- പ- കന്നൽമിഴി= കന്നൽപോലെയുള്ള മിഴിയുള്ളവൾ- മറ്റും ഖ- ഷ- അറുകലനാവൻ= അധികം കഠിനമായ നാവുള്ളവൻ- ംരും സമാസം അന്യപദാർത്ഥ പ്രധാനമെന്നതിനാൽ പലതലിതാന്തവും ഇവിടെച്ചേരും- ഉം- മലനാടൻ= മലനാട്ടിലുള്ളവൻ- മറ്റും- മിശ്രതരാള ലക്ഷണൻ- കിഴക്കുതെക്കു മുതലായവ-

ദ്വിഗു

സമാഹാരൻ- മുപ്പാർ= മൂന്നുലോകവും- പപ്പാതി= പാതിപാതി മറ്റും- ഇതരേതരൻ- ംരംരേഴു= ഏഴുരണ്ടുവട്ടം- (ഛ) മറ്റും.

ദ്വന്ദ്വൻ

ഏകവൽ ഭാവൻ- കൈകാൽ= കയ്യും കാലും- രാജ്യരാമൻ= രാജ്യവും രാമനും- അനേകവൽഭാവ

ൻ- തെന്നചാമവറികൾൻ= തെന്നയും ചാമയും വരിയും.

അവ്യയീഭാവൻ

അവ്യയപൂവ്വപദൻ- എന്നാട്ടം= എല്ലാഭാഗവും.

നാമപൂവ്വൻ

നാട്ടതോരും= എല്ലാനാട്ടിലും- ഇങ്ങനെ ലുക്സമാസങ്ങൾ- മലയാളത്തിൽ അലുൿസമാസമെന്നതു- പ്രഥമ- ൠക്കി- ദ്വിതീയ സപ്തമീ- ഇവയിലെവരും- എന്നാൽ പ്രഥമാരൂപമായ ദ്വിതീയയിലുംകാണാം- ഉം- അവൻകൈ= അവൽൻകൈ- മരംകൊങ്ങി= മരത്തെക്കൊത്തുന്നതു- (ഒരു പക്ഷി) ആട്ടിൻ പാൽ= ആട്ടിന്റെ പാൽ- ഇതു വിഭക്തിചിന്തയിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം പൂവ്വപദത്തെ മോറെയെടുത്തുപൂ ൠക്കി എന്നംപറയാം- കിണറിൽപന്നി- ഇത അലോപസവുമീതൽ പുരുഷനാക്കാമെങ്കിലും പലകിക്കിലും സമസ്തമല്ലാത്ത വ്യസ്തമായിത്തന്നെ വ്യാകരിക്കേണ്ടിവരും- ഇവിടെ കിണറിൽ വീണ- പന്നി എന്നർത്ഥമാക്കുകൊണ്ടു മദ്ധ്യമപദലോപ സമാസംതന്നെ- വെള്ളത്തിൽ ചാടി- കിണറിൽവെള്ളം- ഒരുപക സമാസമല്ലാ- എ- ക്രിടിയാലും വ്യസ്തംതന്നെ- എന്നാൽ മദ്ധ്യമപദലോപത്തിന്ന പകരമായ എ സമാസത്തിൽ വിഭക്തിപരമായി വരുമെന്ന (ഉ) പറഞ്ഞതു അനുഭവത്തിന്ന കുറെ വിരോധമാണെങ്കിലും യുക്തിക്ക ശരിയായിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ॥൨൫൫॥

ഇതി-ദ്വാദശകലാരൂപം സമാസാലോകം

സമാപ്തം:

വൃത്താലോകം

മൂ- വൃത്തരത്നാകരന്തന്നി
ലെത്തിഞാൻചിലമുത്തുകൾ
പൊത്തിപ്പിടിച്ചുബാലാനാ
ഞ്ചിത്തിനുത്തംസമാക്കുവൻ ॥൨൫൮॥

വ്യാ- അഷ്ടാ സുഗമം॥ രത്നാകരമെന്നാൽ- സംസ്കൃതഗ്രന്ഥപ്പേരും, സമുദ്രവും- പൊത്തിപ്പിടിച്ചു എന്നതിനാലധികവിസ്താരമായ സംസ്കൃത പ്രമാണത്തെ ആകപ്പാടെ ചുരുക്കി ഒരുവിധത്തിൽ കാണിക്കാമെന്നർത്ഥം ॥൨൫൯॥

മൂ- മാത്രാവർണ്ണക്രമംഛന്ദ
സ്സിരിപത്താറുവൈദികം
തത്രാപ്യനുഷ്ടുബാദ്യത്ര
സ്രുഗ്ധരാവധിലൌകികം ॥൨൬൦॥

വ്യാ- മാത്രാക്രമം- വർണ്ണക്രമം- അഥവാ മാത്രാവർണ്ണക്രമം- ഇങ്ങനെ മൂന്നരത്തിലും നിയമിക്കപ്പെട്ടതായി ഇരിപത്താറു ഛന്ദസ്സുകളുണ്ട് - അവമുഴുവനും വേദത്തിൽനടപ്പു- എന്നാൽ- അനുഷ്ടുപ്പു മുതൽ സ്രുഗ്ധരാക്രടി പതിന്നാലു ഛന്ദസ്സുകളിക്കീഴ് അനേകം വൃത്തങ്ങൾ ഇവിടെ സാധാരണ കാവ്യ നാടകാദികളിൽ നടപ്പു- എങ്കിലും കാളിദാസ കൃതമായമഞ്ജു

രിസ്സോരുത്തിൽ ഇരിപത്തൊന്നു അക്ഷരപാദമായു: കാണുകയും ചെയ്യും. ॥൨൫॥

മൂ- ദീഗ്ഘംയുക്തമമൊയുക്ത
പൂർവ്വംഹ്രുപരംലഘു
പാദാന്തഞ്ചില്ലുമൊക്കുമ്പോ
ലിഹമാത്രാവിഭാഗവും ॥൨൬॥

വ്യാ- ഇതിനാൽ അക്ഷരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള മാത്രകളെ കണക്കാക്കേണ്ടും പ്രകാരത്തെ പറയുന്നു- അ- ംരം മുതലായ ദീർഘസ്വരങ്ങളും ഏ- ഓ- ഐ- ഔ- ംരംവക സംയുക്തസ്വരങ്ങളും ഇവയോടുചേർന്ന ഹല്ലുകളും ക്രുട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ മുൻപിൽ നിൽക്കുന്ന ഏതക്ഷരവും ഗുരുവാകുന്നു- ഗുരുവെന്നാൽ രണ്ടുമാത്രയുള്ളതെന്നർത്ഥം- ശേഷമുള്ളവയെല്ലാം ലഘു- ലഘുവെന്നാൽ ഒരു മാത്രയുള്ളതു- പാദാന്തമായ അക്ഷരവും ചില്ലുകളായ- ൽ- ൾ- മുതലായവയും തഥാപോലേയും (ഗുരു V ലഘു എന്നർത്ഥം) ഇതിൽ ഗുരുവിന്നു മീത്തൽ (-) ഇങ്ങനെയും ലഘുവിന്നു (ു) ഇങ്ങനെയും അടയാളം കാണും ॥൨൭॥

മൂ- മല്ലാക്ഷീ, സുമുഖീ, താന്വൈ
വ്, യുവാനം, ജഘാന, ഗ
ന്ധർ, ഭാമിനീ, മാദ്യഷ്യ,
രാഗീ, ബീ, ചഗണാസ്ത്രികഃ ॥൨൭॥

വ്യാ- സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരാൽസങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള
ന്നമാത്രകളെങ്കിലും മുന്നൂന്ന എന്ന അക്ഷരസംഖ്യകൾ
ളായി എട്ടു ഗണങ്ങളുള്ളവയെത്രാഴെവിവരിക്കുന്നു-
ഈഗണങ്ങൾ മുഖ്യമായവയാകുന്നു-

മല്ലാക്ഷീ-	മഗണം-	സർവ്വഗുരു-	ന - മാത്രകൾ
സുമുഖീ-	സഗണം-	ആദ്യഗുരു-	ര - മാത്രകൾ
താമ്രാധരവ-	തഗണം-	അന്ത്യലഘു-	ഭ - മാത്രകൾ
യുവാനം-	യഗണം-	ആദ്യലഘു-	ജ - മാത്രകൾ
ജഘാന-	ജഗണം-	മദ്ധ്യഗുരു-	ര - മാത്രകൾ
നനന-	നഗണം-	സർവലഘു-	ന - മാത്രകൾ
ഭാമിനി-	ഭഗണം-	ആദ്യഗുരു-	ര - മാത്രകൾ
രാഗിണീ-	രഗണം-	മദ്ധ്യലഘു-	ഭ - മാത്രകൾ

ഇങ്ങനെകാൺക

ഇനിമേൽ ംരംവക ഗണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വൃത്തലക്ഷണം പറയുമ്പോൾ ഓരോഗണത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരമാത്രവും ഗുരുവിന്ന ഗ എന്നും ലഘുവിന്ന ല എന്നും കണ്ടറിയേണ്ടതുകൂടാതെ ക്രൂരാക്ഷരങ്ങളായി പ്രയോഗിച്ചാൽ അവയവാക്ഷരം വെവ്വേറെ എന്നും ഗണാക്ഷരങ്ങളിൽ ദീർഘ വള്ളി പുള്ളികളും മറ്റും ചേർക്കാണ്ടന്നതിന്ന പൊരുളില്ലെന്നും ക്രൂരി കണ്ടു കൊള്ളേണം. ॥൨൭൫॥

മൂ- എട്ടെഴുത്തടിനാലാലെ
കെട്ടനക്ഷുപൂവുത്തമാ
ക്കുട്ടമെണ്ണിട്ടനാക്കുകം
വട്ടപ്പസുരവുമതം ॥൨൭൬॥

(൨൩൩)

വ്യാ- മുൻപറഞ്ഞ ഇരിപത്താറ ക്ഷരസ്സുകളിൽ ഒ ക്കതാദിഏഴുവരേയും പോകെ എട്ടാമത്തതും പ്ര ധാനവുമായ അനുഷ്ടുപ്പുവൃത്തത്തിന്റെ ലക്ഷണം പറയുന്നു- എട്ടക്ഷരത്തിൽ ഒരുപാദവും അപാദം നാലുക്രുടിയതു മേല്പടി വൃത്തവുമായിരിക്കും- എന്നാൽ- ഓരൊപാദത്തിലെ ഗുരു ലഘുക്കളെ മാറിമാറി ചേർക്കുന്നപക്ഷം ഒരം വൃത്തം ഇരുനൂറമ്പത്താറു തരത്തിൽ വരുമെന്നും കാൺക. ॥൨൬॥

മൂ- ഭമസാഗവരുന്നാകി
ലാമച്ചമ്പകമാലയും
സ്വാഗതാരനഭാഗംഗാ
രനരല്ലരഥോദ്ധതാ ॥൨൭॥

വ്യാ- ദശാക്ഷരപാദം- ഭ- മ- സ- ഗണങ്ങളും ഗുരുവും ചേർന്നാൽ ചമ്പകമാലാ- ഇ-ം- (ഭാമിനിമ ല്ലാക്ഷീ സുമുഖീഗാ) ഏകാദശാക്ഷരപാദം- ര- ന- ഭ- ഗണങ്ങളും രണ്ടുഗുരുവുംക്രുടി ചേർന്നാൽസ്വാ ഗതാ- ഇ-ം- (രാഗിണീനനനഭാമിനിഗംഗാ)ര- ന- ര- ഗണങ്ങളും ലഘു ഗുരുക്കളും ചേർന്നാൽ രഥോദ്ധ താ- ഇ-ം- (രാഗിണീ നനനരാഗിണീലഗാ) ഇങ്ങ നെ ഗണങ്ങളെ ചേർത്തു കാണിക്കുന്ന ലക്ഷ്യാന്തങ്ങൾ ഒരം മാതിരി ഏതക്ഷരങ്ങൾ ചേർത്തും ഓരൊ വൃത്ത ങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കാൻ എളുപ്പത്തിൽ കഴിയുന്നതിനാൽ ഇപ്രകാരം ഉദാഹരിച്ചെന്നു കാൺക. ॥൨൭॥

മു- ജതജഗ്രൈവേന്ദ്രവജ്രാ
തതജഗ്രൈന്ദ്രവജ്രയും
പൊരുവായവയൊന്നിക്കി
ലതെല്ലാമുപജാതിയും ॥൨൭൦॥

വ്യാ- ജ- ത- ജ- ഗണങ്ങളും രണ്ടു ഗുരുവും കാണുന്നതു ഉപേന്ദ്രവജ്രാ- ഉ-ം- (ജഘാനതാ മ്രൈവ ജഘാനഗംഗാ) അതുതന്നെയുള്ള തേതഗണമാക്കിയാൽ ഇന്ദ്രവജ്രാ- ഇ-ം- (ധാമ്രൈ വതാമ്രൈ, വജ്രഘാന ഗംഗാ) മേൽപറഞ്ഞവരണ്ടും കൂടെപാദത്തിലായി കലർന്നവരുന്നവ ഉപജാതിപ്രഭേദം എന്നുംകാൺക. (,) ഒരം അടയാളം യതി എന്നുമറിക.॥൨൭൦॥

൨൭- വംശസ്ഥമിന്ദ്രവിരാചിതം
നദ്വയേതവിളംബിതം
കാശിപ്രയാതമഥയാനമിഹ
രനാങ്കാലപിസുഗവണി ॥൨൭൧॥

വ്യാ- ദ്വാദശാക്ഷരപാദം- ജ- ത- ജ- ര- ഗണങ്ങളിൽ വംശസ്ഥവൃത്തം- ഉ-ം-(ജഘാനതാമ്രൈ വജ്രഘാനരാഗിണി) ന- ഭ-ഭ-ര- ഗണങ്ങളിൽ ദ്രുതവിളംബിതവൃത്തം- ഉ-ം- (നനനഭാമിനി ഭാമിനി രാഗിണി) യഗണം നാലിൽ- ഭജംഗപ്രയാതവൃത്തം ഉ-ം- (യുവാനം യുവാനം യുവാനം യുവാനം) രഗണം നാലിൽ സുഗവണിപ്രഭേദം- ഉ-ം- (രാഗിണി രാഗിണി രാഗിണി രാഗണി). ॥൨൭൧॥

മൂ- മനോജ്ഞരാഗംകൊണ്ടല്ലൊ
മാനംപ്രഹൃഷ്ടി ണിക്കിഹ
മനോജ്ഞതാംമതയാസംഗെ
റ്റുനംമത്തമയൂരവും ॥൨൭൨॥

വ്യാ- രണ്ടു മശാക്ഷരപാദം- മ- ന- ജ-ര- ഗ ണങ്ങളും ഗുരുവും പ്രഹർഷിണീവൃത്തം- ഉ-ം (മല്ലാ ക്ഷിനസനം ജഘാന രാഗിണീഗാ) മ- ത- യ- സ- ഗണങ്ങളും ഗുരുവും മത്തമയൂരവൃത്തം- ഉ-ം (മല്ലാ ക്ഷിതാ ത്രൈവയുവാനം സുമുഖീഗാ) ॥൨൭൨॥

മൂ- തഭജാജഗഗാഎണ്ണാ
വ് സന്തതിലകംമതം
ശോഭനാമാലിനീഎണ്ണേ
ഗ്ഗന്നീടുംനരുമായയാ ॥൨൭൩॥

വ്യാ- ചതുർശ്ശാക്ഷരപാദം- ത- ഭ- ജ- ജ- ഗണങ്ങളും രണ്ടു ഗുരുവും വസന്തതിലകവൃത്തം- ഏട്ടിലും അന്തത്തിലും യതി- ഉ-ം- (താത്രൈവ ഭാമിനീ ജഘാനജഘാ,നഗംഗാ) ഇതിൽവേറെതരങ്ങളുംക്രമേ സാധാരണ നടപ്പുണ്ട്- ഭ- ജ- സ- ന- ഗണങ്ങളും രണ്ടു ഗുരുവും ഇന്നുവദനാവൃത്തം ഉ-ം (ഭാമിനിജഘാ, നസുമുഖീനനഗംഗാ) ഇരിപത്തിനാലു വൃത്തത്തിൽ ഔദ്യത്തേതുനോക്കു- പഞ്ചദശാക്ഷരപാദം- ന- ന- മ- യ- യ- ഗണങ്ങളിൽ മാലിനീവൃത്തം- ഏട്ടിൽ

(മന്നെ)

യരി- ഉ-ം- (നനന നനനമല്ലാ, ക്ഷിയുവാനംയു വാനം) രജരജരഗണംതാണ്ഡവവൃത്തം ॥൨൧൩॥

മൂ- ലലതാനെന്നുരണ്ടാകി
ലചലംധൃതിമൌലിയാം
ലഗ്രവെട്ടിവിട്ടെന്നാ
ലഞ്ചിതംപഞ്ചചാമരം ॥൨൧൪॥

വ്യാ ഷോഡശാക്ഷരപാദം- പരിനാറു ലഘുത ന്നെ ഏകിൽ ഒപ്പെതാളീയ സമ്പ്രദായത്തിൽ രണ്ടു പാദം അചഷ്ടധൃതിവൃത്തം- ( )ലഘുഗുരു ക്രമ ത്തിൽ പതിനാറക്ഷർപാദം നാലിൽ പഞ്ചചാമരവൃ ത്തം -ഉ-ം- (ബ്രഹ്മസ്തുതീ: കപജല്പതി പ്രസല്പരികപ സല്പരാൽ) ॥൨൧൪॥

മൂ- ചേരുംശിഖരിണീവൃത്തം
യമനാസഭലാഗുവിൽ
ഹരിണീനസ്മരാസല്ലാ
ജസജസ്യുർവൃത്തമിയം ॥൨൧൫॥

വ്യാ- യ- മ- ന- സ- ഭ- ഗണങ്ങളും ലഘു ഗുരു വും ശിഖരിണിവൃത്തം- ഉ-ം- (യുവാനം മല്ലാക്ഷീ നനന്ദ സുമുഖീ, ഭാമിനിലഗാ) ന- സ- മ- ര-സ ഗണങ്ങളും ലഘു ഗുരുക്കളും ഹരിണീവൃത്തം- ഉ-ം- (നനന്ദസുമുഖീ, മല്ലാ, ക്ഷിരാ, ഗിണി, സുമുഖീല ഗാ) ജ- സ- ജ- സ- യ- ഗണങ്ങളും ലഘു ഗുരു

(൨൧൦)

ക്കളും പൂത്തിവൃത്തം- ഉ-ം- (ജഘാനസുമുഖീ ജഘാനസുമുഖീ, യുവാ, നലഗാ) ॥൨൧൯॥

മൂ- മന്ദാക്രാന്തയുമുണ്ടാകും
മദനത്തഗ്ഗചേരുകിൽ
മുരളീപ്പുജനാഭാസാ
രസജ്ജുഭരമല്ലികാ ॥൨൧൯॥

വ്യാ- മ- ഭ- ന- ത- ത- ഗണങ്ങളും രണ്ടു ഗുരുവും മന്ദാക്രാന്താ എന്ന പ്പുത്തം- ഉ-ം- (മല്ലാക്ഷീമുഖമിനിനന്ദനതാ, മൈവതാ മൈവഗംഗാ) പരിനെട്ടക്ഷരപാദം- സ- ന- ജ- ന- ഭ- സ- ഗണങ്ങൾ മുരളിപ്പുത്തം- ഉ-ം- (സുമുഖീനന, നജഘാനന, നനഭാമിനി, സുമുഖീ) ര- സ- ജ- ജ- ഭ- ര- ഗണങ്ങൾ മല്ലികാപ്പുത്തം- ഉ-ം- (രാഗണീസുമു, ഖീ ജഘാനജ ഘാനഭാമിനി, രാഗണീ) ॥൨൧൯॥

മൂ- ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതമാം
മസജാസതതാഗുരു
മേരുഭാനയയായാപി
സുശ്ലോകാമനിഖണ്ഡിതാ ॥൨൧൭॥

വ്യാ- പത്തൊമ്പതക്ഷരപാദം- മ- സ- ജ- സ- ത- ത- ഗണങ്ങളും ഗുരുവും- ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതവൃത്തം- ഉ-ം (മല്ലാക്ഷീസുമുഖീജഘാനസുമുഖീ, രാമൈവതാമൈവഗാ) ഇരിപത്തൊന്നക്ഷരപാദം-

മ- ര- ഭ- ന- യ- യ- യ- ഗണങ്ങൾ സ്രഗ്ധരാവൃത്തം ഏഴേഴിൽയതി. ഉ-ം (മല്ലാക്ഷീ രാ ഗി ണീ ഞാ,മിനിനനനയുവാ,നംയുവാനം യുവാനം) ഇതിലധികമക്ഷരമായാൽ ദണ്ഡകം- ംരം മേൽപറഞ്ഞവയെല്ലാം നാലുപാദവും ഒരുപോലെഇരിക്കുന്ന സമവൃത്തങ്ങളാകുന്നു. ഇതിന്നതാഴെ ഒന്നും- മൂന്നും- രണ്ടും- നാലും- സമപാദങ്ങളായ അർദ്ധസമവൃത്തങ്ങളെപറയുന്നു- ॥൨൭൨॥

മൂ- നനരാലഗമമ്പിന്ന
ജജരാപരവക്ത്രമാം
നനരായചനജ്ജ്യാംഗാ
പുഷ്പിതാഗ്രാപികോമളാ ॥൨൭൨॥

വ്യാ- മുന്നടിയിൽ- ന- ന- ര- ഗണങ്ങളും ലഘുഗുരുക്കളും പിന്നടിയിൽ ന- ജ- ജ- ര- ഗണങ്ങളും കൂടിയാൽ അപരവക്ത്രം എന്ന വൃത്തം- ഉ-ം (നനനനനരാഗിണീലഗാ നനനജജഘാന ജഘാനരാഗിണീ) പിന്നെ മേൽപ്രകാരം- മുമ്പിൽ- ന-ന-ര-യ പിമ്പിൽ- ന- ജ- ജ- ര- ഗുരുവും കൂടിയാൽ പുഷ്പിതാഗ്രാഎന്ന വൃത്തം- ഉ-ം (നനനനനനരാഗിണീ യുവാനം നനനജജഘാനജഘാനരാഗിണീഗാ.)

ഇനി മാത്രജാതിയെ പറയുന്നു

മൂ- ഓജത്തിൽപ്രിയമെരണ്ടിൽ
ദൈന്യംമാന്യവുമന്തിമെ

(൮൭൮)

യോജിച്ചുകാണ്മതായ്വ്വാസാ
ബഹുധാഗാനരീതിയാം ॥൮൭൯॥

വ്യാ- ഓജും= ഒറ്റ- എന്നാൽ- ഒന്നും മൂന്നും പാ
ദങ്ങൾ എന്നർത്ഥം- പ്രിയം= പതിനഞ്ചു- (പരപ്പേ
റ) മാത്രകളും- രണ്ടാം പാദത്തിൽ മൈത്രും= പതി
നെട്ടുമാത്രകളും ഒടുക്കത്തെ പാദത്തിൽ- മാത്രും= പ
തിനഞ്ചുമാത്രകളും ആയിക്കാണുന്നതു. ആയ്വ്വാ എന്ന
ജാതിയാകുന്നു. ഇങ്ങനെ മാത്രാവൃത്തങ്ങൾക്കു ജാതി
യെന്നാകുന്നപേരു. ഉ-ം (മാകാവതിലൊരു മുല്ല
പ്പൂകാവണിയുംവിശേഷകൊമാപ്പെ, മാധവിയാമയി
കാന്തെ, മധുവോലും വാണികേളാപ്പെ= തെ- മറ്റും
ഉ-ം കണ്ടറിക. നാടകാടികളിൽ നടിയുടെ വകയാ
യിഅനേകവിധം ഗാനരീതിക്കു തക്കതായിമാത്രാഭേ
ത്തോടേയും ഛന്ദം വൃത്തം വരുമെന്നു കാൺക. മലയാ
ളത്തിലുള്ള മണിപ്രവാള കാവ്യം- വ്യവഹാരമാല-
കാണജനമെപ്പോഴും- അതൈപതവിശേഷി- കൂഴിക്കാട്ട-
ക്രിയാസംഗ്രഹം- കാലദീപികാ- വൈദ്യമാലികാ-
കണ്ണാമൃതം- പലവിധസ്തോത്രങ്ങൾ- അട്ടക്കഥകളി
ലെ ശ്ലോകങ്ങൾ- മറ്റുമനേകം സൂക്ഷിതങ്ങൾ- ഇ
വയെല്ലാം മേൽകാണിച്ച സംസ്കൃത സൂത്രപ്രകാരം
തന്നെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളാകകൊണ്ടു ഛന്ദം സംസ്കൃത പ്ര
മാണത്തെ പ്രത്യേകം അറിയേണ്ടതാവശ്യമാകയാൽ
ഇവിടെ ചുരുക്കമായിട്ടെങ്കിലും പറഞ്ഞതിനെ നല്ല
വണ്ണംഗ്രഹിച്ചുകൊൾക. ഇരിപത്തുനാലു വൃത്തം ര
ണ്ടുമാരിരിയും പതിന്നാലു വൃത്തം ഹരിനാമകീർത്ത

നം ഇവയിൽ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ സാസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ തന്നെയും ഹരിനാമകീർത്തനം മുഴുവനും മറെറവയിൽ ചിലതും തമിഴിനേയും ആശ്രയിച്ചുകാണും. ൨൭൩

ഇതി സംസ്കൃതവൃത്തപ്രമാണം
സമാപ്തം.

തമിഴുമുറകൾ

മൂ- വെമ്പാകലിപ്പാശരിയ
പ്പാവഞ്ചിപ്പുകൾനാന്തുറ
തമ്പാട്ടിലമരുംവൃത്തം
തെന്മൊഴിക്കുമ്പതമ്പതും ॥൨൭൦॥

വ്യാ- മുമ്പറഞ്ഞ ഇരിപത്താറു ചരടുസ്തുതികൾക്കേകദേശം ശരിയിടാവുന്നതായി, തമിഴിൽ കവിയിലക്കണപ്രകാരം നാലുതുറയാകുന്നു. തു-ം വെമ്പാ- കലിപ്പാ- ആശരിയപ്പാ- വഞ്ചിപ്പാ- ഇവയുടെ കീഴായി അനേകമനേകം വൃത്തങ്ങളുമുണ്ടു. ൨൭൦

മൂ- എഴുത്തശച്ചീർതളയ
മടിയുംതൊടയാറിവ
എഴുന്നതല്ലൊതമിഴിൽ
ചൃഴുംകവിയിലക്കണം ॥൨൭൧॥

വ്യാ- തമിഴിൽ വൃത്തലക്ഷണം ആറാകുന്നു- എഴുത്തു- അശ- ചീർ- തള- അടി- തൊട- ॥൨൭൧॥

(ഫവ്വര)

മു- എഴത്തൊറുണ്ണുമശയൊ
മാത്രചീരത്തുതാൻഗണം
തള യൊയതിപാദന്താ
നടിയോതൊടമേലടി ॥വൻവ॥

വ്യാ- എഴത്തു= വണ്ണം- അശ= മാത്ര- ചീർ= ഗ
ണം- തള = യതി- അടി= പാദം- തൊട= ഒരാര
ടിമുതൽ മേലെല്ലാം. ॥വന്നവ॥

മു- അശതാന്നേരുനിരയ
മേശാംലഘുക്കളിൽ
അശവാസ്സ് ടതെട്ടോള
മംശിക്കുംചീരതൊന്നിലെ ॥വൻന്ന॥

വ്യാ അശരണ്ടുതരം- നേരശ= ലഘു- നിരയശ
ക്രരു- ഒരു ചീരിൽ ഒരം വാസ്സാട എട്ടോളം നിൽക്കും
എന്നാൽ- മാത്രാജാതിക്ക ചതുഷ്കല എന്ന- നാലുമാ
ത്രയിലുള്ള അഞ്ചുഗണങ്ങളുള്ളതുപോലെ ഇവസ്സു-
അക്ഷരക്രമവുമില്ല- ഇ-ാ- കണ്ടെൻ- കണ്ടതു- പ
റവതു- ഇങ്ങനെ കാൺക. ॥വന്നന॥

മു- കുറളംചിന്തുമളവും
നെടിൽക്കഴിനെടിലടി
പേരുവാളഞ്ചു തരവും
തമിഴിന്നടിപാട്ടുപോൽ ॥വൻര॥

(കവുത)

സ്വാ- തമിഴിനല പുത്തങ്ങൾക്കു- അടി- രണ്ടുമുത
ൽ എട്ടുവരെയുമാവാം എന്നാൽ അവയെ അംഗീക
രമാക്കിയിരിക്കുന്നു- കുറളടിക്കു രണ്ടടി- ചിന്തടിക്കു
മൂവടി- അളവടിക്കു നാലടി- നെടിലടിക്കു അയ്യടി-
കഴിനെടിലടി അങ്ങിനുമേലെല്ലാം- ഇവയെല്ലാം
ഇവിടെ ഉദാഹരണങ്ങളെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നതു
വളരെ പ്രയോജനമില്ലായ്കയാൽ കാണിക്കാത്തതു
കുന്നു-മേൽവറഞ്ഞ നാലു തുറയിൽ- വെമ്പയിലമ
ന്നു കുറളടി പ്രായത്തിലേക്കും ആശിരിയത്തുറയുള്ളാ ഏ
കദേശം ഒക്കുന്നതാകുന്നു- തുഞ്ചന്റെ കിളിപ്പാട്ടുക
ളെല്ലാം- കലിപ്പാത്തുറയിലെന്നാലടിക്കു ഏകദേശം
ശരിയിട്ടു- ഇരിപത്തുനാലു വൃത്തത്തിൽ ചില വൃത്ത
ങ്ങളുമുണ്ടു- മേൽപ്രകാരം പതിന്നാലു വൃത്തത്തിലും-
തുഞ്ചനെഅനുസരിച്ചു-ചിലതു കാണും-മേൽപറഞ്ഞ-
ംരംരടി നാലടികളിൽ ചിലതു ഇവിടെ എടുത്തുകാ
ണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു- കുറഞ്ഞുപക്ഷം. തുഞ്ചനും- മ
റവും ആ രീതിയിൽതന്നെ മനസ്സിരുത്തി കിളിപ്പാട്ടു
കളും മറവും തീർത്തുഎന്ന ബോധംവരുവാർ നന്നാ
യിരിക്കും- തമിൾപ്പാട്ടുകൾ നാലടി

തിരുക്കാളത്തിപ്പാടൽ

പത്തുമുകനു പിറനു വളനു പട്ടാടചുററി, മുത്തും പ
വിഴവും പൂണ്ടോടിയാടി മുടിന്തപിമ്പു, ചത്തുകിടക്കാ
പിണത്തരികെയിനിച്ചാമ്പിണങ്ങൾ, തിന്നും കണക്കേ
നു കാളൈകലാപുരികാളത്തിയെ-

പൊന്നമാതരു

പൊന്നമാതരൈ പൂമിയെ നാടിടേൽ

(ഫവ്വന്നു)

ഏന്ന നാടിയവെന്നയിർ നാതനൈ-
ഉന്നെ നാട്ടവന്തന്നരുട്ടവെളി
തന്നനാട്ടവന്തന്നന്തനിയനെ

ഇതു ഈരിപത്തനാലിൽ സൂത്രവംശം എന്നതി
നൊട്ട ഒത്തിരിക്കും- ശീലുമാറന്താനും.

ംരംരടിയിൽ പൈങ്കിളിക്കണ്ണി

ങ്ങകമേവു മണ്ണുലക്കെന്നല്ലെല്ലാം ചൊല്ലി
ചുകമാനന്നീപോയ്ക്കുകംകൊട്ടവാപ്പൈങ്കിളിയെ

പരാപരക്കണ്ണി

ചീരാറുതൈ വതിരുവരുളാം പൂമിമുതൽ
പരാതിയാണ്ടപതിയെ പരാപരമെ

വേറെംരംരടി

കുടതൊളിമാടന്തോറും കുരുകിടമാർവന്തു
മട്ടമലർകളവംമാലെയമിവപൊഴിന്താർ

ംരം മേൽകാണിച്ചതിൽ- ംരം
ക്ഷീക്ഷൽ ഭേദത്തോടെ വൃത്തസ്വഭാവവും- വളരെ
ഭേദത്തോടെ ശീലും ആയിരിക്കുന്നു കേരള ഭാഷാ
ഗാന വിശേഷങ്ങളായ പാട്ടുകളെന്നറിക-

മലയാളവൃത്തങ്ങൾ

മു- ഭാഷാഗാനവിശേഷങ്ങൾ
ളീക്ഷലില്ലക്ഷരക്രമം
ഘോഷിക്കുംമാത്രകൾകില്ലേ
വിശേഷംതാളരീതിപോൽ ॥൨൯॥

വ്യാ- ംരം മലയാളത്തിൽ തുഞ്ചത്തഗുരുക്കൾ രാ
മായണം ഭാരതം ഭാഗവതം ശിവ പുരാണം ദേവീ
മാഹാത്മ്യം മുതലായവയെ കേരള ഭാഷാഗാന വി
ശേഷമെന്ന സംജ്ഞയോടെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന പ
രിഭാഷപ്പെടുത്തിയ കിളിപ്പാട്ടുകളിലെ വൃത്തങ്ങൾ
വണ്ണക്രമത്തിലാകുന്നു- അവയെ ഓരൊവിധം താ
ളവട്ടത്തിലവസാനിക്കുന്ന വിധത്തിൽ രാഗാടികളെ
ചേർത്തുച്ചരിക്കുന്ന മാത്രകൾക്ക വ്യവസ്ഥയില്ലെന്നത
ന്നെയല്ല- അക്ഷരസംബന്ധമായി മാത്രകൾക്കുമുൻ
പേ പറഞ്ഞ നിയമവും ഇതിലില്ല- പിന്നെ- പല
കവികളായിസ്സാന്ദം- ദശമം- കൃഷ്ണഗാഥ- കാവേരീ
മാഹാത്മ്യം കേരാത്പ്രതം- വിഷ്ണുപുരാണം- പൈ
രാഗ്യചന്ദ്രോദയം- ചിന്താരത്നം- ഏകാമ്രേശ്വരീ മാഹാ
ത്മ്യം- വാരമീകിരാമായണം- വേതാള ചരിത്രം- പ
ഞ്ചതന്ത്രം- ക്ഷാണക്യസൂത്രം- നള ചരിതം- ഉത്തരരാ
മായണം- സീതാവിജയം- മത്സ്യപുരാണം- സന്താ
നഗോപാലം- മറ്റും അനേകവിധം പാട്ടുകളെ തു
ഞ്ചനെ അനുസരിച്ചും മറ്റും തീർത്തിട്ടുള്ളവയും മിക്കതും
അക്ഷരനിഷ്കർഷതന്നെ ആകുന്നുഎന്നും- നാലുപാദ
മായിട്ടല്ല- തമിഴിനെ അനുസരിച്ച ംരംരടിയായ
ഓരോ ശീലുകളാണെന്നും- ംരം മലയാളത്തിൽ
സംസ്കൃതജ്ഞാനവും കൂടെ തമിഴിന്റെ അറിവും ഉള്ള
വനും മേൽപറഞ്ഞ മലയാള പുസ്തകങ്ങളെ ഭാഷാ
രീതിപൊലെ വായിച്ചു പരിചയിച്ചുള്ളവനും ആയ
മലയാളിമാത്രം അറിയുന്നതാകുന്നു. ॥൨൯൫॥

(കപ്പവ)

മൂ- പൈങ്കിളിക്കണ്ണിയേനോക്കി
തങ്കിളിപ്പാട്ടുതുഞ്ചനും
തങ്കലാണ്ടോരുശീലിത്താ
നന്തമിരടിപാടിനാൻ ॥ഒൻന്യ॥

വ്യാ- ംരംമലയാളത്തിലെക്ക ആദ്ധ്യകവിയായ തു
ഞ്ചത്തുഎഴുത്തച്ഛൻ- പൈങ്കിളിക്കണ്ണിപരാപരക്കണ്ണി
യുവയായ തമിൾക്കവിയെ നോക്കിതന്നെ തന്റെ
കിളിപ്പാട്ടുകളെ തീർത്തു- എന്നാൽ- ആ ശീലുകളു
ടെ ശാന്തരീതി ആ മഹാരമാവിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന
പുറപ്പെട്ടപോലെ അല്ലാതെ കേവലം തമിൾ രീതി
ക്ക ചേർന്നിരിക്കയുമില്ല. ॥ഒന്നന്യ॥

മൂ- ഗണമെട്ടുശ്ചിരൊ
പിണയുന്നടിരണ്ടിലേ
കാണെഴുത്തറുനാങ്കെന്നാ
ലിണങ്ങുംശീലുകാകളീ ॥ഒൻ൭॥

വ്യാ- മുൻപറഞ്ഞ സംസ്കൃതഗണമേതെങ്കിലുമൊ
മ്മുന്നെഴുത്തായ- അഷ്ടശ്ചിരൊ! എട്ടക്ഷരടി- രണ്ട
ടിയായി കണ്ടന്ന ശീലിനു കാകളീ എന്ന പേർ-
ഉം- ശാരികപ്പൈതലെ ചാരുശീലെവരി
കാരോമലെകഥാശേഷവും ചൊല്ലുനീ
ഏതുഗണമെങ്കിലും എന്ന പറഞ്ഞതിനാൽ ംരം
വൃത്താ പാട്ടിന്റെ പാട്ടുപോലെ ഗുരു ലഘുക്കൾ മാ

രിപന്ന പലവിധമായിരിക്കുമെന്ന താല്പര്യം എങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകത്തിന്റെ ഒരു സാമാന്യവിധിക്കു- താഴെ കാണിക്കുന്ന അടയാളങ്ങൾക്കു ശ്രീയായി ഗുരുലഘുക്കളെ ചേർത്താൽ ഏതാണ്ടു എതൊക്കെയും ഉണ്ടാക്കാം.

— ∪ —, — ∪ —, — ∪ —, — ∪ — , = ൧൦-മാത്രകൾ-
— ∪ —, — ∪ —, — ∪ —, — ∪ —, = ൧൦-മാത്രകൾ-

മൂ- ഊഴത്തിലോരോഗണവും
മുപ്പുശയ്ക്കിരുചീരതും
എഴുത്തിങ്ങെഴുനാങ്കെന്നാ
ലഴകുള്ളോരുകേകയാം ॥൨൯൭॥

വ്യാ- ഒരുഗണം- പിന്നെ- മുമ്മൂന്നശയ്ക്കു രണ്ടെഴുത്തു ഇങ്ങനെ നാല്പത്തിൽ ഇരിപത്തെട്ടക്ഷരത്തിൽ രണ്ടടി ആയശിലിന്നു കേകാ എന്നു പേർ- ഉ-ം- മാകന്ദ. മകരന്ദവിന്ദു പാനപുഞ്ജേയ്യ.

ക്രൂകുന്ന പികകുലപഞ്ചമം കേട്ടുകേട്ടും

ഇതും മേൽപ്രകാരം അക്ഷരങ്ങളുടേയാ ലഘുഗുരുമാറ്റംകൊണ്ടു പലവിധത്തിലും വരും- ഏകിലും മുൻകാണിച്ചപ്രകാരം ഒരുസാമാന്യവിധിക്കു താഴെചേർക്കുന്ന അടയാളവും കാൺക.

— ∪ — ∪ — ∪ —, — ∪ — ∪ — ∪ — =൧൦-മാത്രകൾ-
— ∪ — ∪ — ∪ —, — ∪ — ∪ — ∪ — =൧൦-മാത്രകൾ-

മൂ- മുപ്പുശക്കിരെഴുത്താകും
ചൊപ്പെഴുടിരാറുചീരില്ലെ

കൈവരുംകണ്ണപവ്വത്തിൽ
കാണന്നനടയെന്നശീൽ ॥൨൯൯॥

വ്യാ- മുമ്മൂന്നശയുള ലഘു ഗുരുക്രമത്തിലീരണ്ടക്ഷരമായ ചീരുകളാരിലെ അടിരണ്ടുക്കൂടി ഇരിപത്തു നാലക്ഷരത്തിൽ കണ്ണപവ്വത്തിൽ കാണുന്ന ശീലിന്നു അന്നനട എന്നുപേർ-

ഉ-ം- പുരന്ദരരവിതനയന്മാരൊടി
ന്നൊരുവരില്ല നേർധനഞ്ജയ്യുട്ടത്തതിൽ-

ഇതും ശബ്ദ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടു പലതരത്തിലും വരുമെങ്കിലും സാമാന്യവിധിക്കു താഴെ അടയാളംകാൺക.

ഗ — ഗ — ഗ — ഗ — ഗ — ഗ — = ഏവ മാത്രകൾ-
ഗ — ഗ — ഗ - ഗ — ഗ — ഗ — = ഏവ മാത്രകൾ-

ഇതു നല്ലൊരു ശീലാണ- ॥൨൯൯॥

മൂ- കാകളീമന്നടിക്കെല്ലാം
മുട്ടകീരൊമ്പതക്ഷരം
അകവെമാത്രയൊട്ടിച്ചും
പാട്ടമകളകാഞ്ചിയും ॥൨൦൦॥

വ്യാ- മുമ്പറഞ്ഞ കാകളീശീലിന്റെ പൂവ്വാർദ്ധം തന്നെ മിശ്രിൽ മുട്ടക എന്നു പറയുന്നതിനോട്ട ഏകദേശം ശരിയിട്ടും മാത്ര ഇരിപതിൽതന്നെ- അക്ഷരം പതിനെട്ടാക്കി ഒരു ശീലുണ്ട- അതിന്നു കളകാഞ്ചിയെന്നുപേർ,

(൧൯൪)

ഉ-ം ശ്ലോകതരുണിജനമണിയുമണിമകുടമാലികെ
ചൊല്ലൈടൊചൊല്ലൈടൊകൃഷ്ണലീലാമൃതം

ംരം മേൽപറഞ്ഞ നാലു ശീലുതന്നെ ഉങ്ങൻ പാട്ടിലെല്ലാം പ്രധാനമായതും- തുഞ്ചനെ പിന്തുടർന്ന മറ്റു ഭാഷാഗാനകവികൾ പാടിയതും ആകുന്നു. തുഞ്ചന്തന്നെ ഭാരതത്തിൽ ചില പർവ്വത്തിന്റെ ആദ്യം നാലഞ്ചുശീലു- കാകളീയെ മാതൃയൊപ്പിച്ചു അക്ഷരഭേദം ചെയ്തു സാധാരണ നടപ്പില്ലാത്തതിനാൽ അതിന്നിപ്പോൾ പേരും ലക്ഷണവും കൊടുക്കുന്നില്ല. ॥൯൦൦॥

മൂ- കൃഷ്ണഗാഥയതിൽകാണും
കാകളീപിന്നടിക്കിഹ
നിർണ്ണയംപതെഴുത്തെന്ന
ലേകുംമാകന്ദമഞ്ജരി ॥൯൦൮॥

വ്യാ- കൃഷ്ണഗാഥയിൽ മുൻപറഞ്ഞ കാകളിയുടെ പിന്നടിക്ക രണ്ടക്ഷരം കുറച്ചുകാണുന്ന ശീലിന്ന മഞ്ജരി എന്നപേർ.

ഉ-ം ഇന്ദിരാരമണന്റെ പുഞ്ചിരിയായൊരു
ചന്ദ്രികാമെയ്യിൽ പരക്കയാലെ.

ഇതിന്റെ ഗാനരീതിക്ക എല്ലാനക്ഷരങ്ങളും ഗുരുവായിതന്നെ ഉച്ചരിക്കേണമെന്നമറിക. ॥൯൦൯॥

മൂ- മന്നംതമിഴ്വൃത്തത്തി
ച്ചൊന്നതാംപൊന്നമാതരിൽ

(ക്രമം)

ചേർന്നസന്താനഗോപാലം
ജ്ഞാനപ്പാനയുമോക്കെടൊ ॥൩൨॥

വ്യാ- സന്താനഗോപാലം, ജ്ഞാനപ്പാന ഇവകളിൽ കാണുന്നതു മുമ്പെ തമിഴിലേതായ പൊന്നമാതിരിന്ന ശരിയായ (ഇരിപത്തനാലുവൃത്തം) സൂത്രവശേ പിറന്ന ദ്രവിഡനാം എന്നതിനു ശരിയായ നാലടിതന്നെ-

ഉ-ം ശ്രീമഹാഗണനാഥനംപാണിയും ശ്രീമണാളനും വാഴ്ഗിരീശനും ശ്രീനിലകണ്ഠനെൻഗുരുനാഥന്റെ ശ്രീപാദങ്ങളും വാഴ്ഗവിശേഷിച്ചും

മൂ- ഊറക്കാമ്പനാംകുഞ്ഞു
നാറലായുള്ളതുള്ളും
പറിച്ചു കുറുകാക്കെല്ലാം
കൊറിനംവകയാക്കികാൻ ॥൩൩॥

വ്യാ- കുഞ്ചൻനമ്പിയാരെന്നു പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന കവിവിശേഷമായ ഒരു രീതിയിൽ തുള്ളലെന്നൊരു വക പാട്ടുണ്ടാക്കി അതുമൂലം പലക്കും കഴിച്ചിലിനും വഴിയുണ്ടാക്കി ॥൩൩॥

മൂ- ഓട്ടൻശീതങ്കുപറയ
നുട്ടിലേകെട്ടിയാനതും
കൊട്ടിപ്പാടിയരങ്ങത്തു
കെട്ടിയാടുന്നതില്ലെയൊ ॥൩൪॥

(൧൯൩)

വ്യാ- തുള്ളൽ പലതരത്തിലുണ്ടെങ്കിലും, മൂന്നതരം തന്നെ പ്രധാനമായിരിക്കും. അവ- ഓട്ടൻതുള്ളൽ, ശീതങ്കൻതുള്ളൽ, പറയൻതുള്ളൽ ഇവയാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം പലരും അനുഷ്ഠാനകൊട്ടും പാട്ടും മെളിച്ചു കെട്ടി ആടുന്നതു ദുഷ്കാന്തമാണല്ലൊ ॥൯൫൬॥

മൂ- മാത്രാഷോഡശമൊപ്പിച്ചു
ചേത്തോരടികൾരണ്ടിലെ
ചിത്രമാമക്ഷരത്തോടും
പാത്തു കൊൾകോട്ടനോട്ടനെ ॥൯൦൭॥

വ്യാ- ഓട്ടന്റെ സ്വഭാവം, ഒരടിക്കു പതിനാറുമാത്ര- അങ്ങനെ രണ്ടടി ഒരു ശീലുതന്നെ- അടിക്കിരു അക്ഷരമെന്നില്ല.

ഉ-ം ഹനുമനുൽചെയ്യുന്നമുടെജൂടയിൽ ഹുമാത്ര
പെരുകിനമെല്ലുംവേപിടുകില്ല ഹു മാത്ര-
ഇതു യഥാർത്ഥമായി ഓട്ടന്തന്നെ. (ദ്രുതരീതി) ൯൦൮

മൂ- ശീതങ്കങ്കാകളീതന്നെ
ശീലുതാന്മാവുമാറെടൊ
ശിഥിലാനുഷ്ഠുബദ്ധന്താൻ
ശീലാംപറയനുംപരം ॥൯൦൯॥

വ്യാ- ശീതങ്കൻ, മുമ്പു തുഞ്ചൻപാട്ടിൽ കാകളീ എന്നു പറഞ്ഞുതുതന്നെ- എന്നാൽ ചൊല്ലുന്ന ഗാനരീതിമാത്രം മാറിവരും.

ഉ-ം മറവതും ഖണ്ഡിച്ചുമറവതുംഖണ്ഡിച്ചു
മറവതും മറവതും മറവതും ഖണ്ഡിച്ചു.

ഇതു കല്യാണസൌഗന്ധികത്തിൽ പ്രധാനം- പിന്നെ അനുഷ്ടുപ്പിന്റെ ഒരു പ്രസ്താര ഭേദത്തിലടങ്ങുന്നതായി ഗാനരീതിയിൽ അടിക്കെട്ടക്ഷരവും പ്രായേണ പതിന്നാലുമാത്രയുമായിരിക്കും.

ഉ-ം ഉദിക്കും സൂര്യസകാശം
ജ്വലിക്കുന്ന,ശിവലിംഗം

മൂ- കേകാപാതിയുമൊന്നുണ്ടാ
മാകവെകളകാഞ്ചിയും
പാകത്തിൽചിലചിന്തുംകാ
ണാകമെകൌതുകംവരും ॥൯൦॥

വ്യാ- മുൻപെ തുഞ്ചൻപാട്ടിൽ കേകാ എന്ന പറഞ്ഞതിൽ- ഒരടികൊണ്ട- രണ്ടടിയാക്കി- ഒരുതരവുമുണ്ട.

ഉ-ം- ദേവാധിരാജനിന്നെ,സെവിച്ചുപോരുംഞാനും ദേവകീസുതൽകയ്യാൽ ചാവാനായ്യുടഞ്ഞുന്നു.

ഇതു ഒരുസമയം നാലടിയാക്കിയും വെമ്പാജ്ജാതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതിനാലാകുന്നു ഉദാഹരണത്തിൽ നാലടികാണിച്ചതു- പിന്നെ മുൻപെ കളകാഞ്ചി എന്നപറഞ്ഞതും തുള്ളലിൽ ഗാനഭേദത്തോടെ നടക്കും.

ഉം-കിളികളുടെകളിവചനമിളിയുമൊരുവാണിയും

ക്രത്താട്ടമൊമനച്ചിലുവിലുവിപ്പോട്ടവും-

ഒരം അടികളെ വിപരീതമാക്കിയും ഓരെ അക്ഷരം നീക്കിയും കല്യാണസൌഗന്ധികത്തിൽ കാണുന്നതും ഒരുവിധം മുട്ടുകുതന്നെ.

ഉ-ം- കൽഹാര പുഷ്പംനിരന്നഞ്ഞുകണ്ടു
കമലമണിനിറമുടയ കമലമതുകണ്ടു.

മൂ- ആട്ടക്കഥകളുണ്ടാക്കി
കൊട്ടാരക്കരകോട്ടയം
ക്രുട്ടരുണ്ണായിയുംമറും
ക്രുട്ടാമഷ്ടപദിക്കവ ॥൩൦൭॥

വ്യാ- പിന്നെ പലവിധം ആട്ടക്കഥകളുണ്ടാക്കിയവ- അഷ്ടപദിപോലെ- ഗദ്യപദ്യമയ പ്രബന്ധമാകുന്നു. ॥൩൦൭॥

മൂ- നാളായണീതങ്കഥാസോമവാര
പ്പാട്ടെന്നുവേണ്ടാതിരുവാതിരക്കും
മട്ടോലുമാലാപിനിമാർകളിക്കും
പാട്ടുണ്ടനേകംപലവൃത്തമോട്ടും ॥൩൦൮॥
ക്രുട്ടിപ്പവാനിന്നവയൊക്കയോത്താ
ലേട്ടിൽപ്രയാസംപുനരില്ലിടംകേൾ
നാട്ടിൽപരന്നോരിവരുപകാദി
വട്ടത്തിൽവാക്യങ്ങൾചമയ്ക്കിലുണ്ടാം

വ്യാ- ശീലവരിപാട്ടും സോമവാരപ്പാട്ടു- പത്തുപ

ത്തം- മുതലായ തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ- ഓണപ്പാട്ടുകൾ- അഞ്ചടികൾ- വള്ളപ്പാട്ടുകൾ- കോലടിപ്പാട്ടുകൾ- ഇവകളിലെ വൃത്തങ്ങൾ പലവിധമായിട്ടുള്ളതും എന്നാൽ ഏക- ചമ്പ- രൂപകം- അടന്ത- മുതലായ താളവട്ടത്തിന്നു ഒത്ത മാത്രകളോടെ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതും അവയ്ക്കെല്ലാം പേരും ലക്ഷണവും ഒരു ചെറിയപുസ്തകത്തിൽ പറവാൻ പ്രയാസമുള്ളതുമാകുന്നു.

പിന്നെയും ചില ചിഹ്നമെന്ന മുറികളുണ്ട്- അവ വയല്ലോം താളവട്ടത്തിലൊപ്പിച്ചു ഇടക്കിടയ്ക്കു കാണാം അവയ്ക്കും വെവ്വേറെ പേരും ലക്ഷണവും കല്പിപ്പാനുള്ളതെങ്കിലും ഒരു പുസ്തകത്തിലും സ്ഥായിയായിരിക്കുന്നില്ലായ്കകൊണ്ടു ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു.

ഉദാഹരണങ്ങൾ.

തലമുടിയുംവന്നുതികഞ്ഞ ശൈശവിണയും മാറുകവിഞ്ഞ മുതൽക്കാൺക ॥൯൮൦॥

വൃത്താലോകം സമാപ്തം.

മു- കാലേകഥിക്കുവഞ്ചാലേ
യലങ്കാരസദ്ഭാവവും
ബാലാനാംമനമുല്ലാസം
കോലുമാലാപഭംഗിയും ॥൯൮൧॥

വ്യാ- അർത്ഥം സുഗമം- സ്വഭാവമെന്നു പറഞ്ഞതി നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ബഹുവിസ്താരമായിരിക്കുന്ന- അലകാരശാസ്ത്രത്തെ- ഏകദേശംപോലും ഒരു ചെ റിയ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിപ്പാനിടവും കാലവും പോ രായ്കയാൽ വളരെ സാരമായും സാധാരണമായും ഉള്ള ചില അലകാരങ്ങളെ മാത്രം എടുത്തു ശാസ്ത്ര സ്വഭാവം മാത്രം ബാലന്മാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാമെന്ന ർത്ഥം. ॥൯൬൫॥

മൂ- സാഹിത്യാംഗവിഭാഗത്തി
ദ്ദേഹംകൾശതൽമാം
ആംഗാവലിവ്യാകരണം
വംഗാദികളുലംകൃതിയു ॥൯൬൬॥

വ്യാ- സാഹിത്യമെന്നാൽ- അറുപത്തുനാലു കലാ വിദ്യകളിൽവെച്ചു പ്രധാന ഭൂതയായ അക്ഷരവി ദ്യയാകുന്നു- അതിനെ ഒരു അവയവിയാക്കുന്നപ ക്ഷം തർക്കശാസ്ത്രം അതിന്റെ ഉടലും- വ്യാകരണം അതിന്റെ കരചരണങ്ങളെന്നുമാത്രമല്ല- അലകാരം അ തിന്റെ വസ്ത്രാഭരണവും ആയിരിക്കും- ഒരു ശരീ രം എത്രബലവും സൌന്ദര്യവും ഉള്ളതായിരുന്നാലും വസ്ത്രാദി പുകിയില്ലാഞ്ഞാൽ ശോഭിക്കുന്നില്ലാത്തതു പോലെ തർക്കവ്യാകരണാദിജ്ഞാനം എത്രമാത്രം ഉ ണ്ടായാലും- അലകാരശാസ്ത്രജ്ഞാനം കൂടാതെ സാ ഹിത്യവിദ്യ പ്രകാശിക്കാത്തതിനാൽ- അലകാര ഗ്ര ഹണം മുഖ്യമെന്നു താല്പര്യം ॥൯൬൬॥

(കന്നട)

മൂ- അതുപ്പോപദേശമാംശബ്ദം
വേദമുകഥകാവ്യവും
പ്രൗഢംപ്രൗഢസുഹൃൽകാന്താ
സമ്മിതംസദൃശാത്മകാം ॥൯൫൯॥

വ്യാ ശബ്ദമെന്നതു കേവലം കാകാദികളുടേതല്ലെ-യഥാർത്ഥമായി പറയുന്നവരുടെ വാക്കുമാത്രമാക്കുന്നതു മൂന്നതരമാക്കിയിരിക്കുന്നു- ക. വേദവാക്യങ്ങൾ= (പ്രൗഢസമ്മിതം) ഖ. പുരാണാദികൾ= (സുഹൃത്സമ്മിതം) ന. കാവ്യനാടകാദികൾ= (കാന്താസമ്മിതാ) വേദപുരാണ- കാവ്യാദിശബ്ദങ്ങളെ- ക്രമേണ പ്രൗഢ- സുഹൃൽ- കാന്താ- സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയതിനാൽ അവയഥാക്രമം. ബഹുമാനാദര, വിനോദ വിഷയങ്ങളെന്നുമറിക ॥൯൫൯॥

മൂ- കാന്താസമ്മിതവുംമന്നാ
മുത്തമംദ്ധ്വനിസംജ്ഞിതം
കിന്തുശ്ലേഷോത്ഥിതംമദ്ധ്യ
മധമംവ്യംഗവജ്ജിതം ॥൯൫൭॥

വ്യാ- മുമ്പറഞ്ഞ മൂന്നാന്തരവും മൂന്നു തരമാകുന്നു- ക- ഉത്തമം= ദ്ധ്വനിസംജ്ഞയുള്ളതു- ഖ- മദ്ധ്യമം= ശ്ലേഷസഹായിച്ചുള്ള ദ്ധ്വനി- ന- അധമം= വ്യാഗം A ദ്ധ്വനിയില്ലാത്തതുതന്നെ ॥൯൫൭॥

മൂ- കീർത്തിപ്പതുപമേയംതാൻ
നേർത്തവസ്തുപമാനവും
ചാർത്താംസാധാരണംധർമ്മം
ചേർത്തപോലിവവാചകം ॥൯൫൫॥

വ്യാ- അലകാരലക്ഷണജ്ഞാനത്തിന്നു പ്രധാനാവയവങ്ങളായ ഉപമേയാദിചതുഷ്ടയത്തെ പറയുന്നു. ഉപമേയമെന്നാൽ- വർണ്ണിക്കുന്ന വസ്തു- ഉ-ം മുഖം- ഉപമാനമെന്നാൽ- ശരിയിടുന്നവസ്തു- ഉ-ം ചന്ദ്രൻ- സാധാരണ ധർമ്മം എന്നാൽ- മുമ്പറഞ്ഞരണ്ടിലും ശരിയായി നിൽക്കുന്ന ഗുണം- ഉ-ം കാന്തി- വാചകം ഏന്നാൽ ഗുണങ്ങളായ ധർമ്മംകൊണ്ടു ഉപമേയോപമാനങ്ങളെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്ന പദം- ഉ-ം ഇവ പോൽ- ഇവയുള്ള അനേകപ്രയോഗങ്ങളുള്ളവയെ അതാതു സമയം കണ്ടറിക. ॥൯൫൬॥

ഉപമാലങ്കാരം

മൂ- രണ്ടുവസ്തുക്കൾസാദൃശ്യം
കൊണ്ടാടിലുപമാമതാ
കൊണ്ടൽപോൽഘനപുഷ്പങ്ങ
ളുണ്ടുരുകുന്നുകാർക്കുഴൽ ॥൯൫൭॥

വ്യാ- എല്ലാ അലകാരത്തിലുംവെച്ചു പ്രധാനവും, സർവ്വവ്യാപിയുമായ ഉപമാലകാരത്തെപറയുന്നു. ഇ

രു പദാർത്ഥങ്ങളിൽ സമാനഗുണംശരിയായിരിക്കുമ്പോൾ ഉപമാലകാരമാകുന്നു. ഉ-ം കാർകുഴൽ- കൊണ്ടൽ, പോലെ ഘനപുഷ്പങ്ങളെ സ്തുതിക്കുന്നുണ്ട്- ഇതിൽ ഉപമേയാദി നാലും ക്രമപ്പെടുന്നതും, വ്യംഗമില്ലാതിരിക്കുന്നതുംതന്നെ ലക്ഷണം- ഇവിടെ കാർകുഴൽ ഉപമേയവും- കൊണ്ടൽ ഉപമാനവും- പോലെ വാചകവും- ഘനപുഷ്പങ്ങളെ സ്തുതിക്കുന്നു സാധാരണ ധർമ്മവുമാകുന്നു- ഘനപുഷ്പം എന്നതിന്നു ഘനങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങളെന്നും, ജലകണമെന്നും അർത്ഥം മേഘം വെള്ളത്തുള്ളിപോലെ തലമുടിപൂനിരയെ ചൊരിയുന്നു- എന്നു അനന്വയാർത്ഥം- ഇതുപൂർണ്ണോപമാ- ഇതിൽ സാധാരണ ധർമ്മപദം ദ്വിരുക്തമാക്കിയതു കേവലയാനന്ദത്തെ അനുസരിച്ചാകുന്നു- ചന്ദ്രാലോകപക്ഷം അതുവേണമെന്നില്ലതാനും- ഒരു ഉപമയിലടങ്ങിയെ പലവിധത്തിലുമുള്ള അലകാരമെന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇതുതന്നെ പ്രധിനാലകാരമെന്നറിക സൂത്രം

ലുപ്തോപമകൾ

മൂ- എണ്ണത്തിച്ചിലലോപിച്ചും
വണ്ണമെട്ടിനു നേർമുഖി
കണ്ണിന്നമൃതമെന്നുന്നാൽ
കണ്ണികാറൊളിക്കുന്തലാൾ ॥൯൬॥

വ്യാ- മുമ്പറഞ്ഞ- പൂർണ്ണോപമാവയവങ്ങളിൽ ഒന്നു- രണ്ടു- മൂന്നോളവും ലോപിച്ചുവരുന്നു- ലു

പ്യോമകൾ എട്ടണ്ണം- അവയിൽ. ഉപമാനലോപം വരാത്ത- നാലും ഒരുവിധം ദ്രാവിഡവാക്കുകളിലും നടപ്പാകയാൽ അവയെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. മറ്റേവ ഒഴ്പ്പ് മാകയാൽ ഇതിൽ പറയുന്നില്ല. ഇന്ദുനേർമു ഖീ- എന്നതിൽ സാധാരണ ധർമ്മലോപം- കണ്ണിനു അമൃതം- എന്നതിൽ ഉപമേയം ധർമ്മം- വാചകം- ഇവമൂന്നിനും ലോപം- കന്നൽ കണ്ണി- എന്നതിൽ- ധർമ്മം- വാചകം- ഇവയ്ക്കു ലോപം- കാറൊളി ക്രു ഷ്ണനാൽ- എന്നതിൽ വാചകലോപം- പിന്നെ ഉ മാനലോപത്തോടെ വരുന്നവ നാലിനുംകൂടി കാക താലീയം- എന്ന ഒരു പദത്തിനാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ സാധിച്ചതുപോലെ ദ്രാവിഡത്തിൽ വരുവാനിടയി ല്ലായ്കയാലാകുന്നു- അവയെക്കുറിച്ചിവിടെ പറയാ തിരുന്നതു എന്നും കണ്ടുകൊൾക. ॥൨൬॥

അനന്വയം പ്രതീപം ൨

മൂ- എതിരില്ലെങ്കിലോചൊല്ലാ
മതിമാനമനന്വയം
പ്രതീപമതിലൊക്കുമ്പോൽ
പ്രിയാദ്രുക്കിന്നുപങ്കജം ॥൨൭॥

വ്യാ- ഒരുവസ്തു- ശ്രുതിയായ മറൊരു പദാർത്ഥ ത്തൊടുപമിക്കാനില്ലാതിരിക്കുന്ന മഹത്വത്തൊടിരി ക്കുമ്പൊൾ- അനന്വയാലങ്കാരം- ഉ-ം- മാനം- എ ന്നപദംതന്നെ- ആകാശംമുതലായ ചില വസ്തുക്കൾ

ക്ക ഉപമാനമില്ലെന്നകാങ്കെ- ൨- പിന്നെ- മുമ്പെ പറഞ്ഞ- ഉപമേയോപമാനങ്ങളെ വിപരീതമാക്കി പ്പറയുമ്പോൾ പ്രതീപമെന്ന- അലങ്കാരം- ഉ-ം- പ്രിയാളുക്കിന്നു- പങ്കജം- ഒക്കും-പോൽ- ഇവിടെ പോൽ അപരമാത്മത്തിൽ കാൺക- ഇതിൽ സാധാരണകണ്ണു രാമരയോടൊക്കുമെന്ന പറയെണ്ടിയിരിക്കെ- താമരകണ്ണിനോടു നേരാക്കുന്ന എന്ന പറഞ്ഞതുതന്നെ വിപരീതമെന്നറിക. ॥൯൯॥

പരിണാമം

മൂ- കേളൊന്നിൻവൃത്തിമറൊന്നിൽ
കിളരിൽപരിണാമമാം
തെളിവാന്നോരുകൺതാർകൊ
ണ്ടോളിനോക്കുന്നുകാമിനീ ॥൯൧॥

വ്യാ- ഒരു വസ്തുവിന്റെ സഹജമായ വ്യാപാരം മറൊരു വസ്തുവിന്നാക്കുമ്പൊൾ- പരിണാമമെന്ന- അലങ്കാരം. ഉ-ം കാമിനീ കൺതാർകൊണ്ടു- നോക്കുന്നു- എന്നതിൽ- സാധാരണ നോക്കുന്ന- കണ്ണിന്റെ പ്രവൃത്തി താമരയ്ക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു- എന്നുകാൺക.എന്നാൽ ംരം വൃത്തിപകുത്തുള്ള ചേതനാചേതന വ്യത്യാസം കവികൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടുമില്ല. ॥൯൨॥

മൂ- പരാഭേദകരൂപത്വാ
രോപമാംരൂപകംദ്വിധാ

(൨൦൩)

പുലിതാന്നിവനോത്തിടിൽ
പരപുംഗവമാരണൻ ॥൩൨൦॥

വ്യാ- അഭേദമായോ- സദൃശമായോ- ഒരു വസ്തുവിനെ മറെറാന്നാക്കുമ്പോൾ- രൂപകമെന്ന- അലങ്കാരം- ഉ-ം പരവും ഗവമാരണത്തിങ്കൽ ഇവൻപുലിതന്നെ- പുലിതന്നെ- എന്നതിനാൽ അഭേദം കല്പിച്ചു- പരന്മാരാകുന്ന- പുംഗവ= (കാള) എന്നതിനാൽ ശത്രുക്കളെ കാളയാക്കികല്പിച്ചു- പരപുംഗവൻ- ശത്രുശ്രേഷ്ഠനെന്നും ഇതു- സ്തുനാധിക്യൈന അർത്ഥതരമുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്ക. ॥൩൨൦॥

സ്മൃതി- ഭ്രാന്തി- സന്ദേഹം- ൩

മൃ- സ്മൃതിയുംഭ്രാന്തിസന്ദേഹ
മതിയായൊന്നുമില്ലൈടൊ
എതിർകാണുമ്പോളുണ്ടാകും
ചേതോവികൃതിഭേദമാം ॥൩൨൧॥

വ്യാ- സ്മൃതി- ഭ്രാന്തി- സന്ദേഹം- ംരം മൂന്നലങ്കാരവും യഥാർത്ഥം തന്നെയായിരിക്കും- അവ- സമാനപദാർത്ഥങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മനസ്സിന്റെ വികാരഭേദംതന്നെ- മൂലത്തിൽ ദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഇവിടെ കാണിക്കാം- താമരപ്പൂ കണ്ടപ്പോൾ- കാന്താമുഖത്തെ ഓർത്തു- ഇതു സ്മൃതി- വണ്ടുകൾ- കാമിനീ മുഖത്തെ- താമരപ്പൂവെന്നു അ

ന്ധാളിച്ചു- ഇതു ഭ്രാന്തി- കാമിനീമുഖത്തെക്കണ്ടു- ച
ന്ദ്രമണ്ഡലമൊ- താമരപ്പൂവൊ എന്നു സംശയംവന്നു-
ഇതു- സന്ദേഹം- മൂന്നലങ്കാരത്തിലും ചില വ്യത്യാ
സമൊ തരഭേദമൊകാണും. ॥൯൫॥

മൂ- മറയ്ക്കിൽകൊളവൊന്നേരോ
പറയുന്നിതപഹ്നുതി
മറിമാനങ്കനല്ലെവാ
നാരൂവെങ്കുന്നലാണയം ॥൯൬॥

വ്യാ- ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ മറച്ചുപറയുമ്പൊളു
പഹ്നുതി എന്ന അലങ്കാരം ഉ-ം- ചന്ദ്രനെനൊക്കി
ഇതു ചന്ദ്രനല്ല- ആകാശഗംഗയിലുള്ള വെള്ളത്താമ
രയെന്നുപറയുന്നു- ഇതിൽ ചന്ദ്രനെ മറച്ചു താമരയാ
ക്കി ഇതിൽ ഭ്രാന്തിഭേദം മറും കാൺക. ॥൯൬॥

ഉൽപ്രെക്ഷാലങ്കാരം

മൂ- ഓക്കെടൊസൂക്ഷ്മമുല്പ്രേക്ഷാ
തക്കിതൊല്ലുടകോടിക
അക്കൊകിമാത്തിപ്പുകവാ
നിക്കാണുമിരുളന്തിയിൽ ॥൯൭॥
തന്നിലാരുതരംവസ്തു
പിന്നെഹേയുഫലങ്ങളാം
വന്നിരുന്നെയ്യുപൂശുന്നോ
ചിന്നുന്നോവാനുമഞ്ജനം ॥൯൮॥

(൨൦൫)

നിലത്തുന്നിത്തന്നേതളി
രടിതുടത്തായിതയിതേ
മുഖശ്രീമോഹിച്ചംബുജ
മൊട്ടവെറക്കുന്നവിധുവും
നിലെപ്പാനോകൊങ്കുത്തട
മൊടിനടുക്കെട്ടവലിയാൽ
സുഖംകാലൈക്യത്തിന്നുദ
കുതപമാണ്ടോനളിനവും ॥൨൨൫॥

വ്യാ- ഉൽപ്രേക്ഷയെന്ന- അലങ്കാരം ബഹു സൂക്ഷ്മമാകുന്നു- അതു- ഒരു വസ്തുവെ-സങ്കല്പിതമായ മറെറാരു വസ്തുവായിട്ടു ഭാവിക്കുന്നേടത്തുണ്ടാകും- ഇതും മുമ്പറഞ്ഞ- ഉപമയും പല ലക്ഷണങ്ങളിലും ഒത്തിരിക്കുമെങ്കിലും- തമ്മിൽ പ്രധാനമായ ഒരുഭേദമുള്ളതെന്തെന്നാൽ- ഉപമയ്ക്ക- ഉപമാനം യഥാസ്ഥമായും- ഉൽപ്രേക്ഷയ്ക്ക- ഉപമാനം യുക്തിപൂർവ്വം സങ്കല്പിതമാത്രമായും ഇരിക്കുമെന്നറിക- ഉൽപ്രേക്ഷയ്ക്ക ഉ-ം- അന്തിക്ക കാണുന്ന- ഇരുട്ടു- കോകപ്പിടകളുടെ വിരഹാഗ്നിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട പുകയൊ എന്നു ഊഹിച്ചു. തിയ്യുള്ളടത്തു പുകകാണാമെന്നതുയുക്തംതന്നെ- എന്നാൽ വ്യസനാഗ്നിക്കു അതില്ലായ്കയാൽ അതുകേവലം സങ്കല്പംതന്നെ- മാൽ + തീ + പുക= മാത്തീപ്പുക എന്നു കാൺക.സന്ധ്യാസമയത്തു- സകല കോകപക്ഷികളും ഇണപിരിഞ്ഞു കേഴുമെന്നു ശാസ്ത്രപ്രസിദ്ധി- ഇതു- വസ്തൂൽപ്രേക്ഷാ- ഹേതൂൽപ്രേക്ഷാ- ഫലോൽപ്രേക്ഷാ

ഇങ്ങനെ മൂന്നതരത്തിലും ഹേതുരണ്ടായിട്ടു ആദ്യത്തരമു
ള്ളതു താഴെ ക്രമെണ ഉദാഹരിക്കുന്നു- വസ്തുൽപ്രേ
ക്ഷയിൽ- ക- ഉക്തവിഷയാ- ഉ-ം- ഇരുൾവന്നു
മെഴുപ്പു ശ്രുന്നുവോ- ഇതിൽ പ്രകൃതമായ- ഇരുൾ
പദം ഉണ്ടാകയാൽ ഉക്തവിഷയതന്നെ- ഖ- വാ
ൻ- അജ്ഞനം- ചിന്നുന്നുവോ- ഇതിൽ ഇരുൾപദം
ഇല്ലായ്കയാൽ-അനുക്തവിഷയാ-ഫെരുൽ പ്രേക്ഷ
യിൽ ക- സിദ്ധ്യാസ്പദാ- എന്നാൽ സിദ്ധിക്കാവുന്ന
തെങ്കിലും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഹേതുവെപ്പറഞ്ഞി- അ
യി- എടൊ സുന്ദരി- തെ= നിന്റെ- തളിരടിനില
ത്തു മൂന്നീട്ടതന്നെ തുടുത്തായി- നിശ്ചയം- ഇതിൽ
നിലസ്സൽത്തിന്നാലും കാൽതുടുക്കുമെങ്കിലും ഇവിടെ
സ്പഷ്ടമെ തുടുത്തും ചെമ്പഞ്ഞിച്ചാറിട്ടും ഇരിക്കുന്നതെ
ന്നു കാൺക- ഘ അസിദ്ധ്യാസ്പദാ- എന്നാൽ ഹെതു
വല്ലാത്തതിനെ ഹെതുവാക്കുക- ഉ-ം- നിന്റെ മു
ഖശ്രീയെ മൊഹിച്ചു ചന്ദ്രൻ താമരപ്പൂവോടു വെറുക്കു
ന്നു ചന്ദ്രനുദിക്കുമ്പൊൾ താമര കൂമ്പുന്നതിനാലും മ
റ്റും അവതമ്മിൽ സ്പഷ്ടമെയുള്ള ശാസ്ത്രസിദ്ധം- ഇരി
വർക്കുടി ഒന്നിക്കലാഗ്രഹിച്ചാൽ കലഹമെന്ന ദുഷ്ടാ
ന്തത്താൽ നിന്റെ മുഖശ്രീയിൽ കാംക്ഷിച്ചുതന്നെ
ചന്ദ്രൻ താമരയോടു വെറുക്കുന്നു എന്നുപറഞ്ഞതിൽ
ദ്രം ഹെതു- ഒരു ഹെതുവല്ലെന്നും അതിനാൽ അ
സിദ്ധ്യാസ്പദാ എന്നും അറിഞ്ഞുകൊൾക- പിന്നെ ഫ
ലോൽപ്രേക്ഷയിൽ ക- സിദ്ധ്യാസ്പദാ- ഫലമായിവ
രാമെങ്കിലും ഇവിടെ ഫലിച്ചിട്ടില്ലെന്നർത്ഥം- വലി
യാൽ ഒടിനടുക്കെട്ടു കൊക്കുതടം നിഷ്ഫലാനോ- ഇ

തിൽ സ്പർശമെ അടിവയറിന്മേൽ ഉള്ള രേഖകൾ-മേൽ ശ്യാമമായുള്ള കുചങ്ങളെ ഒരിച്ചു നട്ട ഒടിഞ്ഞു പോകാഞ്ഞ് ൻ കൊട്ടിയിരിക്കുന്നുവൊ- എന്നതിൽ ത്രിവലികളെ കുചഭാരശങ്കയി ഫലമാവാതിരക്കെമ്പൊൽ ആക്കി സംകല്പിച്ചു എന്നും അതിനാൽ സിദ്ധാസ്പദാ എന്നുകാൺക ൨- അസിദ്ധാസ്പദഃ-നിൻറെ പാദസാ യുജ്യത്തിന്നൊ- താമരകൾ- എപ്പൊഴും വെള്ളത്തിൽ തപസ്സുചെയ്യുന്നു- കാമിനിപാദൈക്യമായ ഫ ലമല്ലാത്ത- ജലവാസം തൽഫലമാക്കിയെന്നും അ സിദ്ധാസ്പദാ എന്നുംകാൺക- ൦രം ഉൽപ്രേക്ഷയുള്ള.. വാചകം- മന്യെ- ധ്രുവം- ശങ്കെ- നൂനം- ഓ- ത ന്നെ- മറ്റും കാൺക- അവയില്ലാതെ ഒന്നുമായും കാണാം- ഇതു പല തെ സാരമാകയാൽ നല്ലവണ്ണം ധരിക്കെണം ॥൩൨൩॥

അതിശയോക്തികൾ
രൂപകാതിശയോക്തി

മൂ- രൂപസാങ്കേതികംവ്യംഗം
രൂപകാതിശയോക്തിയും
കദളീയുഗളത്തിന്മേൽ
കാണൊടൊകരിമസ്തകം ॥൩൨൪॥

വ്യാ- ഇതു ആദ്യം നാലാം ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ ഉത്തമകാവ്യത്തിലുൾപ്പെട്ട ദ്ധ്വനി അലകാരമാകു ന്നു- ദ്ധ്വനി , എതെന്നാൽ ഒരു വാക്യത്തിൽ പ്ര

ക്രതാൎത്ഥത്തെക്കാൾ അതിശയമായ മറൊരൎത്ഥം പു
റപ്പെടുന്നതുതന്നെ ഉ-ം കരളീയുഗളത്തിന്മേൽ ക
രിമസ്തകംകാൺക. ഏന്നതിൽപ്രകൃതവാക്യാൎത്ഥത്തിനു
പുറമെ സംസ്കൃതകവിസങ്കേതമാത്രമായി- തുടകളുടെ
മേലെ ജഘനഭാരം കാൺക എന്നുക്രുടി വരുന്നുണ്ട
സങ്കേതം- ഇന്നതുപറഞ്ഞാൽ ഇന്നതെന്നൎത്ഥം നിശ്ച
യിക്കുന്നതുതന്നെ- ഇതിനും ലിംഗാദി സഹായിച്ചും
മറിച്ചും കാണും. ॥൯൫॥

മൂ- മാനമില്ലാതെവണ്ണ്ണ്ണി ക്കു
മനേകാതിശയോക്തിയും
മാനിനീകൈചുവന്നല്ലൊ
സ്നേവാൎത്തയിലേസഖെ ॥൯൬॥

വ്യാ- കണക്കല്ലാതെ വണ്ണ്ണിക്കുന്നത മിക്കതും അതിശ
യോക്തിയാകയാലതനേകവിധമുണ്ടാകും. അവയെ
വിവരിച്ചുപറവാൻ പ്രയാസമാകയാൽ ഒന്നിന്റെ
ഉദാഹരണംക്രുടി കാണിക്കാം- പൂവെന്ന വൎത്തമാ
നം സഖികളിൽനിന്നു കേട്ടപ്പോൾതന്നെ- അതു വാ
ങ്ങിച്ചൂടേണ്ടിവരുമെന്നും അപ്പോൾ അതിന്റെ സ്പൎശം
സ്നേഹമെന്നുവിചാരിച്ചു സുന്ദരിയുടെ ഉള്ളംകൈചു
വന്നുപോയി എന്നും കാൺക. ഇതിൽ പുഷ്പസ്പൎശമാ
യ കാരണത്തിന്റെ കഥയിൽതന്നെ സ്നേഹസ്പൎശന
ത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ചുവപ്പായ കാൎയ്യം സംഭവിച്ചു എ
ന്നതിനാൽ ചപലാതിശയോക്തിഎന്ന അലങ്കാരമാ
കുന്നു ഇതെന്നുമറിക. പിന്നെ യോഗത്തിലയോഗം

മുതൽ ജാതി- ഉം ഒരും കുന്നിന്റെ കൊടുമുടികൾ ചന്ദ്രനെ ചുടുന്നു- കുന്നിന്നു ചന്ദ്രനെ തൊടുവാൻ ഒരിക്കലും സംഗതിവരാത്തതിനെ വരുത്തിയതു കാൺക. ഇനി ഇതിനെപ്പറ്റി ഉപരിഗ്രന്ഥം അറിയിക്കാം. ॥൯൨൬॥

സമാസോക്തി

(൨൭)

മൂ- പാത്താത്സമാസോക്തിമതം
ചാത്താലുംദ്ധ്വനിയെങ്കിലോ
മത്തഭംഗത്തെയുംകാത്തു
പുത്തുനിൽക്കുന്നമല്ലികാ ॥൯൨൭॥

വ്യാ- ഇതു മുമ്പറഞ്ഞ മദ്ധ്യമകാവ്യത്തിലുൾപ്പെട്ടതാകുന്നു- വിശേഷണം സാമ്യബലമെന്ന ചാത്തു സഹായിച്ചു പ്രകൃതാന്യാരം പുറപ്പെട്ടുനേടുന്നു ഒരും സമാസോക്തി എന്ന അലങ്കാരം- ഉം ഉത്തരാർദ്ധം സ്പഷ്ടം. തിരണ്ട പ്രായത്തിലുള്ള ഒരുത്തി കഥയില്ലാത്ത ഒരുത്തനെ കാത്തിരിക്കുന്നു എന്ന ദ്ധ്വനി- ഒരും ദ്ധ്വനിക്ക ഭംഗ ശബ്ദത്തിലെ പുല്ലിംഗം- മല്ലികാ ശബ്ദത്തിലെ സ്ത്രീലിംഗം ഇവ സഹായിച്ചതിന്നു പുറമെ വിശേഷണപദങ്ങളായ മത്ത- പുത്ത- ഇവയും ശ്ലേഷയായി സഹായിച്ചു- മത്ത, എന്നതിന്നു മധുപാനം കൊണ്ടു തൽസേവടം വിട്ട ഭംഗസാദൃശ്യം കഥയില്ലാത്ത കാന്തനും പുത്ത- എന്നതിനാൽ സാധാരണപുഷ്പിട്ടവള്ളി സാദൃശ്യം തിരണ്ടിരിക്കുന്ന കാന്തസ്പർശം ചേരുമെ

ന്നും അതിനാൽ ശ്ലേഷോത്ഥിതമെന്നംകാൺക .൨൨൭

ശ്ലേഷം-

മൂ- പലാർത്ഥശബ്ദസംയോഗാ
ല്ലുവാംശ്ലേഷ്ടയെന്നതും
കൈലാസസദൃശംകാവി
ന്നളകാലംകൃതംമുഖം ॥൨൨൮॥

വ്യാ- അനേകാർത്ഥമുള്ള ശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചൊ-സ മാസസന്ധിബലംകൊണ്ടു ഭിന്നാർത്ഥശബ്ദം കലന്നാ പലരാഗത്തേക്കും ചേർന്നർത്ഥവരുമ്പോൾ ശ്ലേഷ എന്ന അലങ്കാരം- ഉം ഉത്തരാർദ്ധം സ്പഷ്ടം- എന്നാൽ കൈലാസം അളകകൊണ്ടും, മുഖം അളകങ്ങളെ കൊണ്ടും സാദൃശ്യപ്പെട്ടതുതന്നെ ശ്ലേഷ- ഇതു സമാ സശക്തിമൂലമാണു- സ്വയംഭൊമാധവഃ എന്നതിൽ സ്വയംഭഃ മാധവഃ- സ്വയാ- ഉമാധവഃ- എന്നും സന്ധിയാൽ വിഷ്ണുശിവപരങ്ങളാകും- ഇങ്ങനെയെല്ലാം കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിക്കൊൾക. ॥൨൨൯॥

പരികരാലങ്കാരം.

മൂ- വിശേഷണപദംസാക്ത
തഞ്ചേൽപരികരംമതം॥
കൃശാംഗിയാളാമബലാ
കുചഭാരേണക്രുന്നതേ ॥൨൨൦॥

വ്യാ- പ്രകൃതാർത്ഥത്തിലെക്ക വിശേഷണപദം ഉപ കരിക്കുമ്പോൾ പരികരം എന്ന അലകാരം- ഉത്ത രാർദ്ധം സ്പഷ്ടം- ഇതിൽ ക്രശാംഗിയെന്ന വിശേഷണം കുചഭാരംകൊണ്ട് ക്രശ എന്ന പ്രകൃതാർത്ഥത്തിലേക്ക യോജിച്ചതുകാൺക. ഒരു അർത്ഥപ്രായ ഗർഭപദംവി ശേഷ്യത്തിനുതന്നെവന്നാൽ പരികാരാങ്കുരം വരുന്ന തിനും മൂലത്തിൽ ഉദാഹരണം കാൺക. അപ്പോൾ അബലാ- എന്നതുതന്നെ കുചഭാരാ സഹകൃതയുടെ സ്ഥായിക്കുന്നു. ॥൯൦॥

വ്യതിരേകം

൪- ഒന്നുപോലൊന്നിരുന്നാലും
ഭിന്നംവ്യതികരംമതം
കുന്നുപോലുന്നതൻനല്ലാ
ളെന്നാലൊരുദുശീലനാം ॥൯൧॥

വ്യാ- ഒരു വസ്തു മറൊന്നിനോട് സമാനധർ മ്മത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നാലും ചില ധർമ്മത്തിൽ ഒക്കാതി രിക്കുമ്പോൾ വ്യതികരം എന്ന അലകാരം- ഉ-ം ഉ ത്തരാർദ്ധം സ്പഷ്ടം- ഇവിടെ സജ്ജനം ഔന്നത്യംകൊ ണ്ടു പർവ്വതത്തോട് ഒക്കുന്നു എകിലും, ശീലംകൊണ്ടു സത്തുക്കളിലും- പർവ്വതം കഠിനതരമാകയാൽ ഭേദിച്ചു പോയി- സത്തിക്കുഔന്നത്യംഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു ॥൯൧॥

ദൃഷ്ടാന്താദികൾ ൪

മൂ- ദൃഷ്ടന്താർത്ഥാന്തരന്യാസ
കാവ്യലിംഗനിദർശനാ
ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടുതാനിഷ്ട
സുവ്യക്തീകരണംപരം ॥൯൯൨॥
കേളിയുള്ളോരിൽവഞ്ചീന്ദ്ര
നൊളിപൂണ്ടോരിലിന്ദുവും
കേളാഴിചാടിഹനുമാ
ന്നാളേതിന്നുംമഹത്തുകൾ ॥൯൯൩॥
മാരനിതോറുപൊമല്ലോ
ഹരനുണ്ടന്നകത്തെടൊ
ചാരുപ്രസന്നൻദാതാവി
ന്നിരക്കുമുഴുതിങ്കളും ॥൯൯൪॥

വ്യാ- ദൃഷ്ടാന്തം- അർത്ഥാന്തരന്യാസം- കാവ്യലിംഗം നിദർശനാ- ഒരു നാലും, ഒരു കാഴ്ചയും പറഞ്ഞാലതിനെ പോലൊരു സാദൃശ്യംകൊട്ടുത്തു സമർത്ഥിക്കുന്നതുതന്നെ- ഏകദേശം ഇവയ്ക്കു സമതപറ്റുണ്ടെങ്കിലും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഭേദിച്ചുതന്നെയിരിക്കുംതാനും- രണ്ടുംമൂന്നും ശ്ലോകത്തിന്റെ ഒരുരണ്ടുപാദങ്ങളാൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളെ നോക്കി- ക്രമേണ ദൃഷ്ടാന്താദിനാലലങ്കാരസ്വഭാവങ്ങളെയും മനസ്സിലാക്കിക്കൊൾക. താരതമ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇതിൽ വിവരിപ്പാനിടമില്ലായ്കയാൽ മുരുക്കി വ്യാഖ്യാനിച്ചതുമാകുന്നു ॥൯൯൪॥

വിഭാവനാ

മൂ- കാരണൊല്പത്തികാഴ്ച്ചത്തി
ന്നൊരുജാതിവിഭാവനാ
കരിങ്കുവലയത്തിന്നു
പിറന്നിതൊരുപൊയ്യുയും ॥൯൯൪॥

വ്യാ- പലവിഭാവനകളുണ്ടു- അതിൽ- ഒന്നു ഇവിടെ പറയുന്നു- സാധാരണകാരണത്തിൽനിന്നു കാഴ്ചയും ഉണ്ടാവും- അതു വിപരീതമായിപറയുന്ന ദിക്കിൽ ൦൨൦ അലങ്കാരം- ഉ-൦-ഉത്തരാൽ സ്പഷ്ടം ഇവിടെ കരിംകുവളത്തിൽനിന്നു ഒരു പൊയ്യുയുണ്ടായി എന്നതു കാഴ്ചകാരണ വിപരീതം കരിംകുവളമെന്നാൽ കണ്ണു- ॥൯൯൪॥

വിഷമം

മൂ- തങ്കലോക്കാത്തതൊക്കുമ്പോ
ളുൾതാരംവിഷമംസഖെ
പെൺകൊടിത്തയ്യലാളെങ്ങു
വങ്കാമത്തുയിരെങ്ങൊ॥൯൯൫॥

വ്യാ- ചേർച്ചയില്ലാത്തവസ്തുക്കളെ തമ്മിൽചേർക്കുമ്പോൾ വിഷമാലകാരമാകുന്നു- ഉ-൦- ഉത്തരാൽ സ്പഷ്ടം- ഇവിടെ- അരു മൃദുവായ ശരീരമുള്ളവളി

ൽ ഇതു വലിയതായ മാരമാലിനെ ചേർത്തു കാ
ൺക. ॥൯൯൬॥

ദീപകം

മൂ- മറവംക്രിയാഫലൈലധർമ്മ
മെറവുകിട്ടീപകംമതം
മദംകൊണ്ടാനശോഭിക്കും
മന്നനോജസ്സുകൊണ്ടപി॥൯൯൭॥

വ്യാ- ഭിന്നങ്ങളായ- ഇരുപദാർത്ഥ ധർമ്മങ്ങളും ഒരു
ക്രിയാഫലത്തിൽ ശരിപ്പെട്ടിരുന്നാൽ ദീപകമെന്നുള്ള
ലകാരം- ഉ-ം ഉത്തരാർദ്ധം സ്പഷ്ടം- ഇവിടെ ശോ
ഭയാകുന്ന ക്രിയാഫലത്തിൽ- ആനക്കു മദവും രാ
ജാവിന്നു ഓജസ്സും ശരിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടു
കൊൾക. രണ്ടുധർമ്മങ്ങളും ഫലത്തിൽ ചേർന്നു ശോ
ഭിച്ചതിനാൽ ദീപകം ॥൯൯൮॥

ഉല്ലാസം

മൂ- പൂണ്മയുല്ലാസമാമോക്ക
നന്മതിന്മചരസ്പരം
വേണ്മാടംവെൺനിലാവുംചേ
ന്നണ്മയോടുവിളങ്ങിതെ ॥൯൯൯॥
നീപോചന്ദനമേകാട്ട
തിയ്യിട്ടുംവംശമുണ്ടിഹ

(൧൮൪)

കടത്തീൽകൈൽവതേകൊൽവൂ
കടലിത്തന്നെമുക്കിലും ॥൩൩൯॥

വ്യാ- അന്യൊന്യസംസ്ലേഷംകൊണ്ടു ഭ്രണമൊ- ഔക്ഷമൊ- രണ്ടുമില്ലായ്കയൊ- രണ്ടുമുണ്ടാകയൊ ചെയ്യുമ്പോൾ- ഉല്ലാസം- എന്ന അലങ്കാരം- ഇ-ം- ഇത്തരാൽ മുതൽ ഒന്നരശ്ലോകത്തിൽ ൦രം രണ്ടുപാദം കാമത്തെതിൽ- അന്യൊന്യശോഭ- കാമത്തെതിൽ ഉഷ്ണവംശസംസ്ലേഷം- ചന്ദനത്തിന്നു ദോഷം- കാമത്തെതിൽ- മഹത്വം സംസ്ലേഷംകൊണ്ടും ഒരു ഫലമില്ലായ്കയും- മറവും കണ്ടുകൊൾക ॥൩൩൯॥

മൂ- പെട്ടംശ്ലഥൊക്തിമറെറാന്നി
ലീടെഴുന്നീടുമാന്തരാൽ
മാടേനെല്ലിന്നുപോയാലു
മുടമസ്ഥൻവരുന്നതെ ॥൩൪൦॥

വ്യാ- ഒരുകൈയ്യമൊ- ആന്തരമൊ കരുതി- എന്തെങ്കിലും ഒന്നുപറഞ്ഞുഅതിനെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ- ശ്ലഥൊക്തിഎന്നഅലങ്കാരം- ഇ-ം- ഉത്തരാൽ സ്പഷ്ടം- ഇവിടെ- യഥാലൊരുവൻ പറയുന്നു- എടൊ മാടെ നീ നെല്ലിൽനിന്നു പൊയ്ക്കൊൾക- നെല്ലിന്റെ ഉടമസ്ഥനതവരുന്നു- എന്നതിൽ പരകളരുത്തെ അനുഭവിക്കുന്നജാനുനോട്ട- ഉത്താവു വരുന്നുണ്ടെന്ന ശ്രദ്ധമായിഅറിയിക്കുന്നു- അതിനാൽ ശ്ലഥൊക്തിയെന്നു കാൺക. ॥൩൪൦॥

സ്വഭാവൊക്തി

മൂ- സ്വഭാവൊക്തിവരുംജാതി
സ്വഭാവവാകാരവണ്ണനെ
കുംഭിതുമ്പിക്കരംകൊണ്ടു
ജൃംഭിച്ചുദസ്സുകൊണ്ടുതെ ॥൯൮൮॥

വ്യാ- ജാത്യാദിസ്വഭാവത്തെ വണ്ണിക്കുമ്പോൾ സ്വഭാവോക്തി എന്ന അലകാരംതന്നെ- മറെറാന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇതുഉണ്ടാവും- ഉ-ം- ഉത്തരാദ്ധ്യസ്ഥം ഇങ്ങനേ-ഇരിപതിൽ ചിലപാനം അലങ്കാരത്തെ മാത്രം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ഇതിൽ സാരമായവ മിക്കതും അടങ്ങിപ്പൊയതും- ഇവകളെ മനസ്സിരുത്തി നൊക്കി ഗ്രഹിച്ചാൽ ശേക്ഷമുള്ളവ ലഘുവായി വരുന്നതുമാകുന്നു- ഇതിലധികം പറവാൻ പ്രയാസവും- ഗ്രന്ഥവിസ്തിരവും ഉണ്ടായ്തുന്നതുകൊണ്ടിത്രമാത്രം പറഞ്ഞു ംനം ആലോകം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു- ചതുർത്ഥശലാകരൂപം അലങ്കാരാലോകം സമാപ്തം. ॥൯൮൮॥

ധാത്വാലോകം

മൂ- ഭ്വാദിദ്ദിവ്യധാതുക്ക
ളുവ്യക്താന്തങ്ങൾമിക്കതും
പോവാദിതമിൾധാതുക്ക
ളാകവേവിധിരൂപമാം ॥൯൮൯॥

വ്യാ- ആദിയായും ദേവസംബന്ധമായും ഇരിക്കുന്ന ഗീർവ്വാണ ശബ്ദങ്ങളുടെ ധാതുക്കൾ ഏകദേശം രണ്ടായിരമെന്നു കൌന്തേയനായ ഭീമസേനൻ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയ വയിൽ മിക്കതും അവ്യുൽപന്നങ്ങളാകുന്നു- എന്നാൽ സാധുനാന്തങ്ങളെന്നതും- അവയെല്ലാം ഇതിൽ കാണിപ്പാനിടയില്ലെങ്കിലും ഇതിനുതാഴെപറയുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽ വളരെ സാധാരണമായ ചിലതുമതും കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ചുരുക്കം ധാതുസ്വഭാവം അറിവാനിടവരും- തമിൽവാക്കുകളുടെ ധാതുക്കളെല്ലാം അജ്ഞാതരൂപങ്ങളായിരിക്കും- ഉ- പൊ- വാ- നിൽ- കൊട്ട- മുതലായവ- ഒരംവക ധാതുക്കളെ മലയാള അഭിലെയ്ക്കു ആവശ്യമായേടത്തോളം ചില ശ്ലോകങ്ങളാൽ കാണിക്കാം ॥ ൧൨൫ ॥

മൂ- ദ്രുസ്ഥാസ് ശിഞ്ജിതിമ്മാഥ
ഖാട്ടകൂടിണ്ഡ കൂദി
ഇദിടണദിശുണ്ഡാട്ട്
ചദികഞ്ച് ലഘിസ്ഫുടിർ ॥ ൧൨൬ ॥
ശുച് കീഡ്യുപപൂർച്ച്
ക്രുജ് വാഞ്ഛ മഡിക്ഷിയു
പടാട് മഡിതഞ്ജാച്ച്
ജപ് ധൂപ് രവാദിച ॥ ൧൨൭ ॥
ഏഡ് സ്വദ് തഥാഗാഹൂ
ഖാധ്യനാഹൂദധൂ ംവദി
ദ്ദ സ്വതിമുട് ഗ്ലാദി
യതികസ്ഥ ചലോകുച ॥ ൧൨൮ ॥

(൨൭൨)

ശകിശ്ലാഘ്വിതഥാഗ്രാജ്ഞ
വേഷ്ടചേഷ്ടസ്തുടാചസി
ട്ടവേവ്വചതുപക്ഷ്ണ്യൂ
ഭ്രകപിലഗ്ലൂിണാപണ്ഡ് ॥൨൭൯॥
ഇത്യാദിസംസ്കൃതക്ലൂപ്തം
ധാതുരണ്ടായിരംമതം
അത്യന്തമിഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ
ധാതുപാഠാദിനോക്കുക ॥൨൭൭॥

വ്യാ- ഭ്ര- സ്ഥ- ആസ് - ശീങ്ട് - ച്യുതി- മസ്ഫ - ഖ്യാ- ക്ലൂദി- ണദ് - ക്രുദി- ഇദി- ടുണദി- ശ്രുസ്ഫ അട് - ചദി- കൃഷ് ലഷി- സ്ഫുടിർ ശ്ലാഘ് - ക്ഷ്വിദ്യ- ഉപൃ മ്ലുച്ഛ - ക്രുജ് - വാഞ്ഛ - മഥി- ക്ഷിയു- ഛട് അഹ് - മുഡി- തജ് - അച് - ജുപ് - ധൂപ് - ര വ് - ഏധ് - സ്ഫുഖ്- ഗാധ്ല- ബാധ്യ- നാധ്ല- ദധ് - വദി- ദദ് സ്ഫുടി- മുദ് - ഗ്ലാദി- യതി- കസ്ഫ - ലോക്ക- ശകി- ശ്ലാഘ്- ഭ്രാജ്- വേഷ്ട- ചേഷ്ട- സ്തു ട- സിട്ട- വേവ്വ- ഉപൃഷ്ട് - ബ്ലൂ- കപി- ലബി- ഗ്ലൗണ് - പണ് -

ഇവയിൽ മുൻകാണിച്ച ധാതുപ്രകൃതികൾ ചേർന്നും ചേരാതെയും അനാദ്യന്തരം പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നാലോതൊന്നാതരം നാമക്രിയാവ്യുല്പത്തികൾ ഉണ്ടാവുമെന്നും കാൺക. സ്വരാന്തങ്ങളുടെമേലും ചിലതു ഇത്ത് എന്ന നിഷേധം കഴിച്ചു ശിഷ്ടമെ ശ്രുതിമായിരിപ്പു. ഇവ ഓരോന്നിൽനിന്നു പലവിധ പദവുമുണ്ടാവുമെന്നുമാത്രം ചുരുക്കിപറയുന്നു. ॥൨൭൭॥

(൨൯൩)

മൂ- ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾചേരുമ്പോൾ
ധാതോരർത്ഥാന്തരംവരും
ആഹാരമപിനിഹാരം
പ്രഹാരഞ്ചവിഹാരവും ॥൩൪൫॥

വ്യാ- മുമ്പെപറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ ധാതുക്കളുടെ അർത്ഥത്തിനു ഭേദംവരാം ഉ-ാ ഹ്യധാതുവിൽനിന്നുള്ള ഹാരശബ്ദത്തിൽ ക്രമേണആ-നിഃ- പ്ര- വി- ഒരു ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾ ചേർന്നാൽ ഭക്ഷണം- വിസർജ്ജനം- താഡനം- കളി- ഇങ്ങനെ അർത്ഥഭേദം കാൺക. ഒരു സമ്പ്രദായം ദ്രാവിഡത്തിലില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ॥൩൪൫॥

തമിഴുവഴിക്കുള്ള മലയാളധാതുക്കൾ

ആടുഓടുക്രുടുകോടുചാടുചൂടുഞേടുവും
തേടുനേടുപാടുപൂടുപോടുമാടുവാടുവും
വീടുഊരുകോരുചാരുവാരുകാളുചൂളുവും
മൂളുമരുവുപൂചുതടവുപോടുമാതുപേരിവ ॥ ൩൪൬॥
അഴകുചാമ്പുപിഴികുചീമ്പുഒഴുകുരമ്പുതുമ്പുവും
കുഴുകുതുഴുകുപഴുകുപുഴുകുമുഴുകുവഴുതുഴുളുവും
കുറുകുപെരുകുഇരുകുചൊരുകുഇന്നീരുകാച്ചുവും-
കോച്ചുഅലസുവിലസുഉരുസുവിരുകുഉരുക്കുച്ചുവും
പൂച്ചുപാച്ചുപീച്ചുപിരുകുമുരുടുഇരട്ടുന്നുവും
ചിന്നുരിരുട്ടുഉതുക്കുരുകുറുഞരുളുഒണ്ണുന്നുവും

കരുതുമുന്നതോന്നുമുപചപ്പുകപ്പുകപ്പുവും
പൊരുതുകരുടെപ്പൊചെത്തുകത്തുവാഴ്ത്തുനോക്കവും
അലറുമുരുത്തുരുംകാറുകീറേറുക്കുരും
കുതറുകുതറുചാരുംചീറുചെറുരുരും
വിതറുവിള്ളുരേരുംപാരുമപ്പേരുമാരും
പതറുകിള്ളുവാരുംനാരുനീരുംനുമെയ്യാം ॥൩൭൨॥
കടന്നുക്കപുലംപൂട്ടു, നിരത്തപ്പിചെരത്തുവു
ചെലത്തള്ളുന്നുക്രമന്നു, കിലമ്പുംനാട്ടുമോക്കെടൊ
ഇണങ്ങരേഞ്ഞുകുണഞ്ഞുക ഞ്ഞു
പിണ ഞ്ഞുണഞ്ഞു ഞ്ഞുപിള ഞ്ഞുവാഞ്ഞു
ഞണ ഞ്ഞുവുംതാഞ്ഞുചുര ഞ്ഞുക ഞ്ഞു
പെണ ഞ്ഞുവുംര ഞ്ഞുപര ഞ്ഞുപെ ഞ്ഞു ॥൩൭൩॥
ഉര ഞ്ഞുവുംപി ഞ്ഞുഞ ഞ്ഞുണ ഞ്ഞു
ഒര ഞ്ഞുവുംമ ഞ്ഞുതു ഞ്ഞുരേ ഞ്ഞു
കുലുഞ്ഞുവുംമു ഞ്ഞുചുള്ള ഞ്ഞൊട്ട ഞ്ഞു
മര ഞ്ഞുവുംട്ട ഞ്ഞുകൂട്ട ഞ്ഞുനീ ഞ്ഞു ॥൩൭൪॥
മുട ഞ്ഞുവുമുരു ഞ്ഞുവു, മുഴ ഞ്ഞുവുമിഴ ഞ്ഞുവും
ങ്ങാട ഞ്ഞുവും, ങ്ങാട ഞ്ഞുവും
തിരിച്ചുറി മുരട്ടുമൈ ॥൩൭൫॥
ഉന്നുമുലരുകാരുകലരുപാരുപുലരുചേരുവും
മൂരുമലരുതുരുവള രുപടരുത്തുടരുവാരുവും
നേരുകിള രുപിള രുതകരുന്നകരുവിടരുചാരുവും
ഉതിരുചോരുകുളിരുപകരുനിവരുകുതിരുകാണുക
ങ്ങാടങ്ങാടുമുടകടകുടതടപിടമട
ങ്ങാടിങ്ങിടിടിപടിപൊടിനനനനകനി ॥൩൭൬॥
കുനിമുനിങ്ങരങ്ങുര ഉരകരരിനരര

(൯൮)

വരവിരഞ്ഞരിതൂരി കരിചെറിചൊരിഞ്ഞരി ॥൯൩൯॥
തിരിതെരിപിരിപൊരി വരിഞ്ഞറകുറഞ്ഞറ
നിറപറമറഞ്ഞറി എറിചൊറിഞ്ഞറിപറി ॥൯൩൮॥
മറിമുറിഇഴക്കുഴ തുഴഞ്ഞുഴഞ്ഞിഴുഴി
ഉഴിഒഴികഴികുഴി ചുഴിപൊഴിമൊഴിവഴി ॥൯൩൭॥
പുകതികവകുങ്കുവി കവിഞ്ഞമണ്ണകുമ
ചമചരുപരുപതി പൊതിഞ്ഞലുതുലതൊല ॥൯൩൬॥
വലഞ്ഞലിഒലികഴി തൊലിവലിഞ്ഞണഇണ
കിണുവുണഞ്ഞണിരണി പണികള തുള പുള ॥൯൩൫॥
വള മുള വിള അള ഒളിചളിചുളിഞ്ഞളി
തള തെളിപൊളിമൊളിയിവയരികെടൊ ॥൯൩൪॥
അയയ് കായ് ചാഞ്ഞിയ് തെയ് പിഞ്ഞായ് വീയപി
രിന്നണ്ണാടികളുംകാൺക വിണ്ണണ്ണാടിയുമോക്കണം.
കറമറകിടവുംകടാളവും നടപറവുംപറവുചുരുത്തുറും
ഉറവിരമിറവുംതുരൈരവും വിരയിരിയുംനിരവും
നിരന്നകാൺക. ॥൯൩൩॥
ആർക്കുർചീർകയർ പാർവീർനേർവിയർ
തിമർതളിർചവർഏതിർ കോർകുതിർപേർമറവും
കതിർകാണ്കവേണ്മെ. ॥൯൩൨॥
ഉരുൾകരൾചുരുൾഞരൾ തിരൾപിരൾമുരൾപരൾ
ആഴ് കേഴ്ഴ് ഴ് താഴ്ഴ്വ്വാഴ്ഴ് പുകൾകിവിൾ ൯൩൧
രുകുമികുപകുപുകുയിട്ടകൊട്ടുട്ടുഞ്ഞട്ട
ഠതാട്ടനട്ടപട്ടവിട്ട പുനരട്ടുട്ടുഞ്ഞട്ട॥൯൩൦॥
ഒട്ടകുട്ടകിട്ടുകുട്ട കൊട്ടുട്ടുചേട്ടചൊട്ട
തട്ടുട്ടുപൊട്ടമിട്ട മട്ടുട്ടുമൊട്ടവെട്ട ॥൯൨൯॥
അരുഇറുഉറുഎറു ഒറുകറുകുറുകൊറു

ചീറുചുറുചെറുഞ്ചെറു തറുതുറുനറുനിറു ॥൯൫॥
നറുപറുപിറുപെറു പൊറുമറുമുറുവറു
വെറുവിവമുറുട്ടുകളുടനന്തിലറികൊടൊ ॥൯൬॥
വെയ് തയ്കയ് ഏയുംചെയ്യുകൊയ്യാദിയും മ
റകമലരിലറിഞ്ഞാലായതിൽക്രുട്ടുക്രുട്ടി
പലവിധപദമാലാംചേത്തുകൊണ്ടാകിലുണ്ടാം
പരിചൊട്ടപരിഭാക്ഷാവൈഭവംകേരളീയം ॥൯൭॥
ഈപാഷൂപോക്രുതുരേമേപ്രാർവാതാനൊവേചാ
കാ കാൽചൂൽകോൽഞാൽക്രുലാലിയലകൽ വെൽ മ
റുംപോൽപരിചിനോടറിക. ॥൯൮॥
ഏ,ത്തോന്തുലിവയ്മറുമറിയുംവേരിലാകവേ
ഓരോരൊരുറിമുൻചൊന്ന തേറിയാൽപേർവിനാടീ
യാം.॥൯൯॥
അഞ്ചുകെഞ്ചപിവാകൊണ്ടുംതഞ്ചൂ ഉന്തേന്തുമാന്തുവും
മുണ്ടുവേണ്ടുപിതീണ്ടുംപിഞെണ്ടുകണ്ടുറിമെയ്യിവ ൯൧൦൦

മൂ- ധാതുക്കളിൽപ്രത്യയമാദിചേർന്നാ
ലതായിരിക്കുംപ്രകൃതിസ്വഭാവം
രൂപം സ്വയംവൃദ്ധിയിൽരാമ പിന്നെ
സുപ്പുകുചേർന്നാലതു നാമരാമഃ
ഭ്രുധാതുമേൽഗ്നാൽഭഭാതാ
നതിപ്രത്യയസംഗമെ
സന്ധിയാലവയംവന്നു
ഭവതീതിക്രിയാപദം ॥൯൧൦൧॥

വ്യാ- മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടുവക്ധാതുക്കളിലും അകാരാ

ടികളായ ഓരോഅക്ഷരം വൃദ്ധിഗുണത്രയേണക്കൂടി പ്രാതിപദികമൊ പ്രകൃതിയൊ ആയിതീരും- അതിന്നമേൽ സുപ്പൊ- തിങ്ങൊ ആയ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ നാമമൊ ക്രിയയൊ ആവും. ഉ-ം- രമ ധാതുവിൽ രകാരത്തിന്മേൽ വൃദ്ധി എന്നദിശ്ച വന്ന- രാമ് എന്ന പ്രാതിപദികവും അതിന്നമേൽ അഃ എന്ന സുപ്പുചേർന്നാൽ രാമഃഎന്ന പ്രഥമൈകവചനവും മറുമുണ്ടാവും- അപ്രകാരംതന്നെ ദ്രുധാതുവിൽ ഗുണമെന്ന ഓ വന്ന പ്രകൃതിയും അതിന്നമേൽ അതിപ്രത്യയംവന്ന ഭവതി എന്നക്രിയയും മറുമുണ്ടാകുന്നു- ംരം വക പ്രകൃതി പ്രത്യയവിഭാഗം അറിഞ്ഞാൽമാത്രം ശബ്ദശുദ്ധിവരുന്നതും അതു വളരെ പ്രയാസവുമാകുന്നു ॥൯൨॥

മൂ- തഥാതിന്നാദിമേൽവൃദ്ധ്യാ
തീനാദിപ്പേരുമിങ്ങുതാം
തിന്നുന്നുവെന്നക്രിയയും
മറുമുണ്ടാകുമേകൈകൊ ॥൯൩॥

വ്യാ- അപ്രകാരംതന്നെ മലയാളത്തിൽ തിൻധാതുവിൽ ദിശ്ച വന്ന തീൻ എന്ന നാമപദവും തിന്നുന്നു എന്ന ക്രിയാപദവും ഉണ്ടാവും - സംസ്കൃതത്തിലെപോലെ വൃദ്ധി ഗുണാദികൾ കൂടുമായി ദ്രാവിഡങ്ങളിൽ ഇഷ്ടായ്കയാൽ ദ്രാവിഡവാക്കുകളുടെ പ്രകൃതി പ്രത്യയ വിഭാഗത്തിന്നു അതു പ്രയാസമുള്ളതുമല്ല- എന്നാൽ ംരം വക സൂത്രങ്ങളെ അറിയാത്തവർക്കു

പിടിച്ചുതാനും ॥൯൭൭॥

൪- ദ്രാവിഡചിലധാതുക്കൾ
താനാംനാമക്രിയാപദം
കൂഴികുന്നായ്വരാനെത്ര
വഴികേടോക്കുമാനസെ ॥൯൭൮॥

വ്യാ- ദ്രാവിഡത്തിൽ ചില ധാതുക്കൾതന്നെ നാമമായിട്ടും ക്രിയയായിട്ടുംവരും- ഉ-ം- കൂഴി- ധാതുവിന്നു കൂഴിക്കുക എന്നവിധി ക്രിയയും- കന്നം എന്ന നാമവും അർത്ഥമാവും- പിന്നെ അട- എന്നതിന്നു ഒരുവക പലഹാരമെന്ന നാമവും അടയുന്നു എന്ന ക്രിയയുംവരുംഇങ്ങനെപലതുംകണ്ടുകൊൾക॥൯൭൮॥

ഇതി- പഞ്ചമാരകലാരൂപം ധാതുപാലോകം
സമാപ്തം-

അഭ്യാസാലോകം

൪- പദ്യാദിവായിച്ചുപദംമറിച്ചും
തദ്വ്യാകരിച്ചിട്ടവചോച്ചു പോലേ
ഉദ്യോഗമാൻ നിനൊടനവയിച്ചും
ഗദ്യാദിസാരസ്യമറിഞ്ഞിടേണം ॥൯൭൯॥

വ്യാ- ഇതിന്നുമുമ്പുപതിനഞ്ചാലോകങ്ങളെകൊണ്ടു

വ്യാകരണപ്രമാണം കാണിച്ചു ഇരിന്നാൽ- പാഠക്രമ
ത്തെച്ചുരുക്കമായിപ്പറയുന്നു.

ഫാമതു- ശ്ലോകങ്ങളൊ- കിളിപ്പാട്ടു ശീലുക
ളൊ- മറ്റുവല്ല ഗദ്യസന്ദർഭ വാചകങ്ങളൊ- ന
ല്ലവണ്ണം വായിക്കേണം- ഫാമതു- പദവിഭാഗം ചെ
യ്യേണം- നാമതു- ആ പദങ്ങളെ വ്യാകരിക്കെ
ണാ രാമതു- പദസംബന്ധം ഗ്രഹിപ്പിക്കേണം- ഇാ
മതു- വിശേഷാൽഫമൊ- മറ്റൊ ഉണ്ടെങ്കിൽ പഠി
യെണം.

ഇങ്ങനെ പഠിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ
മാത്രമെ കവികളിലേയും മറ്റും രസത്തെ അറിഞ്ഞു
സന്തോഷിപ്പൂ എന്ന താല്പൎയ്യം-

മൂ- പദംമുറിക്കുന്നതുമുന്നിലൊന്നാ
യ്പദിക്കുവാനുള്ളവിധംവരേണം
തദ്ധർത്തചിഹ്നംപറകെന്നതല്ലൊ
പദാവലിവ്യാകൃതിചൊൽവതെല്ലാം

വ്യാ- പദംമുറിക്കുന്നതു- നാമം A ക്രിയ A ങ്ങ
വ്യയം A ഇവയുടെ തനുഭേദം- ഇവയിലേതെങ്കിലു
മൊന്നായി വരുന്നവിധംതന്നെവേണം. വ്യാകരി
ക്കുന്നതു, മുൻപറഞ്ഞിരിക്കുന്നലക്ഷണം വിവരിച്ചുപറ
കതന്നെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾവഴിയെകാണാം.

മൂ- ദൃഢത്തിരിക്കുന്നപദങ്ങളെല്ലാം
ചേരുംപ്രകാരാലൊരുമിക്കുതന്നെ

(൨൯൩)

പേരെകമാഠനവയമെന്നതിന്നി
ച്ചാരുപ്രവാളത്തിലെപ്പമതെ

വ്യാ- അനവയമെന്നതു- കവികളിലുംമറ്റും അവിടവിടെ കിടക്കുന്ന പദങ്ങളെ സംബന്ധംപോലെ ചേർത്തുപറയുന്നതുതന്നെ എന്നാൽ ഇതിന്റെ പ്രകാശം സംസ്കൃതത്തിൽ സാധാരണവും മലയാളത്തിൽ ചുരുവുമാകുന്നു.

മൂ- വാക്യൈപവാക്യങ്ങൾതിരിക്കയെന്നാ
ലൈക്യത്തിലെച്ചങ്ങൾതികച്ചുമറ്റും
ആഖ്യാദിബന്ധത്തെയുരച്ചുമൊദാ
ലാഖ്യാനമേകിടുകതന്നെയല്ലൊ

വ്യാ- വാക്യപരിഷേദമെന്നതു-മുമ്പു വാചകാലോകത്തിൽ കാണിച്ചപ്രകാരം ഒരു ദീർഘ വാക്യത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഉപവാക്യങ്ങളെ എച്ചങ്ങളുംമറ്റും പൂർണ്ണമാക്കി നിർത്തി സംബന്ധംപോലെ കർത്തൃക്രിയാദികളെ പറകതന്നെ.

ഇതിനു (ഗാ) കാണിച്ച മൂറവളരെ കുഴപ്പുതന്നെയായിപ്പോയി.

മൂ- ഓരോരുശബ്ദാവയവംതിരിപ്പാൻ
നാരായവേരിന്മെലെഴുന്നതെല്ലാം
നേരായമഷിത്തിലുരച്ചുകൊണ്ടാ
ലാരുംപഴിക്കില്ലിവയോത്തു കൊൾക

വ്യാ- പ്രകൃതിപ്രത്യയവിഭാഗം A ശബ്ദവ്യുല്പത്തി എന്നതു- ഒരു ധാതുവിന്മേൽ വരുന്ന അതാതുതരം പ്രത്യയങ്ങളെ സൂത്രപ്രകാരം വേർതിരിക്കുകയെന്നും അവിധങ്ങളെയെല്ലാം താഴെ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയും നോക്കിധരിച്ചുകൊൾക.

ഉദാഹരണങ്ങൾ

ശ്ലോകം

എന്നാഴ്ച്ച പുരുൻവനത്തിന്നുപോയാൽ
പിന്നെപ്പുരിവാസമെന്തിന്നുവേണ്ടി
നിന്നോട്ടുകൂടീട്ടുപോരുന്നതാനാ
മെന്നാൾമനോജ്ഞാംഗിശ്രീരാമരാമ

പദഛേദവും വ്യാകരിപ്പും

എൻ- ലുപ്തക്ഷി- ഏവ- (എന്നാൽ ഇതുപരപദത്തോടു സമാസിച്ചുമാവാം)-

ആഴ്ചപുരുൻ-	നാ- പു- പ്രഥ- ഏവ-
വനത്തിന്ന-	നാ നപും- ചതു- ഏവ-
പോയാൽ-	വിനയെച്ചം- സംഭാവനാ-
പിന്നെ-	അവ്യയം-
പുരിവാസം-	നാ-നപു-പ്രഥ-ഏവ-(ക്രിയാകർമ്മം)
എന്തിന്ന-	പ്രതി- നപു- ചതു- ഏവ-
വേണ്ടി-	അവ്യയം-
നിന്നോട്ട-	പ്രതി- പും- തൃതീ- ഏവ-
ക്കൂടീട്ടു-	വിനയെച്ചം-

(൫൨൭)

പോരുന്നു- ക്രി- വർത്ത- ഉത്തമപു- ഏവ-
ഞാൻ- പ്രതി- പ്രഥ- ഏവ-
ഉം- അവ്യയം-
എന്നാൽ- ഉപക്രി- ദ്വിത-സ്ത്രീ-പ്രഥമപു-ഏവ-
മനോജ്ഞാംഗി- നാ- സ്ത്രീ- പ്രഥ- ഏവ-
ശ്രീരാമരാമ- സംബുദ്ധി-

ംരം വ്യാകരിച്ചു നീരിയും (ഗാ) കുഴച്ചിരിക്കുന്നു- എന്തെന്നാൽ- ഓരോ പരീക്ഷകളിൽ ചൊദിക്കെണ്ടതായ ശബ്ദവ്യുല്പത്തിയെല്ലാം വിവരിച്ചുപയുമ്പോൾ തന്നെ പാഠകന്മാർ പറയേണമെന്നും- ചിലർ ഭിന്നപദങ്ങളെ സമാസിച്ചും ചില സമസ്തങ്ങളെ ഭിന്നങ്ങളാക്കി പദവിഭാഗംചെയ്യേണമെന്നും പേരെച്ച വിനയെച്ചാദികളായ അവ്യയങ്ങൾക്കും വിവരിച്ചു പറയേണമെന്നും പറഞ്ഞു ഒരുവിധത്തിലും ബാലന്മാർക്ക് പഠിച്ചു ധരിപ്പാൻതക്ക വിധത്തിലല്ലാതെയാക്കി ചെയ്തേയും തോല്പിച്ചതുതന്നെ-

അന്വയം

എന്റെഅരുമപുത്രൻ വനത്തിന്നുപോയാൽ പിന്നെ (ഇനിക്ക) പുരിവാസം എന്തിന്നുവേണ്ടി (യാകുന്നു) ഞാനും നിന്നോടുകൂടിട്ടു പോരുന്നു-മനോജ്ഞനാംഗി എന്നാൽ (എന്നുപറഞ്ഞാൽ-)

വാക്യപരിച്ഛേദം

എൻ അരുമപുത്രൻ വനത്തിന്നുപോയി- (എന്നാൽ പിന്നെ (ഇനിക്ക) പുരിവാസം എന്തിന്നുവേണ്ടി (ആകുന്നു) ഞാനും നിന്നോടുകൂടിട്ടു പോരുന്നു- മനോജ്ഞാംഗി എന്നാൽ-

വാക്കുകളെ ഭാഗിക്കുന്നാൽ പ്രകൃതിപ്രത്യയവിഭാഗം

വന + ത്ത + ഇൻ ഉ= വന്നത്തിന്നു- (൫൦൭)
പോ + ഇ + ആൽ= പോയൽ (യആഗമം) (൫൩൯)
പിൻ + എ= പിന്നെ- (൫൬൭)
എണ്ണ + ഇൻ + ഉ=എണ്ണിന്നു- (൫൦൭)
വേൺ + ട + ഇ= വേണ്ടി- (൨൩൫)
നിൻ + ഓട്ട= നിന്നോട്ട (൨൫൯)
കൂട്ടു + ഇ + ഇട്ടു + ട + - ഉ=കൂടീട്ടു- (൨൦൭൨)
പോർ + ഉന്നു= പോരുന്നു- (൫൯൦)
എൻ + ഉ + ആൽ= എന്നാൽ- A
എൻ + ത + ഉ + ആൽ= എന്നാൽ- (൫൩൭൨)

ഇതിശേഷിപ്പുള്ള സംസ്കൃതവാക്കുകളെ മേൽപ്രകാരം വേർതിരിപ്പാൻ തക്ക സൂത്രം മുഴുവനും ഒരു പുസ്തകത്തിൽകാണിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും- കാണിച്ചാൽ കൂടിവളരെ പ്രയാസമുള്ളതും ആകയാൽ മുൻപറഞ്ഞ സമാസഭേദത്തേയും അവസാന പ്രത്യയത്തേയും മാത്രം വേർതിരിച്ചാൽ മതി- ഉം--

ആയു്സ് + പൂർ + അൻ= ആയുഷ്പൂരുൻ- മനോജ്ഞ + അംഗ + ഇ= മനോജ്ഞാംഗി- ഇങ്ങനെ കണ്ടുകൊൾക-

ഒരുമനുജനിരവു പകലുജനുടയവൈഭവം
പാരിലോത്തോലവൻ പുണ്യവാനെന്നുയും-

ഒരു- അവ്യയം-

മനുജൻ- നാ- പും- പ്രഥ- ഏവ-
ഇരുപകൾ- അവ്യയം-
അജനുടയ= അജനുടെ- നാ- പും- ഷ- ഏവ
(നുട)
വൈഭവം- നാ- നപു- ദ്വിതി- ഏവ-
പാരിൽ- നാ- നപു- സപ്ത- ഏവ-
ഓരാത്താൽ- വിനയച്ചം- സംഭാവനാ-
അവൻ- പ്രതി- പും- പ്രഥ- ഏവ-
പുണ്യവാൻ- നാ- പും- പ്രഥ-ഏവ- (വിശേഷണം
എന്നു- അവ്യയം-ം സംസ്കൃതരീതി)
ഉം- അവ്യയം-

ഇതുക്കുടികാണിച്ചതു-

ഒരു- ഉടയ- ഇവയുള്ള സൂത്രം വ്യക്തമാക്കി ഉണ്ടാ
ക്കിയിട്ടില്ലാത്ത കാരണമാകുന്നു- (ഗാ) ഒരു- പര
പദത്തോടു സമാസമായി കൂട്ടുത്തതു മുഖ്യാർത്ഥത്തിൽ
ഒട്ടും ശരിയല്ല- ഒരു കറുത്തപശു എന്നതിലെ ഒരു
പശുവിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതും- എല്ലാംകൂടി ഒരു
പദമാക്കാൻ വിധിയില്ലാത്തതും- തന്നെയെന്നറിക.

മൂ- ഭൂവിൽകലന്നൊരുസമന്തഭവപ്രണാ
ളീ കാവിൽകുലൊദ്ഭവനെജനുവാ
ന്നു മേവുംകോവിൽകിടാവുകുതിയാമി
തുബാലകാനാംനാവിൽകളിക്കുകടലി
ൽ തിരമാലപോലേ ॥൯൨॥

വ്യാ- ഒരും കേരളത്തിലെ സാമന്തജാതിയിൽ തോ
ടുകാട്ടുവംശത്തിൽ മേലേതിൽ എന്ന പേരായഭവന
ത്തിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്ന, കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയാൽ
പാഠകശാലകളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ഉണ്ടാക്ക
പ്പെട്ട ഒരു വ്യാകരണം ഒരു മലയാള സന്തതികളുടെ
നാവിന്മേൽ സമുദ്രത്തിൽ തിരമാലയെന്നപോലെ
നൃത്തംചെയ്യട്ടെ എന്ന താല്പര്യം.

മൂ- വർണ്ണംപേർപൊരുൾസന്ധിശബ്ദപദ
വുംനാമംക്രിയാചാവ്യയംവർണ്ണം,വാക്യ
സമാസ വൃത്തവുമലങ്കാരം തഥാധാതു
വും നിർണ്ണീതിശ്ചകലാകുമാദുപചി താ
ലോകൈരിയംദ്വ്യഷ്ടിഭിഃപൂർണ്ണാകേരള
കൌമുദീഹകുരുതാം കല്യാണസൌ
ഖ്യോദയം ॥൨൭൬॥

വ്യാ- വർണ്ണം (അക്ഷരം) പേർ (സംജ്ഞാ) പൊരു
ൾ (പരിഭാഷാ) സന്ധി- ശബ്ദം- പദം- നാമം- ക്രി
യ- അവ്യയം- വർണ്ണം (വിശേഷണം) വാക്യം- സ
മാസം- വൃത്തം- അലങ്കാരം- ധാതു- അദ്ധ്യാസം- ഇ
ങ്ങനെ ശ്ലോകപ്രഥമമുതൽ ഓരോ കലാനുരൂപം ക്ര
മേണവർദ്ധിച്ച പരിനാറാശ്ലോകങ്ങളിൽ ഒരും കേര
ളകൌമുദീ ഇന്ന പൂർണ്ണയായി. ഇതു ഇവിടെ, കല്യാ
ണസൌഖ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തെച്ചെയ്യേണമെ-
എന്ന താല്പര്യം. കല്യാണസൌഖ്യോദയം എന്നതി

(൨൩൨)

ന്ന പരപ്പേരിനാൽ കവുക്കൈക്കര- രാംകേലിസ്ഥാ
ദിവസത്തിന്ന- കൊല്ലം ൫൦൫-മാണ്ട മീനമാസം
൨൩-൦ന്ന-യിൽ ഇതുണ്ടാക്കിത്തീന്ന എന്നംകണ്ടുകൊ
ൾക. ॥൨൩൨॥

ഇതി ശ്രീ കേരള കൌമുദ്യാം

നിത്യാനന്ദാംഗികക്ഷോഡശകലാരൂപമദ്ധ്യാസാലോകം

സമാപ്തം- ശുഭമസ്തു-

ശ്രീഗുരുഭ്യോ നമഃ-

